KOMISJA KODYFIKACYJNA
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

SEKCJA POSTĘPOWANIA CYWILNEGO. TOM I. ZESZYT 9.

TREŚĆ NUMERU:

I.

PROJEKT
USTAWY O PRAWIE EGZEKUCYJNEM

II.

PROJEKT
PRZEPISÓW WPROWADZAJĄCYCH PRAWO EGZEKUCYJNE

PRZYJĘTE PRZEZ ODNOŚNĄ PODKOMISJĘ PRZYGOTOWAWCZĄ SEKCJI POSTĘPOWANIA CYWILNEGO KOMISJI KODYFIKACYJNEJ R. P.

WARSZAWA — 1931.

325560

KOMISJA KODYFIKACYJNA
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
BIURO GŁÓWNE
WARSZAWA, Mokotowska 14
tel. 8-91-82, 8-95-82

Dnia 5 września 1931

SG. Nr. 954/31

PISMO OKÓLNE

Sekretarza Generalnego
Komisji Kodyfikacyjnej Rzeczypospolitej Polskiej
do

Sądów, Zrzeszeń i Instytucyj
Prawniczych Rzeczypospolitej
Polskiej.

Mam zaszczyt przesłać projekt ustawy o prawie egzekucyjnem i projekt przepisów wprowadzających prawo egzekucyjne, przyjęte przez podkomisję przygotowawczą sekcji postępowania cywilnego Komisji Kodyfikacyjnej.

Sekretarjat Generalny Komisji Kodyfikacyjnej niniejszem uprzejmie prosi o nadsyłanie uwag do Biura Głównego Komisji najpóźniej do dnia 5 grudnia 1931. Wobec konieczności szybkiego kończenia prac Komisji Kodyfikacyjnej nad rzeczonemi projektami, uwagi, nadesłane po tym terminie, nie będą mogły już być wzięte pod uwagę przez odnośną podkomisję przygotowawczą.

E. STAN. RAPPAPORT

PRZEDMOWA.

Wstępny projekt ustawy o prawie egzekucyjnem i przepisów wprowadzających opracował Dr. Kamil Stefko, profesor uniwersytetu we Lwowie; koreferentem zaś był Dr. Maurycy Allerhand, profesor uniwersytetu i adwokat we Lwowie, którego zadaniem było, oprócz koreferatu całej ustawy, także wypracowanie projektu przepisów o zabezpieczeniu (t.j. zabezpieczeniu powództwa, tymczasowych zarządzeń, aresztu).

W skład podkomisji prawa egzekucyjnego, mającej uchwalić projekt, wchodzili pierwotnie: oprócz Dr. Stefki i Dr. Allerhanda, także Jakób Glass, sędzia Sądu Najwyższego, obecnie notarjusz w Warszawie, Dr. Wiktoryn Mańkowski, wiceprezes Sądu Apelacyjnego w Poznaniu i Alfons Parczewski, profesor uniwersytetu w Wilnie. W grudniu 1928 zaszła zmiana w składzie podkomisji, gdyż wskutek śmierci Dr. Mańkowskiego i ustąpienia z podkomisji sędziego Glassa, który objął główny referat ustawy o notarjacie, okazała się potrzeba powołania nowych członków. Członkami podkomisji w nowym składzie byli: Maurycy Allerhand; Adam Chełmoński, adwokat w Warszawie; Włodzimierz Dbałowski, sędzia Sądu Najwyższego; Wacław Miszewski, sędzia Sądu Najwyższego, koreferent od r. 1930; Alfons Parczewski, Kamil Stefko i Bronisław Stelmachowski, sędzia Sądu Najwyższego i profesor uniwersytetu w Poznaniu. Przewodniczył podkomisji prof. Parczewski, ostatnio zaś wskutek jego dłuższej niedyspozycji — prof. Stefko.

Wynikiem obrad podkomisji jest projekt, uchwalony w pierwszem czytaniu, który jednak nie zawiera jeszcze księgi czwarej, to jest przepisów o zabezpieczeniu, gdyż przepisy te nie mogły jeszcze być przedmiotem obrad podkomisji. Aczkolwiek więc obecny projekt nie jest jeszcze zupełny, jednak ogłoszenie jego w tym stanie usprawiedliwione jest dążnością Komisji Kodyfikacyjnej do jaknajrychlejszego doprowadzenia prac nad prawem egzekucyjnem do końca, do czego ma właśnie przyczynić się ogłoszenie części już gotowej i oddanie jej do dyskusji publicznej.

W czerwcu 1931.

USTAWA

z dnia . . . . . .

o prawie egzekucyjnem.

KSIĘGA PIERWSZA.

PRZEPISY OGÓLNE.

ROZDZIAŁ I.

Właściwość w sprawach egzekucji, zakres działania i odpowiedzialność komornika.

Art. 1. Czynności egzekucyjne należą do zakresu działania komornika z wyjątkiem tych czynności, które przekazane są sądowi.

Art. 2. Podział czynności między komornikami, o ile ich kilku urzęduje w jednym sądzie grodzkim, oznacza naczelnik sądu; wszakże na wniosek wierzyciela egzekwującego, naczelnik sądu może w poszczególnej sprawie wyznaczyć komornika, któremu ona według ogólnego podziału nie przypada.

Art. 3. § 1. W sprawach, które komornik prowadzi, jest on organem rozstrzygającym i wykonawczym.

§ 2. W sprawach przekazanych sądowi, komornik jest organem wykonawczym, spełniającym zlecenie sądu.

Art. 4. § 1. Naczelnik sądu może pełnienie czynności komornika zlecić sekretarzowi sądowemu, jeżeli komornik

z powodu przeszkód prawnych lub faktycznych czynności tych pełnić nie może.

§ 2. Minister Sprawiedliwości może w drodze rozporządzenia postanowić, które osoby, odbywające służbę przygotowawczą na urząd komornika, mogą pełnić czynności komornika, który nie jest w możności pełnić tych czynności.

Art. 5. Komornik może upomnieć, a po bezskutecznem upomnieniu, wydalić osobę, która zachowuje się niewłaściwie lub przeszkadza jego czynnościom.

Art. 6. § 1. Komornik może wezwać pomocy organów policji w celu usunięcia oporu, grożącego lub ujawnionego, którego sam przełamać nie może.

§ 2. Jeżeli zajdzie potrzeba pomocy wojskowej, komornik zwróci się do naczelnika sądu o zażądanie tej pomocy.

Art. 7. Pokwitowanie komornika ma ten sam skutek, co pokwitowanie wierzyciela, jednak nie zwalnia wierzyciela od obowiązku wystawienia dokumentu, potrzebnego do wykreślenia obciążeń z księgi hipotecznej lub z rejestrów.

Art. 8. Komornik winien na żądanie wierzyciela przyjąć od niego pieniądze lub inne rzeczy, przypadające dłużnikowi w związku z wykonaniem egzekucji.

Art. 9. § 1. Poszkodowany wskutek niedbalstwa lub złej woli, których dopuścił się komornik w czynnościach urzędowych, może w drodze procesu dochodzić od niego wynagrodzenia szkody, jeżeli nie można było w toku postępowania zapobiec jej zapomocą środków, wskazanych w ustawach.

§ 2. Za tę szkodę Skarb Państwa jest odpowiedzialny solidarnie z komornikiem.

§ 3. Roszczenie o wynagrodzenie szkody wygasa po upływie jednego roku od daty okoliczności, z której powstała szkoda.

Art. 10. Przepisy niniejszej ustawy, dotyczące komorników, stosują się również do osób, pełniących czynności komornika.

ROZDZIAŁ II.

Ogólne przepisy o postępowaniu.

Art. 11. W przypadkach, nieuregulowanych niniejszą ustawą, stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 12. § 1. Jeżeli w toku postępowania okaże się, że egzekucja winna być wykonana w okręgu innego sądu, należy sprawę przekazać według właściwości; jednak dokonane już czynności pozostają w mocy.

§ 2. Jeżeli niema podstaw do oznaczenia właściwości, a wierzyciel nie poda ich w wyznaczonym mu terminie, postępowanie będzie umorzone.

Art. 13. § 1. Postępowanie ulega zawieszeniu, jeżeli okaże się, że wierzyciel lub dłużnik nie mają zdolności procesowej.

§ 2. Wierzyciel może żądać ustanowienia kuratora dla dłużnika, który nie ma zastępcy ustawowego.

§ 3. Ustawowy zastępca wierzyciela lub dłużnika, tudzież kurator dłużnika, mogą zaskarżyć postanowienia sądu oraz decyzje komornika, zapadłe w czasie, kiedy strona nie była należycie zastąpiona. Termin do zaskarżenia biegnie od daty, kiedy ustawowy zastępca albo kurator otrzymał zawiadomienie o toczącem się postępowaniu, albo od daty, kiedy zgłosił uczestnictwo swoje w postępowaniu. Powtórzenia czynności już dokonanych może żądać tylko wtedy, gdy przy wykonaniu czynności zaszło naruszenie praw strony procesowo niezdolnej.

Art. 14. § 1. W razie śmierci wierzyciela lub dłużnika wszczęte postępowanie ulega zawieszeniu. Postępowanie będzie na wniosek strony interesowanej podjęte z udziałem następców prawnych zmarłego.

§ 2. Jeżeli następcy prawni dłużnika nie objęli spadku albo nie są znani, sąd grodzki miejsca wykonania czynności może na wniosek wierzyciela wyznaczyć kuratora celem zastąpienia zmarłego dłużnika w postępowaniu egzekucyjnem.

Art. 15. Komornik w razie potrzeby może żądać złożenia w wyznaczonym przez siebie terminie wyjaśnień ustnych lub na piśmie, a nadto może zasięgać informacyj od urzędów oraz osób, nieuczestniczących w postępowaniu.

Art. 16. § 1. Skarge na czynności komornika wnosi się do sądu grodzkiego, w którego okręgu czynność została dokonana w terminie siedmiodniowym od daty tej czynności.

§ 2. Sąd rozstrzyga postanowieniem, po uprzedniem wysłuchaniu stron, o ile uzna to za potrzebne. Może nadto żądać wyjaśnień od komornika.

Art. 17. Zażalenie na postanowienie sądu grodzkiego wnosi się w terminie siedmiodniowym.

Art. 18. § 1. Kwota pieniężna, złożona w postępowaniu egzekucyjnem, o ile nie ulega wydaniu niezwłocznemu, będzie wniesiona do depozytu sądu grodzkiego.

§ 2. Sąd na wniosek zainteresowanego zarządzi korzystne jej umieszczenie, jeżeli to jest wskazane ze względu na wysokość kwoty i na czas, w ciągu którego ma być przechowana.

§ 3. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu wyda rozporządzenie, określające sposób umieszczenia i postępowanie, jakie przy tem zachować należy.

Art. 19. § 1. W przypadkach, w których niniejszą ustawą przewidziane jest zabezpieczenie, winno ono być złożone w pieniądzach lub w papierach wartościowych, w których według obowiązujących przepisów wolno umieszczać fundusze osób małoletnich.

§ 2. Osoba, której służy zabezpieczenie, nabywa na złożonych pieniądzach lub papierach prawo zastawu według przepisów prawa cywilnego.

§ 3. O zwrocie zabezpieczenia rozstrzyga sąd po wysłuchaniu osób interesowanych, o ile jeszcze nie zapadło orzeczenie, wykluczające potrzebę zabezpieczenia.

ROZDZIAŁ III.

Podstawa egzekucji i jej rozpoczęcie.

Art. 20. Postępowanie egzekucyjne rozpoczyna się na wniosek wierzyciela na podstawie tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego klauzulą wykonalności.

Art. 21. Tytułami egzekucji sądowej są:

1) prawomocne wyroki i postanowienia sądów powszechnych;

2) ugody, zawarte przed sądami powszechnemi według przepisów kodeksu postępowania cywilnego;

3) prawomocne orzeczenia sądów szczególnych, jeżeli ustawy nie zastrzegają egzekucji innym władzom;

4) wyroki sądów polubownych i ugody, przed temi sądami zawarte;

5) akty notarjalne, obejmujące obowiązek zapłaty kwoty pieniężnej lub wydania rzeczy ruchomej, indywidualnie oznaczonej, albo obejmujące obowiązek zwrotu przedmiotu najmu lub dzierżawy, gdy termin zwrotu jest ściśle oznaczony; w innych przypadkach akty notarjalne są tytułami egzekucji sądo-

wej, jeżeli dłużnik w akcie oświadczył, że poddaje się egzekucji z aktu;

6) orzeczenia i akty, którym inne ustawy nadają moc egzekucji sądowej.

Art. 22. Wyroki, którym nadany został rygor natychmiastowej wykonalności, są tytułami egzekucyjnemi w granicach przepisów kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 23. § 1. Wyroki i orzeczenia, wyrok zastępujące, wydane przez zagraniczne sądy powszechne w postępowaniu spornem cywilnem, tudzież ugody, przed temi sądami w takiem postępowaniu zawarte, są tytułami egzekucyjnemi, jeżeli to przewidują zawarte w tym przedmiocie umowy międzynarodowe, zawarte przez Polskę. W przypadku, gdy umowa nie wymienia warunków wykonalności, wspomniane wyroki, orzeczenia i ugody mają moc tytułów egzekucyjnych w Polsce:

1) jeżeli państwo, w którem sprawa zawisła, było według zasad, wyrażonych w art. 4 kod. post. cyw., właściwe do jej rozpoznawania;

2) jeżeli wyrok lub orzeczenie zostały wydane, albo ugoda została zawarta, po wejściu w życie umowy;

3) jeżeli wyroki i orzeczenia polskich sądów powszechnych, tudzież ugody, przed temi sądami zawarte, są bez badania ich prawomocności i słuszności wykonywane w państwie, skąd wyrok, orzeczenie lub ugoda pochodzi;

4) jeżeli wezwanie do procesu, zakończonego wyrokiem zaocznym, zostało pozwanemu doręczone do rąk własnych; jednak doręczenia w sprawach między obywatelami i na obszarze tego państwa, skąd wyrok pochodzi, sa wystarczające, gdy odpowiadają przepisom o doręczaniu, obowiązującym w tem państwie;

5) jeżeli wyrok, orzeczenie lub ugoda mają moc tytułu egzekucyjnego sądowego w tem państwie, skąd pochodzą;

6) jeżeli wyrok, orzeczenie lub ugoda nie są sprzeczne z podstawowemi zasadami obowiązującego w Polsce porządku publicznego lub z dobremi obyczajami.

§ 2. Jeżeli umowa nie normuje trybu postępowania przy nadaniu klauzuli wykonalności, stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

Art. 24. Jeżeli osoba, żądająca klauzuli wykonalności, wykaże dokumentem publicznym lub prywatnym uwierzytelnionym, że po powstaniu tytułu egzekucyjnego uprawnienie przeszło na nia lub obowiązek przeszedł na osobę, przeciwko

której ona żąda klauzuli, lub jeżeli wykaże, że po powstaniu tytułu egzekucyjnego inna osoba obok pierwotnego dłużnika przyjęła obowiązek, sąd udzieli klauzuli zgodnie z jej wnioskiem.

Art. 25. § 1. Na podstawie tytułu egzekucyjnego, wciągniętego do księgi hipotecznej, będzie nadana klauzula wykonalności przeciwko każdemu, kto po wciągnięciu tytułu egzekucyjnego został wpisany jako właściciel. W klauzuli będzie wyraźnie wskazane, że egzekucja jest możliwa tylko z odnośnego majątku nieruchomego.

§ 2. Nie uchybia to możliwości egzekucji z innego majątku w razie wykazania, stosownie do przepisów artykułu poprzedzającego, że także obowiązek osobisty przeszedł na nowego właściciela.

Art. 26. Jeżeli poprzednik, wezwany przez pozwanego do objęcia procesu, proces ten rzeczywiście objął (art. 81 kod. post. cyw.), to na podstawie wyroku, wydanego przeciwko niemu, sąd na żądanie wyda klauzulę wykonalności także przeciwko pierwotnemu pozwanemu.

Art. 27. W razie zmiany osób wierzyciela lub dłużnika, zaszłej po nadaniu klauzuli wykonalności, a wykazanej dokumentem publicznym albo prywatnym uwierzytelnionym, sąd nada nową klauzulę, stwierdzającą tę zmianę.

Art. 28. Jeżeli spełnienie obowiązku dłużnika i wzajemnego obowiązku wierzyciela ma nastąpić równocześnie, sąd nada klauzulę wykonalności, nie żądając od wierzyciela wykazania, że obowiązku, ciążącego na sobie, dopełnił lub jego spełnienie zabezpieczył.

Art. 29. Jeżeli powstanie obowiązku lub dzień, w którym obowiązek ma być spełniony, zależą od ziszczenia się warunku albo od innego zdarzenia, klauzula wykonalności będzie nadana dopiero wtedy, gdy wierzyciel zajście tej okoliczności wykaże dokumentem publicznym lub prywatnym uwierzytelnionym.

Art. 30. Jeżeli tytuł opiewa na walutę zagraniczną, wierzyciel może żądać egzekucji tak samo, jak w przypadku, gdy tytuł opiewa na walutę polską. Przeliczenie na walutę polską następuje w planie podziału.

Art. 31. § 1. Tytułom, pochodzącym od sądów powszechnych, nadaje klauzulę wykonalności sąd instancji pierwszej, w którym sprawa toczyła się. Dopóki akta znajdują się

w sądzie instancji wyższej, klauzulę może nadać sąd wyższy, który na skutek środka odwoławczego wyrok wydał.

§ 2. Klauzulę wykonalności innym tytułom nadaje sąd grodzki właściwości ogólnej dłużnika w sprawach spornych. Jeżeli tej właściwości brak, klauzulę nadaje sąd grodzki, w którym wierzyciel ma wszcząć egzekucję, a gdyby tytuł miał być zaopatrzony klauzulą celem egzekucji zagranicą, sąd grodzki, w którego okręgu tytuł został sporządzony.

§ 3. Klauzule wykonalności wyrokom sądu polubownego nadaje się w trybie wskazanym w art. 509 i 513 kod. post. cyw.

Art. 32. Klauzule wykonalności tytułom zagranicznym nadaje sąd okręgowy właściwości ogólnej dłużnika w sprawach spornych, a jeżeli tej właściwości brak, sąd okręgowy, w którego okręgu wierzyciel ma wszcząć egzekucję.

Art. 33. Postanowienie o wydaniu klauzuli wykonalności należy w sądach okręgowych i sądach wyższej instancji do sędziego jednego, a w sprawach rozpoznawanych przez skład— do przewodniczącego.

Art. 34. Celem uzyskania klauzuli wykonalności tytułów, pochodzących od władzy administracyjnej lub sądów szczególnych, wierzyciel złoży oprócz tytułu także poświadczenie tej władzy, że tytuł jest wykonalny.

Art. 35. § 1. Celem uzyskania klauzuli wykonalności tytułu zagranicznego, wierzyciel złoży oprócz tytułu egzekucyjnego także zaświadczenie obcego sądu, iż tytuł ten jest w owem państwie sądownie wykonalny, gdy zaś tytułem jest wyrok zaoczny, także zaświadczenie, że pozew został pozwanemu do rąk własnych doręczony.

§ 2. Złożone dokumenty muszą być zaopatrzone w legalizacje, przepisane dla dokumentów zagranicznych.

Art. 36. Wymagane przez ustawę dla uzyskania klauzuli wykonalności dokumenty publiczne winny być złożone w oryginale, a jeżeli to nie jest możliwe, w odpisach, mających moc dokumentu publicznego (wypisy, wyciągi). Dokumenty prywatne winny być złożone w oryginale.

Art. 37. Jeżeli dla uzyskania klauzuli wykonalności potrzebny jest dokument, który winien być wydany dłużnikowi przez władzę lub notarjusza, wierzyciel może żądać odpisu dokumentu, a jeżeli to nie jest możliwe, odpowiedniego zaświadczenia.

Art. 38. Klauzula wykonalności będzie umieszczona na tytule egzekucyjnym, podpisana przez sędziego lub przewodniczącego i opatrzona pieczęcią sądową.

Art. 39. W klauzuli wykonalności wymienia się dokumenty, na podstawie których ją wydano, osobę wierzyciela i dłużnika, oraz przedmiot świadczenia i warunki jego wykonania, tudzież stwierdza się, że tytuł uprawnia do egzekucji sądowej.

Art. 40. W razie potrzeby prowadzenia egzekucji przeciwko kilku osobom lub z kilku majątków tego samego dłużnika, sąd oprócz pierwszej klauzuli wykonalności nada na uwierzytelnionym odpisie tytułu egzekucyjnego i dołączonych do niego dokumentów dalszą klauzulę, oznaczając cel, do którego ma służyć.

Art. 41. Przy pierwszej czynności egzekucyjnej doręcza się dłużnikowi odpis tytułu egzekucyjnego i klauzuli wykonalności, uwierzytelnione przez komornika, a w przypadku gdy egzekucją kieruje sąd, uwierzytelnione przez sąd.

Art. 42. § 1. Od zarządzenia w przedmiocie nadania klauzuli służy zażalenie do sądu wyższego nad sądem, który klauzulę nadał.

§ 2. Termin do zażalenia biegnie dla wierzyciela od daty doręczenia mu odmownego zarządzenia, dla dłużnika od daty doręczenia mu odpisu tytułu egzekucyjnego i klauzuli wykonalności.

Art. 43. § 1. Od postanowienia w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności tytułom zagranicznym służy stronom zażalenie. Nadto dłużnikowi służy sprzeciw do sądu, który klauzulę przeciw niemu wydał. Termin do sprzeciwu wynosi dni siedem i biegnie od daty doręczenia dłużnikowi odpisu tytułu egzekucyjnego i klauzuli wykonalności.

§ 2. Sąd okręgowy, w składzie trzech sędziów, rozstrzyga sprzeciw po przesłuchaniu stron. Od tego postanowienia służy zażalenie do sądu apelacyjnego, a od potwierdzającego orzeczenia sądu apelacyjnego zażalenie do Sądu Najwyższego.

Art. 44. W wniosku o rozpoczęcie egzekucji wierzyciel winien wskazać świadczenie, które ma być spełnione i sposób egzekucji. Do wniosku musi być dołączony tytuł egzekucyjny, zaopatrzony klauzulą wykonalności.

Art. 45. § 1. Jeżeli dłużnikowi służy wybór między świadczeniami, które ma spełnić, a wyboru tego jeszcze nie dokonał, wierzyciel w wniosku oznaczy świadczenie, którego

żąda, dłużnik może jednak spełnić inne z tych świadczeń, dopóki wierzyciel wskazanego przez siebie świadczenia nie otrzymał jeszcze nawet w części.

§ 2. Wybór dokonany przez wierzyciela nie odejmuje mu prawa wyboru innego świadczenia, jeżeli tej egzekucji się zrzeknie lub jeżeli ta egzekucja nie odniosła skutku.

Art. 46. § 1. Wierzyciel może w jednym wniosku żądać egzekucji przeciwko temu samemu dłużnikowi także kilkoma sposobami.

§ 2. Jeżeli egzekucja z jednego majątku dłużnika, wystarcza na zaspokojenie wierzyciela, dłużnik może żądać zawieszenia egzekucji z innego majątku aż do ukończenia tamtej egzekucji.

Art. 47. § 1. Wniosków skierowanych do sądu nie wolno łączyć z wnioskami, skierowanemi do komornika. Również nie wolno łączyć wniosków, które skierowane są do komorników różnych sądów lub do różnych sądów.

§ 2. W razie niedozwolonego połączenia wniosków, sąd lub komornik rozpoznaje wniosek w zakresie swej właściwości, w pozostałej zaś części wniosek odrzuca.

ROZDZIAŁ IV.

Czynności wykonawcze.

Art. 48. § 1. W niedziele, dnie świąteczne, przez Państwo uznane i w porze nocnej czynności egzekucyjne wolno spełniać jedynie z mocy zarządzenia naczelnika sądu grodzkiego, w którego okręgu czynność ma być spełniona.

§ 2. Od tego zarządzenia niema zażalenia.

§ 3. Przystępując do wykonania czynności, komornik okaże dłużnikowi zarządzenie naczelnika sądu na piśmie.

Art. 49. W budynkach, przez wojsko zajętych, wolno czynności egzekucyjne spełniać tylko w obecności komendanta lub osoby przez niego delegowanej.

Art. 50. § 1. Wierzyciel i dłużnik mogą być obecni przy czynnościach wykonawczych. Do czynności tych można przybrać świadków, jednak nie więcej, jak po dwóch z każdej strony.

§ 2. Komornik winien przywołać świadków, jeżeli dłużnik nie jest obecny lub komornik go wydalił; jednak i w tym przypadku nie trzeba przybrania świadków, jeżeli zachodzi obawa udaremnienia wskutek tego egzekucji.

§ 3. Świadkowie nie otrzymują wynagrodzenia.

Art. 51. § 1. Jeżeli cel egzekucji tego wymaga, komornik zarządzi otworzenie drzwi i schowków dłużnika, oraz przeszuka jego mieszkanie i schowki. Gdyby to nie wystarczało, komornik może przeszukać odzież, którą dłużnik ma na sobie; nawet przed tą chwilą komornik może przeszukać odzież dłużnika, jeżeli dłużnik chce się wydalić lub zachodzi podejrzenie, że przedmioty, które ma przy sobie, chce usunąć od egzekucji.

§ 2. Do tych czynności komornik może przybrać jednego lub dwóch świadków, nawet z grona rodziny i domowników dłużnika.

Art. 52. Świadek, wezwany przez komornika do czynności wykonawczych, ulega w razie nieuzasadnionej odmowy grzywnie do pięćdziesięciu złotych, którą nakłada komornik.

Art. 53. Po ukończeniu postępowania egzekucyjnego należy na tytule egzekucyjnym zaznaczyć wynik egzekucji i tytuł zatrzymać w aktach, a jeżeli egzekucja nie dała całkowitego zaspokojenia, tytuł zwrócić wierzycielowi.

Art. 54. Komornik stwierdza każdą czynność wykonawczą protokółem, który zawierać będzie:

1) miejsce i czas spełnienia;
2) imiona i nazwiska obecnych;
3) przedstawienie przebiegu czynności;
4) wnioski i oświadczenia obecnych;
5) wzmiankę, że protokół odczytano;
6) podpisy obecnych lub wzmiankę, dlaczego podpisu odmówiono;
7) podpis komornika.

ROZDZIAŁ V.

Ochrona przeciwko egzekucji, jej umorzenie i zawieszenie.

Art. 55. Dłużnik może w drodze pozwu, wniesionego do właściwego sądu okręgowego lub grodzkiego tego okręgu, w którym toczy się egzekucja, żądać orzeczenia, iż egzekucja ma być w całości lub w części umorzona:

1) jeżeli wierzyciel w celu uzyskania klauzuli wykonalności złożył dokumenty, wykazujące następstwo prawne lub zajście innych zdarzeń, od których zależy udzielenie klauzuli, a dłużnik w pozwie przeczy zajściu tych zdarzeń;
2) jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego zaszło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło lub jego speł-

nienie zostało odroczone; jeżeli tytułem jest wyrok sądowy, dłużnik może pozew oprzeć także na zdarzeniach, które zaszły w czasie między zamknięciem rozprawy a wydaniem wyroku, a jeżeli tytułem jest ugoda sądowa, wyrok sądu polubownego lub akt notarjalny, może pozew oprzeć także na zdarzeniach, które zaszły przed wydaniem tytułu.

Art. 56. Jeżeli egzekucja została wszczęta na podstawie tytułu, pochodzącego od władzy administracyjnej, a po powstaniu tytułu zaszło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło lub jego spełnienie zostało odroczone, dłużnik może od władzy, od której pochodzi tytuł, a jeżeli sprawa toczyła się w kilku instancjach, od władzy instancji pierwszej, żądać orzeczenia, że egzekucja ma być w całości lub w części umorzona.

Art. 57. Osoba trzecia może w drodze pozwu, wniesionego do właściwego sądu okręgowego lub grodzkiego tego okręgu, w którym toczy się egzekucja, żądać orzeczenia, że rzecz, do której skierowano egzekucję, winna być od egzekucji zwolniona, jeżeli egzekucja narusza prawo tej osoby trzeciej, a zwłaszcza:

1) jeżeli rzecz stanowi jej majątek;

2) jeżeli na rzeczy ma ograniczone prawo rzeczowe, a ustawa nie nakazuje tego prawa w inny sposób w egzekucji uwzględnić;

3) jeżeli rzecz nie należy do majątku dłużnika, a osoba trzecia ma prawo o zwrot tej rzeczy;

4) jeżeli na korzyść osoby trzeciej istnieje zakaz zbywania lub obciążania tej rzeczy, a zakaz ten jest skuteczny wobec innych osób.

Art. 58. Pozew z poprzedzającego artykułu winien być wniesiony przeciwko wierzycielowi; można z nim połączyć pozew przeciwko dłużnikowi, jeżeli pozew przeciwko dłużnikowi oparty jest na tej samej zasadzie faktycznej i prawnej.

Art. 59. § 1. Pozwy i wnioski o orzeczenie, że egzekucja ma być w całości lub części umorzona, oraz pozwy o orzeczenie, że rzecz, do której skierowano egzekucję, winna być od egzekucji zwolniona, są dopuszczalne tylko w ciągu trzech miesięcy po rozpoczęciu egzekucji, chyba że wcześniejsze wniesienie nie było możliwe.

§ 2. W pozwach tych i wnioskach muszą być przedstawione wszystkie zarzuty, z którymi wówczas można było wystąpić, inaczej bowiem traci się prawo ich przedstawienia w postępowaniu, które takim pozwem lub wnioskiem rozpoczęte zostało.

§ 3. Osoba, która z mocy niniejszego artykułu utraciła prawo wniesienia powyższych pozwów lub wniosków, albo też utraciła prawo przedstawienia zarzutów w rozpoczętem postępowaniu, zachowuje prawo dochodzenia swych naruszonych praw na ogólnych zasadach prawnych.

Art. 60. § 1. Postępowanie egzekucyjne będzie umorzone w całości lub w części i stosownie do tego czynności już wykonane będą uchylone:

1) jeżeli prawomocnem orzeczeniem tytuł egzekucyjny lub klauzula wykonalności zostały pozbawione skutków prawnych albo jeżeli zapadło prawomocne orzeczenie, którem nakazane jest umorzenie postępowania egzekucyjnego albo zwolnienie od egzekucji rzeczy, do której była skierowana;

2) jeżeli egzekucją objęte zostały rzeczy, z których egzekucja jest wzbroniona;

3) jeżeli według klauzuli wykonalności dłużnik odpowiada tylko częścią swego majątku, a egzekucję skierowano do innych rzeczy;

4) jeżeli jest oczywiste, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych;

5) jeżeli wierzyciel ciążącego na nim, a w klauzuli wykonalności wskazanego obowiązku wzajemnego nie dopełnił, ani tego, co ma wydać, nie wręczył komornikowi celem oddania dłużnikowi, o ile przytem dłużnik nie jest w zwłoce po wydaniu klauzuli wykonalności;

6) jeżeli wierzyciel żąda umorzenia postępowania;

7) jeżeli postępowanie egzekucyjne nie należy do organów władzy sądowej.

§ 2. Umorzenie w przypadkach, wskazanych w punktach 1 i 7, następuje z urzędu, w innych przypadkach na wniosek.

Art. 61. Postępowanie egzekucyjne umarza się z mocy samego prawa, jeżeli wierzyciel przez trzy lata nie uczynił kroków, potrzebnych do jego dokończenia.

Art. 62. Jeżeli wierzyciel ma w swem władaniu ruchomość, na której służy mu prawo zastawu lub prawo zatrzymania, dłużnik może żądać umorzenia egzekucji skierowanej do innego majątku, jeżeli z wartości tej ruchomości mogą być zaspokojone wszystkie wierzytelności, które mają na niej zabezpieczenie, a są udowodnione dokumentem publicznym lub publicznie uwierzytelnionym.

Art. 63. § 1. Postępowanie egzekucyjne ulega zawieszeniu:

1) na żądanie wierzyciela;

2) w czasie zawieszenia czynności sądu wskutek wojny lub innych przeszkód o charakterze siły wyższej;

3) w czasie, kiedy strona nie mająca zdolności procesowej, nie ma ustawowego zastępcy;

4) w razie śmierci strony.

§ 2. W dwóch ostatnich przypadkach zawieszenie nie ma miejsca, jeżeli strona ustanowiła pełnomocnika, który działa w postępowaniu egzekucyjnem.

Art. 64. § 1. Sąd może na wniosek zawiesić w całości lub w części postępowanie egzekucyjne na czas oznaczony, jeżeli wniesiono zażalenie na postanowienie sądu lub skargę na czynności komornika; komornik może postępowanie zawiesić, jeżeli wszczęte zostało postępowanie, którego wynikiem może być umorzenie postępowania.

§ 2. W tych przypadkach można:

1) zawieszenie postępowania uzależnić od dania zabezpieczenia przez dłużnika;

2) odmówić zawieszenia lub zawieszone postępowanie podjąć na nowo, jeżeli wierzyciel zabezpieczy wynagrodzenie szkody, jaka wskutek dalszego postępowania może wyniknąć dla dłużnika;

3) uchylić dokonane czynności egzekucyjne z wyjątkiem zajęcia, jeżeli utrzymanie ich w mocy jest dla dłużnika szkodliwe, a dłużnik zabezpieczy spełnienie swego obowiązku.

Art. 65. Postępowanie egzekucyjne, wszczęte na podstawie orzeczenia, zaopatrzonego klauzulą natychmiastowej wykonalności, będzie w całości lub w części umorzone, jeżeli orzeczenie to zostało prawomocnie uchylone lub zmienione na korzyść dłużnika.

Art. 66. Komornik wstrzyma się z dokonaniem czynności, jeżeli przed jej rozpoczęciem dłużnik udowodni dokumentem publicznym lub prywatnym uwierzytelnionym, że obowiązku swego dopełnił albo że wierzyciel udzielił mu zwłoki.

Art. 67. Przed wydaniem postanowienia o umorzeniu lub zawieszeniu postępowania należy przesłuchać wierzyciela i dłużnika, wyjąwszy, gdy istnieje już prawomocne orzeczenie, powodujące umorzenie postępowania, lub gdy umorzenie albo zawieszenie ma nastąpić z woli wierzyciela lub z samego prawa.

ROZDZIAŁ VI.

Ograniczenie egzekucji ze względu na osobę dłużnika.

Art. 68. § 1. Przeciwko osobom, wymienionym w art. 5 kod. post. cyw., może być prowadzona egzekucja w przypadkach, gdy one według tegoż art. 5 podlegają sądowi polskiemu.

§ 2. Egzekucja może być skierowana tylko do majątku, wchodzącego w skład ich przedsiębiorstwa, i z majątku nieruchomego. Jeżeli atoli osoby te poddały się dobrowolnie sądowi polskiemu, egzekucja dopuszczalna jest także z innego mienia.

§ 3. Niedopuszczalne są czynności egzekucyjne, skierowane przeciwko osobie dłużnika, lub z mienia, służącego do urzędowego użytku.

Art. 69. Czynności egzekucyjne w budynku zajmowanym w całości przez przedstawicielstwo dyplomatyczne, lub w lokalu urzędowym tegoż przedstawicielstwa, oraz w mieszkaniu osób, o których jest mowa w poprzedzającym artykule, są dozwolone tylko za zgodą przedstawiciela dyplomatycznego.

Art. 70. Ograniczenie egzekucji stosowane będzie o tyle tylko, o ile ze strony obcego państwa zachodzi wzajemność.

Art. 71. W razie wątpliwości w stosowaniu powyższych przepisów należy zwrócić się do Ministra Sprawiedliwości o opinję.

ROZDZIAŁ VII.

Mienie nie ulegające zajęciu.

Art. 72. Nie ulegają zajęciu:

1) sprzęty domowe i ubranie codzienne, niezbędne dla dłużnika i jego rodziny;

2) przedmioty używane z powodu ułomności przez dłużnika i jego rodzinę;

3) zapasy żywności i opału, niezbędne dla dłużnika, jego rodziny i jego służby na okres dni trzydziestu;

4) krowa dojna albo dwie kozy lub trzy owce, wraz z zapasem paszy i ściółki aż do czasu najbliższych zbiorów, o ile te zwierzęta są niezbędne dla wyżywienia dłużnika, jego rodziny i jego służby;

5) przedmioty, i surowce, niezbędne do osobistego zarobkowania dłużnika, który zarabia pracą ręczną;

6) przedmioty, niezbędne do pełnienia służby lub wykonywania zawodu, oraz do przyzwoitego ubrania dłużnika pracującego umysłowo;

7) u dłużnika, który pobiera stałą płacę perjodycznie, pieniądze w kwocie, odpowiadającej części płacy, niepodlegającej zajęciu;

8) u dłużnika, który nie otrzymuje stałej płacy, pieniądze niezbędne dłużnikowi i jego rodzinie na utrzymanie przez trzy dni;

9) przedmioty, dane dłużnikowi dla poratowania jego i jego rodziny w razie klęski z powodu nadzwyczajnych wypadków, choroby lub śmierci, oraz pieniądze, podarowane mu w tym celu albo dane tytułem pożyczki, o ile tych przedmiotów i pieniędzy dla tych celów jeszcze potrzebuje;

10) przedmioty, niezbędne dłużnikowi i jego rodzinie do wykonywania praktyk religijnych i nauki;

11) księgi rachunkowe, papiery familijne, listy i inne papiery osobiste dłużnika;

12) przedmioty, które mają służyć do pochowania zmarłego członka rodziny.

Art. 73. Wolne są od zajęcia przedmioty codziennego użytku, potrzebne dłużnikowi, które mogą być sprzedane tylko za bezcen, a które mają dla dłużnika znaczną wartość użytkową.

Art. 74. Ruchomości potrzebne do prowadzenia gospodarstwa rolnego lub leśnego, do ruchu kopalni, ruchu kolei, do utrzymania żeglugi morskiej lub śródlądowej, wreszcie do prowadzenia apteki, ulegają egzekucji oddzielnie od całości tylko wtedy, gdy ich usunięcie nie wywoła rozstroju gospodarstwa, ruchu lub apteki.

Art. 75. Nie ulegają zajęciu:

1) wsparcia, wyznaczone dłużnikowi dla poratowania jego lub jego rodziny w czasie choroby, śmierci lub innej klęski;

2) ubezpieczenia na czas choroby;

3) sumy i świadczenia w naturze, przeznaczone na pokrycie wydatków lub wyjazdów w sprawach służbowych;

4) stypendja na kształcenie się;

5) świadczenia perjodyczne, mające charakter nagród honorowych.

Art. 76. Należności pośmiertne, wypłacane tytułem zapomogi lub zaopatrzenia jednorazowego pod jakąkolwiek nazwą albo z tytułu ubezpieczenia kosztów pogrzebu, ulegają zajęciu tylko dla zaspokojenia kosztów pogrzebu.

Art. 77. § 1. Płace perjodyczne, emerytury, zaopatrzenia, pensje wdowie i sieroce funkcjonarjuszów państwowych i samorządowych, pracowników umysłowych i robotników, wszelkie sumy perjodyczne, których celem jest zapewnienie utrzymania, sumy, które dłużnik otrzymuje z tytułu alimentacji należnej z ustawy, renty za utratę zdolności do pracy, sumy powtarzające się, należne z tytułu wszelkiego rodzaju ubezpieczeń, których celem jest zapewnienie utrzymania, wsparcia przyznane na utrzymanie dłużnika i jego rodziny, ulegają zajęciu w jednej piątej części, a dla zaspokojenia roszczeń alimentacyjnych także w drugiej piątej części z tem, że suma stu dwudziestu pięciu złotych miesięcznie zawsze wolna jest od egzekucji, jeżeli zaś dłużnik otrzymuje miesięcznie powyżej tysiąca pięciuset złotych, egzekucji ulega dziewięć dziesiątych całej przewyżki.

§ 2. Przy zbiegu egzekucji roszczeń alimentacyjnych z egzekucją innych roszczeń, jedna piąta część ulega egzekucji za wszystkie długi ogółem, druga zaś część na zaspokojenie samych tylko roszczeń alimentacyjnych, o ileby pierwsza część na nie przy zbiegu z innemi wierzytelnościami nie wystarczała.

Art. 78. § 1. Kwoty, ulegającą zajęciu, oblicza się wraz z wszystkiemi dodatkami i wartością świadczeń w naturze, lecz po potrąceniu podatków, składek emerytalnych i świadczeń publicznych, należnych z ustawy. Jeżeli dłużnik oprócz pracy, daje także własne materjały, wartość tych materjałów odlicza się; do ogólnej kwoty nie wlicza się także dodatków, które dłunik otrzymuje na utrzymanie członków rodziny.

§ 2. Jeżeli dłużnik ma z mocy ustawy dawać pewnym osobom utrzymanie, suma nieulegająca zajęciu podwyższa się o jedną szósta za każda osobę, którą ma utrzymywać, najwyżej jednak o trzy szóste.

Art. 79. Jeżeli dłużnik otrzymuje dochody z różnych źródeł, ogólna suma dochodów stanowi podstawę obliczenia, jaka suma ulega zajęciu.

Art. 80. Dodatki, które dłużnik otrzymuje na utrzymanie pewnego oznaczonego członka rodziny, ulegają zajęciu tylko dla zaspokojenia roszczeń alimentacyjnych tego członka.

Art. 81. § 1. Egzekucja należności pieniężnych, przypadających od Skarbu Państwa, jest dopuszczalna tylko celem zrealizowania umownego prawa zastawu lub umownej hipoteki. W innych przypadkach strona celem otrzymania należności pieniężnej składa tytuł egzekucyjny bezpośrednio odpowiedniemu urzędowi, który obowiązany jest niezwłocznie należność uiścić.

§ 2. To samo odnosi się do należności, przypadających od przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe".

Art. 82. § 1. Egzekucja należności pieniężnych, przypadających od innych przedsiębiorstw państwowych, posiadających odrębną osobowość prawną, nie może być skierowana do sum, znajdujących się w kasie przedsiebiorstwa lub w instytucjach finansowych.

§ 2. W razie egzekucji z innego mienia, przedsiębiorstwo państwowe może żądać wyłączenia od egzekucji tych rzeczy, które są niezbędne do wykonywania zadań tego przedsiębiorstwa. O wyłączeniu orzeka sąd. Zgłaszając żądanie wyłączenia, przedsiębiorstwo winno złożyć sądowi opinję w tym przedmiocie Ministerstwa, sprawującego nadzór nad tem przedsiebiorstwem.

Art. 83. § 1. Celem egzekucji należności pieniężnej przeciwko związkowi samorządowemu wierzyciel zwraca się do władzy nadzorczej, a władza ta nakazuje związkowi, aby niezwłocznie zapłacił należność wierzycielowi albo wstawił ją do najbliższego budżetu. Egzekucja celem zrealizowania umownego prawa zastawu lub umownej hipoteki odbywa się według ogólnych zasad.

§ 2. To samo odnosi się do należności, przypadających od przedsiebiorstw samorządowych, posiadających odrębną osobowość prawną.

KSIĘGA DRUGA.

EGZEKUCJA CELEM ZASPOKOJENIA WIERZYTELNOŚCI PIENIĘŻNYCH.

DZIAŁ I.

Egzekucja z ruchomości oraz płodów na pniu i drzewostanu.

ROZDZIAŁ I.

Egzekucja z ruchomości.

Art. 84. Egzekucję z ruchomości prowadzi komornik tego sądu, w którego okręgu ruchomości znajdują się.

Art. 85. Komornik może zająć tylko ruchomości, będące w władaniu dłużnika i ruchomości dłużnika, będące w władaniu osoby trzeciej, która wyraźnie zgadza się na zajęcie.

Art. 86. § 1. Jeżeli dłużnik przy zajęciu odmawia wyjaśnień na żądanie komornika lub daje wyjaśnienia świadomie nieprawdziwe, sąd może go skazać na grzywnę od pięciu do pięciuset złotych.

§ 2. Komornik zawiadomi o zajęciu osoby trzecie, którym według wyjaśnień dłużnika służy prawo żądania zwolnienia zajętych przedmiotów od egzekucji.

Art. 87. Komornik dokonywa zajęcia przez wciągnięcie zajętych ruchomości do protokółu. Zajęcie jest dokonane z chwilą podpisania protokółu przez komornika.

Art. 88. Nie wolno zająć więcej ruchomości ponad te, które są potrzebne do zaspokojenia wierzytelności.

Art. 89. Jeżeli komornik musi dalszy ciąg zajęcia odroczyć, winien w razie potrzeby poczynić zarządzenia, zapobiegające usunięciu ruchomości jeszcze niezajętych.

Art. 90. § 1. Jeżeli wierzyciel żąda, by zajęcie odbyło się w jego obecności, komornik zawiadomi go o czasie, w którym zajęcie ma być dokonane.

§ 2. Gdy wierzyciel mimo zawiadomienia nie stawił się, komornik ważnie dokonywa zajęcia w jego nieobecności.

§ 3. Jeżeli komornik, nie zawiadomiwszy wierzyciela, dokonał zajęcia w jego nieobecności, wierzyciel może w razie potrzeby żądać sprawdzenia zajęcia z jego udziałem.

Art. 91. § 1. Jeżeli ruchomości, zajęte na zaspokojenie jednej wierzytelności, mają być zajęte na zaspokojenie innej wierzytelności, komornik dokona zajęcia przez zaznaczenie tego nowego zajęcia w protokóle pierwszego zajęcia.

§ 2. Zajęcie jest dokonane w chwili, gdy komornik to dalsze zajęcie zaznaczył w protokóle.

§ 3. Wierzyciel może żądać, aby komornik sprawdził ruchomości zajęte na podstawie protokółu i by sprawdzenie to stwierdził w tym protokóle.

Art. 92. § 1. Komornik, przystępując do zajęcia, doręcza dłużnikowi pisemne zawiadomienie o rozpoczęciu zajęcia, a nieobecnemu dłużnikowi zostawia je w miejscu zajecia, stosując się przy tem do przepisów kodeksu postępowania cywilnego o doręczaniu osobie nieobecnej w lokalu, w którym doręczenie ma być dokonane.

§ 2. Dłużnikowi, który przy zajęciu nie był obecny, komornik doręcza odpis protokółu zajęcia.

Art. 93. § 1. Komornik przy zajęciu oznacza wartość każdej zajętej ruchomości.

§ 2. Jeżeli wierzyciel lub dłużnik podnoszą zarzuty przeciwko oznaczeniu wartości, albo jeżeli komornik uzna, że dla należytego oszacowania trzeba przywołania biegłego, oszacowanie przez biegłego odbędzie się w dniu licytacji.

§ 3. Każdy wierzyciel, przyłączający się do egzekucji, może żądać oszacowania przez biegłego, jeżeli takie oszacowanie nie jest nakazane przepisem ustępu drugiego.

Art. 94. Jeżeli oszacowanie w dniu licytacji spowodowałoby zwłokę w odbyciu licytacji w wyznaczonym terminie, komornik zarządzi oszacowanie w ostatnich pięciu dniach przed tym terminem.

Art. 95. § 1. Do oszacowania, zarządzonego w myśl artykułu poprzedzającego, komornik powoła jednego biegłego. Jeżeli mają być oszacowane ruchomości rozmaitego ro-

dzaju, a niema biegłego, któryby mógł oszacować wszystkie ruchomości, komornik powoła biegłego do oszacowania każdej z odrębnych grup ruchomości.

§ 2. Biegły, który nie jest stałym biegłym sądowym, składa wobec komornika zapewnienie sumiennego i bezstronnego pełnienia obowiązków.

Art. 96. Strona, żądająca oszacowania przez biegłego, winna złożyć na koszty tego oszacowania sumę odpowiednią, oznaczoną przez komornika.

Art. 97. Komornik pozostawi zajęte ruchomości w władaniu dłużnika lub osoby trzeciej, u której je zajął, lecz umieści poprzednio na każdej ruchomości znak ujawniający nazewnątrz, że ruchomość została zajęta. Z ważnych przyczyn komornik w każdym stanie postępowania odda ruchomości pod dozór innej osobie, choćby to powodowało konieczność przeniesienia ruchomości.

Art. 98. Pieniądze zajęte komornik użyje na zaspokojenie wierzycieli, a jeżeli suma nie wystarcza na zaspokojenie wszystkich wierzycieli, złoży ją w sądzie celem podziału.

Art. 99. Papiery na okaziciela, klejnoty, przedmioty z złota, platyny i srebra, tudzież inne kosztowności komornik złoży do depozytu sądowego.

Art. 100. Inne ruchomości, jeżeli ich nie pozostawił w władaniu dłużnika lub osoby trzeciej, u której je zajął, odda komornik pod dozór osobie lub przedsiębiorstwu, godnym zaufania, a przedewszystkiem takim, które podejmą się dozoru bez przenoszenia ruchomości.

Art. 101. O ile komornik zajęte ruchomości zostawia w władaniu dłużnika, osoby trzeciej, u której je zajął, lub wierzyciela, osoby te mają obowiązki dozorcy.

Art. 102. Minister Sprawiedliwości może w drodze rozporządzenia zarządzić utrzymanie osobnych pomieszczeń do przechowywania i dozorowania zajętych ruchomości, oraz ich sprzedaży.

Art. 103. Dłużnikowi i każdemu dozorcy komornik doręcza odpis protokółu zajęcia.

Art. 104. § 1. Jeżeli zajęte ruchomości zostawiono w mieszkaniu lub lokalu zarobkowym dłużnika i dozór powierzono samemu dłużnikowi lub członkowi jego rodziny, ra-

zem mieszkającemu lub razem pracującemu, dozorca ma prawo zwyczajnego używania rzeczy, byleby przez to rzecz nie straciła na wartości. To samo odnosi się do przypadku, gdy rzeczy zajęto u trzeciego i pozostawiono pod jego dozorem, o ile trzeci uprawniony jest do używania rzeczy.

§ 2. W innych przypadkach dozorca nie może używać ruchomości oddanej mu pod dozór.

Art. 105. § 1. Dozorca obowiązany jest przechowywać oddane mu pod dozór ruchomości z taką starannością, by nie straciły na wartości i oddać je na wezwanie komornika lub stosownie do orzeczenia sądu.

§ 2. Dozorca nie odpowiada za uszkodzenie przypadkowe lub wynikłe wskutek siły wyższej.

Art. 106. Dozorca obowiązany jest zawiadomić komornika o zamierzonej zmianie miejsca przechowania ruchomości.

Art. 107. § 1. Dozorcy należy się zwrot wydatków za przechowanie, oraz wynagrodzenie za dozór, odpowiednie do poniesionych trudów.

§ 2. Koszty dozorcy przyznaje komornik.

Art. 108. § 1. Komornik może z ważnych przyczyn zwolnić dozorcę i w jego miejsce ustanowić innego.

§ 2. Zmianę dozorcy zarządzi komornik po wysłuchaniu stron, może jednak zaniechać wysłuchania, jeżeli natychmiastowa zmiana jest konieczna.

Art. 109. Z powodu uszkodzenia lub zaginięcia zajętych ruchomości w czasie transportu lub w czasie ich przechowywania u dozorcy, dłużnik nie ma żadnych rozszczeń do wierzyciela.

Art. 110. Komornik przystępuje do sprzedaży ruchomości na wniosek wierzyciela.

Art. 111. Jeżeli w ciągu jednego roku po zajęciu wierzyciel nie postawi wniosku o sprzedaż, zajęcie, dokonane na zaspokojenie tej wierzytelności, umarza się z samego prawa.

Art. 112. § 1. Sprzedaż zajętych ruchomości odbywa się przez publiczną licytację.

§ 2. Jednakże papiery na okaziciela, pieniądze zagraniczne i inne ruchomości, mające cenę targową lub giełdową, komornik sprzeda z wolnej ręki po kursie dziennym. Jeżeli

próby sprzedaży tych ruchomości z wolnej ręki nie dadzą pomyślnego wyniku w ciągu dni siedmiu od dnia zajęcia, a w przypadku, gdy wniosek o sprzedaż zgłoszono po zajęciu, w ciągu dni siedmiu od daty zgłoszenia tego wniosku, komornik na wniosek jednej z stron prześle je komornikowi innego sądu w miejscowości, będącej większym ośrodkiem handlowym dla tych ruchomości, celem ich sprzedaży z wolnej ręki za cenę targową lub giełdową.

§ 3. Komornik zaniecha przesyłki, jeżeli strona, która żąda przesyłki, nie złoży w czasie, przez komornika oznaczonym, sumy potrzebnej na koszty przesyłki.

§ 4. Z powodu uszkodzenia lub zaginięcia ruchomości w czasie transportu, dłużnik nie ma żadnych roszczeń do wierzyciela.

§ 5. Jeżeli sprzedaż z wolnej ręki nie dojdzie do skutku, komornik dokona sprzedaży przez publiczną licytację.

Art. 113. § 1. Komornik ogłosi o licytacji przez obwieszczenie, w którem wymieni:

1) miejsce i czas licytacji;

2) ruchomości, które mają być sprzedane, podając ich rodzaj bez wyszczególnienia samych ruchomości;

3) nazwisko dłużnika, jeżeli podanie nazwiska może wpłynąć na popyt;

4) miejsce i czas, kiedy można ruchomości przed licytacją oglądać.

§ 2. Odpisy obwieszczenia komornik doręczy stronom.

Art. 114. § 1. Komornik wyznaczy termin licytacji tak, aby licytacja odbyła się między piętnastym a trzydziestym dniem od daty zajęcia albo od daty zgłoszenia przez wierzyciela wniosku o sprzedaż, jeżeli wniosek ten zgłoszony był po zajęciu.

§ 2. Na dzień wcześniejszy, niż piętnasty od daty zajęcia, komornik wyznaczy termin wtedy, gdy sprzedane mają być ruchomości, które ulegają szybkiemu zepsuciu lub które wskutek opóźnienia sprzedaży straciłyby znacznie na wartości, oraz takie, których przechowanie pociąga za sobą koszty zbyt wielkie w stosunku do ich wartości.

Art. 115. § 1. Licytacja odbędzie się w miejscu, gdzie się znajdują ruchomości.

§ 2. Licytacja na wniosek jednej z stron może odbyć się w innem miejscu, jeżeli to rokuje korzystniejszą sprzedaż.

W tym celu komornik zarządzi w razie potrzeby przewiezienie ruchomości do innej miejscowości w tym samym okręgu lub prześle je komornikowi innego okręgu sądowego.

§ 3. Komornik zaniecha przewozu lub przesyłki, jeżeli strona, która wniosek zgłosiła, nie złożyła sumy potrzebnej na koszty przewozu lub przesyłki, w czasie przez komornika oznaczonym.

§ 4. Z powodu uszkodzenia lub zaginięcia ruchomości w czasie transportu dłużnik nie ma żadnego roszczenia do wierzyciela.

Art. 116. Na siedem dni przed dniem licytacji a w przypadku, gdy licytacja ma się odbyć wcześniej, niż po piętnastu dniach od daty zajęcia, na jeden dzień przed wyznaczonym terminem, komornik zarządzi przybicie obwieszczenia na tablicy sądu, na drzwiach zewnętrznych domu, gdzie się ma odbyć licytacja, w najbliższym zarządzie miejskim lub gminnym, a nadto o ile to uzna za potrzebne, zarządzi ogłoszenie w sposób w danej miejscowości zwyczajem przyjęty w takich miejscach, w których ogłoszenie może przyczynić się do rozszerzenia wiadomości o licytacji.

Art. 117. Jeżeli wartość ruchomości, które mają być sprzedane, przewyższa sumę pięciuset złotych, komornik zarządzi jednorazowe zamieszczenie obwieszczenia w dzienniku poczytnym w danej miejscowości rozpowszechnianym. Komornik winien umieszczać w dzienniku, o ile to jest możliwe, zbiorowe obwieszczenia o terminach sprzedaży ruchomości, należących do różnych dłużników, choćby terminy te przypadały na różne dni. Na wniosek i koszt strony komornik zarządzi ogłoszenie również w inny, przez nią wskazany, a odpowiedni sposób.

Art. 118. Licytacja odbywa się publicznie.

Art. 119. § 1. Komornik może zajęte rzeczy sprzedać z wolnej ręki lub przez licytację tylko wtedy, gdy akt zajęcia nie został w terminie zaskarżony lub wniesiona skarga została już prawomocnie rozstrzygnięta.

§ 2. Nie wyczekując upływu czasu do skargi ani nie wyczekując prawomocnego rozpoznania skargi już wniesionej, komornik sprzeda ruchomości, które ulegają szybkiemu zepsuciu, a ruchomości, które wskutek opóźnienia sprzedaży straciłyby znacznie na wartości, lub których przechowanie pociąga za sobą koszty zbyt wielkie w stosunku do ich war-

tości, wtedy gdy wierzyciel przed sprzedażą złoży sumę przez komornika oznaczoną, mającą służyć na pokrycie szkody, jaka dla dłużnika mogłaby wyniknąć.

Art. 120. Najniższa suma, za którą ruchomość można na przetargu nabyć, jest cena wywołania, stanowiąca połowę sumy oszacowania; jednak rzeczy ze złota, platyny, lub srebra nie można nabyć za cenę niższą od wartości kruszcu.

Art. 121. Podawanie przez obecnych zaofiarowanych cen za wystawione na sprzedaż ruchomości nie może nastąpić wcześniej, jak po upływie pół godziny po wywołaniu licytacji.

Art. 122. § 1. W przetargu nie mogą uczestniczyć komornik i dłużnik oraz ich małżonek, ich krewni lub powinowaci w prostej linji, krewni boczni do czwartego stopnia, powinowaci boczni do drugiego stopnia.

§ 2. Nie mogą również uczestniczyć osoby, należące do organów policji państwowej lub gminnych organów bezpieczeństwa, obecne na licytacji w charakterze urzędowym.

Art. 123. Komornik wystawia na sprzedaż kolejno poszczególne ruchomości lub poszczególne grupy, obejmujące ruchomości tego samego rodzaju, a zarazem wymienia cenę oszacowania i cenę wywołania, wzywając obecnych do postąpień ponad cenę wywołania. Dłużnik może żądać, aby ruchomości były wystawione na sprzedaż w kolejności przez niego wskazanej.

Art. 124. Licytowanie odbywa się ustnie. Zaofiarowana cena przestaje wiązać uczestnika licytacji, jeżeli inny uczestnik postąpił cenę wyższą, której komornik nie odrzucił.

Art. 125. Komornik udzieli przybicia osobie, która ofiarowała najwyższą cenę, jeżeli po dwukrotnem wezwaniu do dalszych postąpień przez pięć minut nikt więcej nie zaofiarował.

Art. 126. Komornik zamknie licytację, jeżeli uzyskana suma wystarcza na zaspokojenie wierzyciela.

Art. 127. Jeżeli po wywołaniu nikt się do przetargu nie zgłosił, komornik stwierdzi w protokóle, że licytacja nie doszła do skutku.

Art. 128. § 1. Czynności komornika w toku licytacji wolno zaskarżyć tylko w razie naruszenia przepisu o publicznej licytacji lub w razie naruszenia przepisu o niedopuszczalności sprzedaży za sumę niższą od połowy ceny sza-

cunkowej i poniżej wartości kruszcu, jeżeli nabywca o tem naruszeniu wiedział.

§ 2. Skarga musi być zgłoszona do protokółu licytacji. Od postanowień sądu w tym przedmiocie niema środka odwoławczego.

§ 3. Gdyby sąd w ciągu siedmiu dni skargi nie rozstrzygnął, nabywca może się zrzec nabycia i odebrać zapłaconą sumę.

Art. 129. § 1. Nabywca obowiązany jest cenę licytacyjną uiścić natychmiast. Nabywca, który nie zapłacił natychmiast całej ceny licytacyjnej, traci prawo z przybicia wynikłe, a komornik wystawi ruchomość w tym samym terminie ponownie na licytację, rozpoczynając od sumy wywołania. Pierwszy nabywca nie ma prawa uczestniczenia w przetargu na tę ruchomość. Jeżeli na nowym przetargu uzyskano wyższą cenę licytacyjną, pierwszy nabywca nie ma prawa do nadwyżki.

§ 2. Nabywca, który nie złożył natychmiast całej zaofiarowanej ceny, obowiązany jest tytułem kary zapłacić jedną dziesiątą część tej ceny. Jeżeli suma ta nie będzie natychmiast zapłacona, ściągnięta będzie w drodze przepisanej dla egzekwowania grzywien.

Art. 130. Jeżeli cena licytacyjna przewyższa sumę dwudziestu tysięcy złotych, nabywca musi złożyć natychmiast jedną dziesiątą część zaofiarowanej ceny licytacyjnej, resztę zaś złożyć do godziny dwunastej dnia następnego. Gdy nabywca w tym terminie nie zapłaci całej ceny licytacyjnej, traci złożoną jedną dziesiątą część, licytacja zaś uznana będzie za niedoszłą do skutku.

Art. 131. Dziesiąta część ceny licytacyjnej utracona przez nabywcę w myśl dwóch poprzedzających artykułów, użyta będzie na zaspokojenie wierzycieli, a gdyby to nie było potrzebne, otrzyma ją dłużnik.

Art. 132. Nabywca, jeżeli jest jedynym wierzycielem egzekwującym, ma prawo swoją poszukiwaną wierzytelność zaliczyć na cenę licytacyjną.

Art. 133. § 1. Nabywca, który zapłacił całą cenę licytacyjną, staje się właścicielem nabytej ruchomości i winien ją natychmiast odebrać.

§ 2. Ruchomości sprzedanych nie wydaje się nabywcy w przypadku skargi na czynności komornika w toku licytacji, gdy ona jest dopuszczalna.

Art. 134. Nabywca nie może domagać się ani unieważnienia licytacji, ani zmniejszenia ceny licytacyjnej z powodu wad ruchomości lub z powodu mylnego jej oszacowania.

Art. 135. § 1. Jeżeli na licytacji nikt nie podał takiej ceny, któraby mogła być przyjęta, albo jeżeli licytacja nie doszła do skutku, wierzyciel może w ciągu dwóch tygodni żądać wyznaczenia drugiej licytacji lub oświadczyć, że wszystkie niesprzedane ruchomości lub niektóre z nich chce przejąć na własność do wysokości całkowitej lub częściowej sumy swej poszukiwanej wierzytelności. Ofiarowana przez niego suma nie może być niższa od sumy oszacowania.

§ 2. Jeżeli egzekucję prowadzi kilku wierzycieli, pierwszeństwo przejęcia ruchomości na własność służy temu, który ofiarował najwyższą cenę ponad sumę oszacowania, a przy równej cenie temu, na którego żądanie wcześniej dokonano zajęcia. Oświadczenie to będzie uwzględnione tylko wtedy, gdy wierzyciel równocześnie z wnioskiem złoży całą ofiarowaną przez siebie cenę.

§ 3. Jeżeli w ciągu dni siedmiu nie zgłoszono wniosku o wyznaczenie drugiej licytacji, ani oświadczenia o przejęciu ruchomości na własność, komornik umorzy postępowanie co do niesprzedanej ruchomości. W razie sprzecznych wniosków różnych wierzycieli, z których jedni żądaja licytacji, a inni przejęcia na własność, wyznaczona będzie druga licytacja.

Art. 136. Na drugiej licytacji cena wywołania wynosi jedną trzecią część sumy oszacowania. Prawo przejęcia rzeczy na własność służy wierzycielowi także w razie bezskuteczności drugiej licytacji.

Art. 137. W każdem stadjum postępowania, jednak nie wcześniej, jak po upływie czternastu dni po zajęciu, może komornik na wniosek wierzyciela lub dłużnika i po wysłuchaniu stron sprzedać zajęte ruchomości z wolnej ręki za cenę, która musi być co najmniej o jedną czwartą wyższa od sumy oszacowania.

Art. 138. Jeżeli z protokółu zajęcia wynika, że w drodze sprzedaży ruchomości wierzytelność nie będzie w całości zaspokojona, albo jeżeli osoby trzecie zgłosiły prawa, uzasadniające zwolnienie zajętych ruchomości od egzekucji, a w władaniu dłużnika niema innych ruchomości, wystarczających na zaspokojenie, wierzyciel może od sądu żądać postanowienia, by dłużnik przedłożył wykaz swojego majątku

i potwierdził ten wykaz przysięgą, że według swej najlepszej wiedzy podał rzetelnie cały swój majątek.

Art. 139. Wierzyciel posiadający tytuł egzekucyjny, zaopatrzony klauzulą wykonalności, może, choćby egzekucji z ruchomości dłużnika nie rozpoczął, żądać złożenia wykazu i przysięgi, jeżeli egzekucja z ruchomości, przeprowadzona w ostatnich sześciu miesiącach w poszukiwaniu innej wierzytelności, nie dała zupełnego zaspokojenia.

Art. 140. Sąd oddali wniosek wierzyciela, jeżeli dłużnik udowodni, że posiada nieruchomość lub wierzytelność hipotecznie zabezpieczoną, które zdaniem sądu mogą dać pełne zaspokojenie, a prowadzenie egzekucji z tych przedmiotów nie jest połączone z zbyt wielkiemi kosztami.

Art. 141. Złożenia wykazu i przysięgi wierzyciel może żądać tylko na podstawie tytułu prawomocnego.

Art. 142. Wniosek o nakazanie dłużnikowi złożenia wykazu i przysięgi sąd rozpozna po wysłuchaniu stron, a przysięgę odbierze po uprawomocnieniu się postanowienia.

Art. 143. § 1. W wykazie dłużnik powinien podać miejsce, w którem się znajdują przedmioty majątkowe, oraz wskazać tytuły prawne i środki dowodowe, dotyczące wymienionych w wykazie wierzytelności i innych praw majątkowych.

§ 2. Sąd oraz za jego zezwoleniem, wierzyciel, mogą zadawać dłużnikowi przed przysięgą inne jeszcze pytania, zmierzające do wykrycia przedmiotów i praw, do których mogłaby być skierowana egzekucja.

Art. 144. § 1. Jeżeli dłużnik bez usprawiedliwiającej przyczyny nie stawił się na posiedzeniu, wyznaczonem do złożenia wykazu i przysięgi, lub na posiedzeniu bądź nie złożył wykazu, bądź odmówił wyjaśnień albo złożenia przysięgi, sąd na wniosek wierzyciela zarządzi uwięzienie dłużnika oraz zagrozi mu dalszem więzieniem na przypadek, gdyby dłużnik w ciągu dni siedmiu po zwolnieniu nie dopełnił nałożonego mu obowiązku.

§ 2. Jeżeli dłużnik po zwolnieniu zgłosi gotowość złożenia wykazu i przysięgi, sąd wyznaczy posiedzenie do wykonania tych czynności; w razie przeciwnym na wniosek wierzyciela zarządzi ponowne uwięzienie i nowem więzieniem zagrozi.

§ 3. Uwięzienie dłużnika na podstawie każdego poszczególnego zarządzenia nie może trwać dłużej niż dwa tygodnie, ogólny zaś czas uwięzienia nie może przekraczać sześciu miesięcy.

Art. 145. § 1. Dłużnik uwięziony może w każdej chwili żądać, by w godzinach urzędowych był doprowadzony do sądu celem złożenia wykazu i przysięgi.

§ 2. W tym przypadku sąd, nie wzywając wierzyciela, niezwłocznie przyjmie wykaz majątku i odbierze przysięgę od dłużnika, poczem go zwolni. Wierzyciel może żądać wyznaczenia nowego posiedzenia celem zadania dłużnikowi pytań, zmierzających do wykrycia przedmiotów, do których mogłaby być skierowana egzekucja. Odpowiedzi dłużnika, złożone po przypomnieniu mu o poprzednio złożonej przysiędze, mają prawne znaczenie odpowiedzi złożonych pod przysięgą.

§ 3. Niestawienie się dłużnika na posiedzeniu lub odmowa wyjaśnień powoduje skutki, w poprzedzającym artykule wymienione.

Art. 146. W wezwaniu na posiedzenie muszą być dłużnikowi wskazane skutki, jakie ustawa przewiduje w razie jego niestawienia się na posiedzeniu, albo odmowy złożenia wykazu, wyjaśnień lub przysięgi.

Art. 147. Dłużnik, który złożył przysięgę lub był uwięziony w ciągu sześciu miesięcy, obowiązany jest do złożenia nowej przysięgi na żądanie tego samego lub innego wierzyciela tylko wtedy, gdy wierzyciel uprawdopodobni, że dłużnik nabył później majątek, do którego może być skierowana egzekucja albo, gdy od daty złożenia przysięgi lub ukończenia uwięzienia w pełnym zakresie sześciu miesięcy upłynął okres lat pięciu. Jednak wierzyciel, który rozpoczął kroki w celu zmuszenia dłużnika do złożenia przysięgi, może na mocy innego tytułu egzekucyjnego, żądać przysięgi tylko wtedy, gdy mu nie służy prawo żądania dalszego uwięzienia dłużnika.

Art. 148. W sprawach dłużników, znajdujących się pod opieką, kuratelą lub nadzorem sądowym, od uznania sądu zależy nałożenie obowiązku złożenia wykazu i przysięgi bądź na samego dłużnika, bądź na jego zastępcę ustawowego, kuratora lub nadzorcę sądowego, bądź na obu. W sprawach

spółek z osobistą odpowiedzialnością spólników sad może obowiązek przysięgi nałożyć na jednego lub kilku spólników osobiście odpowiedzialnych. W sprawach osób prawnych sąd nałoży obowiązek przysięgi na osoby, reprezentujące te osoby prawne.

ROZDZIAŁ II.

Egzekucja z płodów na pniu i drzewostanu.

Art. 149. Zajęcie płodów na pniu nie może nastąpić wcześniej, jak w ciągu sześciu tygodni, poprzedzających zwyczajny okres dojrzewania.

Art. 150. W protokóle zajecia wymieniony będzie rodzaj zajętych płodów, oraz grunt, na którym się znajdują.

Art. 151. Sprzedaż nie może się odbyć wcześniej, jak w ciagu dwóch tygodni, poprzedzających okres dojrzewania płodów.

Art. 152. Na sprzedaż wystawione będą płody na każdym z poszczególnych gruntów z osobna.

Art. 153. Nabywca uzyskuje prawo zebrania płodów. Gdyby dłużnik stawiał nabywcy przeszkody w zebraniu płodów, nabywca może domagać się asystencji komornika przy zbieraniu płodów celem usunięcia oporu dłużnika.

Art. 154. Jeżeli sprzedaż nie nastąpiła do czasu zbioru, komornik na wniosek wierzyciela ustanowi dozorcę do zebrania plonu i jego przechowania. Dalsze postępowanie w tym przypadku prowadzi się według przepisów dotyczących egzekucji z ruchomości.

Art. 155. Zajęciu podlega także drzewostan w granicach prawidłowej gospodarki. Wierzyciel przed wyznaczeniem licytacji winien przedłożyć komornikowi zezwolenie władzy administracyjnej na wyrąb lub złożyć dowód, że dłużnik już takie zezwolenie otrzymał.

Art. 156. W razie sprzedaży nieruchomości w trybie postępowania egzekucyjnego przed dokonaniem zbioru lub wyrębu egzekucja z płodów lub drzewostanu. na gruntach wchodzących w skład sprzedanej nieruchomości, ulega umorzeniu z mocy samego prawa.

DZIAŁ II.

Egzekucja z wierzytelności pieniężnych i z praw majątkowych.

ROZDZIAŁ I.

Egzekucja z wierzytelności pieniężnych.

Art. 157. § 1. Egzekucję z wierzytelności pieniężnych prowadzi komornik sądu, w którego okręgu dłużnik ma zamieszkanie, jeżeli zaś w Polsce zamieszkania nie ma, w którego okręgu przebywa, a jeżeli i tego niema, w którego okręgu ma przedsiębiorstwo.

§ 2. Jeżeli dłużnik nie ma w Polsce ani zamieszkania, ani pobytu, ani przedsiębiorstwa, egzekucję prowadzi komornik sądu, w którego okręgu znajduje się przedmiot lub prawo, na jakich wierzytelność jest zabezpieczona; gdy wierzytelność takiego zabezpieczenia nie ma, egzekucję prowadzi komornik sądu, w którego okręgu osoba, zobowiązana wobec dłużnika egzekwowanego, ma zamieszkanie, a jeżeli ona zamieszkania nie ma, w którego okręgu przebywa, jeżeli zaś i tego nie ma, w którego okręgu ma przedsiębiorstwo.

Art. 158. Egzekucję z wierzytelności zabezpieczonej wpisem hipotecznym prowadzi komornik sądu, w którego okręgu prowadzi się księgę hipoteczną.

Art. 159. Egzekucję z wierzytelności, związanych z posiadaniem dokumentu, który może być przenoszony przez indos, lub dokumentu na nazwisko oznaczonej osoby wystawionego, którego posiadanie jest koniecznym warunkiem wykonania prawa, prowadzi komornik sądu, w którego okręgu dokument się znajduje.

Art. 160. § 1. Celem zajęcia wierzytelności pieniężnej komornik:

1) zawiadomi dłużnika, że nie wolno mu zajętej sumy odebrać od osoby, która mu tę sumę jest dłużna (od dłużnika zajętej wierzytelności), i nie wolno mu rozporządzać zajętą sumą, ani też zastawem lub innem zabezpieczeniem dla niej ustanowionem;

2) zawiadomi dłużnika zajętej wierzytelności, że w ciągu siedmiu dni winien złożyć komornikowi oświadczenie:

a) czy przyznaje, że dłużnikowi należy się od niego zajęta wierzytelność;

b) czy zajętą wierzytelność gotów jest złożyć, czy też i z jakich przyczyn złożenia odmawia, oraz

c) czy i w którym sądzie lub u której władzy toczy się albo toczyło się postępowanie procesowe lub egzekucyjne o zajętą wierzytelność;

3) wezwanie dłużnika zajętej wierzytelności, aby należną egzekwowanemu dłużnikowi sumę złożył bezzwłocznie komornikowi lub do depozytu sądowego.

§ 2. W ten sam sposób dokonywa się późniejszego zajęcia tej samej wierzytelności.

§ 3. Zajęcie jest dokonane z chwilą doręczenia zawiadomienia dłużnikowi zajętej wierzytelności.

Art. 161. § 1. Jeżeli ma być zajęta wierzytelność, przypadająca od Skarbu Państwa lub Związku Samorządowego, albo od funduszów w ich zarządzie będących, a także od innych osób prawnych prawa publicznego, zajęcie odbywa sie według przepisów artykułu poprzedzającego z tem, że komornik doręcza zawiadomienie władzy, która wydaje polecenie wypłaty; na żądanie wierzyciela zawiadomienie doręczone będzie także kasie, która ma dokonać wypłaty. Kasa wstrzyma wypłatę do rąk dłużnika, choćby już otrzymała polecenie wypłacenia mu należnej sumy.

§ 2. Wskazanie władzy, która daje polecenie wypłaty, i kasy, która wypłatę uskutecznia, jest obowiązkiem wierzyciela.

§ 3. Zajęcie jest dokonane z chwilą doręczenia zawiadomienia władzy, która daje polecenie wypłaty; jednak zajęcie nie jest skuteczne, jeżeli kasa nie otrzymała zawiadomienia od komornika a wypłaty dokonała przed otrzymaniem zawiadomienia od władzy, która daje polecenie wypłaty.

Art. **162.** Dłużnik zajętej wierzytelności odpowiada wobec wierzyciela według przepisów prawa cywilnego za szkodę, wyrządzoną mu wskutek niezłożenia oświadczenia, albo wskutek oświadczenia nieprawdziwego lub niezawierającego odpowiedzi na wszystkie postawione pytania.

Art. 163. § 1. Wierzyciel z mocy samego zajęcia jest uprawniony do wykonania wszelkich praw, jakie dłużnikowi służą wobec zajętej wierzytelności, jednak tylko do wysoko-

ści swej poszukiwanej wierzytelności (upoważnienie do ściągniecia wierzytelności).

§ 2. W tym celu komornik wyda wierzycielowi odpowiednie zaświadczenie, w którem wskazana będzie suma poszukiwana przez wierzyciela.

Art. 164. § 1. Na wniosek wierzyciela komornik przy doręczeniu zawiadomienia o zajęciu odbierze dłużnikowi dokumenty, stanowiace dowód zajęcia wierzytelności i złoży je do depozytu sądowego.

§ 2. Jeżeli wierzyciel zgłasza wniosek, aby odebranie odbyło się w jego obecności, komornik zawiadami go o dniu i godzinie, wyznaczonych dla dokonania czynności.

§ 3. Wniosek o odebranie dokumentów może wierzyciel zgłosić także po zajęciu.

Art. 165. § 1. Zajęcie wierzytelności związanej z posiadaniem dokumentu odbywa się przez odebranie dokumentu dłużnikowi lub osobie trzeciej, która zgadza się wyraźnie na odebranie dokumentu, oraz przez złożenie tego dokumentu do depozytu sądowego.

§ 2. Zajęcie wierzytelności jest dokonane z chwilą spisania protokółu swierdzającego odebranie dokumentu.

§ 3. O zajęciu komornik zawiadomi wierzyciela i dłużnika.

Art. 166. § 1. Jeżeli książeczkę oszczędnościową lub inna wierzytelność, związaną z posiadaniem dokumentu, można zaraz zrealizować, komornik podejmuje potrzebną sumę i, o ile całość nie jest wyczerpana, zwraca dokument dłużnikowi. Czynności zachowawcze spełnia komornik na wniosek wierzyciela lub dłużnika.

§ 2. W razie potrzeby przedsięwzięcia innych kroków celem ściągnięcia wierzytelności zajętej, wierzyciel i dłużnik mogą do komornika zgłosić wniosek o ustanowienie kuratora. Kurator ustanawia sąd, który według swego uznania może kuratorem ustanowić także wierzyciela.

§ 3. Sąd wyda kuratorowi dokument zaopatrzony uwagą o udzielonem upoważnieniu. Przepisy o upoważnieniu, udzielonem wierzycielowi, odnoszą się także do upoważnienia, udzielonego kuratorowi.

§ 4. Egzekucja ulega z mocy samego prawa umorzeniu, jeżeli wierzyciel nie zgłosi wniosku o ustanowieniu kuratora w ciągu siedmiu dni po zawiadomieniu go o zajęciu.

Art. 167. § 1. Późniejszego zajęcia tej samej wierzytelności, związanej z posiadaniem dokumentu, dokonywa komornik przez zaznaczenie zajęcia w dodatku do pierwszego protokółu.

§ 2. Zajęcie jest dokonane z chwilą, w której komornik ten dodatek sporządził.

§ 3. O zajeciu należy zawiadomić wierzyciela i dłużnika.

Art. 168. Wniosek o zajęciu ruchomości obejmuje w sobie wniosek o zajęcie wierzytelności, związanych z posiadaniem dokumentu.

Art. 169. Jeżeli wierzytelność jest zabezpieczona poręką lub prawem zastawu, niewciągniętem do księgi hipotecznej, komornik na wniosek wierzyciela zawiadomi także poręczyciela albo właściciela przedmiotu lub prawa, zastawem obciążonego, iż sumy zajętej wierzytelności nie wolno im wypłacać dłużnikowi, i że od poręki albo od prawa zastawu mogą zwolnić się tylko przez jej złożenie u komornika lub depozytu sądowego.

Art. 170. Zajęcie wierzytelności zabezpieczonej wpisem hipotecznym dokonywa się jedynie przez odpowiedni wpis do księgi hipotecznej na wniosek wierzyciela. Z chwilą tego wpisu zajęta jest zarówno wierzytelność osobista, jak i zabezpieczenie hipoteczne. Jednak w razie zajęcia wierzytelności, za którą właściciel nieruchomości jest tylko rzeczowo odpowiedzialny, komornik na żądanie wierzyciela dokona osobno zajęcia wierzytelności, jaka dłużnikowi egzekwowanemu służy wobec jego dłużnika osobistego. Zajęcie i w tym przypadku dokonane jest z chwilą wpisu do księgi hipotecznej.

Art. 171. Zajęcie sum, należnych dłużnikowi a płatnych w perjodycznie po sobie następujących okresach czasu, może obejmować także wypłaty przyszłe, jeżeli to jest potrzebne do zaspokojenia wierzyciela.

Art. 172. Zajęcie płac i innych sum z tytułu stosunku służbowego obejmuje także sumy, należne w razie podwyższenia poborów lub zmiany stanowiska służbowego u tego samego służbodawcy. Zajęcie obowiązuje nadal także w przypadku, gdy przedsiębiorstwo służbodawcy przeszło do innej osoby, jednak nowy służbodawca nie jest odpowiedzialny wobec wierzyciela, jeżeli wypłat dokonał w dobrej wierze.

Art. 173. § 1. W stosunku do wierzyciela nie mają mocy obowiązującej akty rozporządzenia zajętą wierzytelnością, dokonane przez dłużnika bądź z poddłużnikiem, bądź z poręczycielem, bądź z właścicielem przedmiotu lub prawa, będącego zabezpieczeniem wierzytelności, bądź z osobą trzecią, chociażby zawiadomienie o zajęciu nie było jeszcze doręczone dłużnikowi zajętej wierzytelności, jeżeli zawiadomienie otrzymała już jedna z pomienionych osób, uczestniczących w akcie, a jej kontrahent wiedział o tem w czasie dokonania aktu.

§ 2. To samo stosuje się do uiszczenia długu.

Art. 174. § 1. Wierzyciel lub kurator, wnosząc pozew przeciw dłużnikowi zajętej wierzytelności, winien przypozwać dłużnika egzekwowanego i innych wierzycieli, którzy zajęli tę samą wierzytelność.

§ 2. Dłużnik i inni wierzyciele, którzy zostali przypozwani, nie mogą od wierzyciela i kuratora żądać odszkodowania za niepomyślny wynik procesu przeciw dłużnikowi zajętej wierzytelności na tej podstawie, że przedstawione przez nich zarzuty, fakty i dowody mogłyby wpłynąć na uzyskanie korzystniejszego wyroku.

Art. 175. Wierzyciel nie może bez zgody dłużnika egzekwowanego i innych wierzycieli egzekwujących ani zawrzeć ugody sądowej z dłużnikiem zajętej wierzytelności, ani poddać sprawy sądowi polubownemu.

Art. 176. Wierzyciel, który uzyskał zajęcie, może jako interwenient uboczny przyłączyć się do procesu, toczącego się już między dłużnikiem egzekwowanym a dłużnikiem zajętej wierzytelności.

Art. 177. Dłużnik obowiązany jest udzielić wierzycielowi wszelkich wyjaśnień, potrzebnych do dochodzenia praw przeciwko dłużnikowi zajętej wierzytelności.

Art. 178. Jeżeli obowiązek dłużnika zajętej wierzytelności zależy od świadczenia wzajemnego, które ma spełnić dłużnik egzekwowany, a które polega na wydaniu rzeczy, zwłaszcza zaś na wydaniu zastawu ruchomego, i jeżeli rzeczy te znajdują się w majątku dłużnika egzekwowanego, sąd na wniosek wierzyciela i po wysłuchaniu stron nakaże komornikowi, aby te rzeczy odebrał dłużnikowi egzekwowanemu, o ile jego obowiązek wydania rzeczy dłużnikowi zajętej wierzytelności jest już wyrzeczony prawomocnym wyrokiem lub innym tytułem egzekucyjnym, mającym moc obowiązującą między temi osobami.

Art. 179. Wyrok, zapadły w procesie między wierzycielem a dłużnikiem zajętej wierzytelności, a wyrzekający, że ten ostatni obowiązany jest do uiszczenia, obowiązuje także wobec dłużnika egzekwowanego i innych wierzycieli egzekwujących, nie ma jednak wpływu na prawa, wynikające z odmiennego stosunku między temi osobami.

Art. 180. § 1. Jeżeli wierzyciel po uzyskaniu upoważnienia zwleka z dochodzeniem praw przeciwko dłużnikowi zajętej wierzytelności, komornik na wniosek dłużnika lub innych wierzycieli egzekwujących, uchyli to upoważnienie i upoważni innego wierzyciela do dochodzenia tych praw. Przepis ten odpowiednio stosuje się do kuratora.

§ 2. Dłużnik może żądać umorzenia egzekucji, jeżeli wierzyciel w ciągu sześciu miesięcy po zajęciu nie czyni przeciwko dłużnikowi zajętej wierzytelności żadnych kroków w celu ściągnięcia wierzytelności, a jeżeli wierzytelność w chwili zajęcia nie była jeszcze płatna, nie czyni ich w ciągu sześciu miesięcy po dniu płatności.

Art. 181. § 1. Jeżeli odebranie zajętej wierzytelności natrafia na znaczne trudności, zwłaszcza gdy ta wierzytelność jest zależna od warunku lub jest płatna dopiero po dłuższym okresie czasu, sąd na wniosek wierzyciela może uchylić upoważnienie i nakazać sprzedaż tej wierzytelności.

§ 2. Sprzedaż wierzytelności odbywa się według odpowiednio stosowanych przepisów o sprzedaży ruchomości.

Art. 182. Sąd odmówi sprzedaży:

1) jeżeli sprzedaż mogłaby przynieść niestosunkową szkodę dłużnikowi albo innym wierzycielom;

2) jeżeli wierzytelność polega na pobieraniu renty, alimentów lub innych powtarzających się wypłat;

3) jeżeli wierzytelność ubezpieczona jest zastawem ruchomości, którą dłużnik wydał komornikowi.

Art. 183. Pozwolenie na sprzedaż sąd może wydać dopiero po wysłuchaniu stron i dłużnika zajętej wierzytelności.

ROZDZIAŁ II.

Egzekucja z praw majątkowych.

Art. 184. Egzekucję z praw majątkowych prowadzi komornik sądu, w którego okręgu prawo jest wykonywane, jeżeli zaś takiego miejsca w Polsce niema, w którego okręgu dłużnik ma zamieszkanie, a gdy dłużnik w Polsce zamieszkania nie ma,

w którego okręgu on przebywa, wreszcie jeżeli i tego niema, w którego okręgu dłużnik ma przedsiębiorstwo. Jeżeli tej właściwości w Polsce brak, egzekucję prowadzi komornik sądu, w którego okręgu osoba, obciążona obowiązkiem wobec dłużnika egzekwowanego, ma zamieszkanie, jeżeli zaś w Polsce zamieszkania nie ma, w którego okręgu przebywa, wreszcie jeżeli i tego niema, w którego okręgu ma przedsiębiorstwo.

Art. 185. Egzekucję z praw zabezpieczonych wpisem hipotecznym prowadzi komornik sądu, w którego okręgu prowadzi się księgę hipoteczną.

Art. 186. Egzekucję z praw majątkowych związanych z posiadaniem dokumentu, który może być przenoszony przez indos, lub dokumentu na nazwisko oznaczonej osoby wystawionego, którego posiadanie jest koniecznym warunkiem wykonania prawa, prowadzi komornik sądu, w którego okręgu dokument się znajduje.

Art. 187. Egzekucja z praw majątkowych odbywa się według odpowiednio stosowanych przepisów o egzekucji z wierzytelności pieniężnych, ale ze zmianami, zawartemi w następujących artykułach.

Art. 188. Przedmiotem egzekucji nie mogą być prawa, których wykonywanie związane jest wyłącznie z osobą dłużnika.

Art. 189. Jeżeli prawo, które ma być zajęte, jest tego rodzaju, iż niema osoby, obciążonej obowiązkiem wobec dłużnika egzekwowanego, zajęcie jest dokonane z chwilą doręczenia zawiadomienia dłużnikowi.

Art. 190. Na żądanie wierzyciela komornik sporządzi opis zajętego prawa.

Art. 191. § 1. Jeżeli zajęte zostało prawo, z mocy którego osoba obciążona obowiązkiem ma wydać ruchomości dłużnikowi, osoba ta winna wydać je komornikowi w miejscu, gdzie według treści zajętego prawa miałyby one być wydane dłużnikowi.

§ 2. Komornik, któremu ruchomości zostały wydane, wdroży bez osobnego wniosku wierzyciela egzekucję według przepisów o egzekucji z ruchomości.

Art. 192. Jeżeli zajete zostało prawo, z mocy którego osoba obciążona obowiązkiem ma wydać nieruchomość, komornik wydaną mu nieruchomość odda dłużnikowi a w razie potrzeby dozorcy, oraz wdroży egzekucję z nieruchomości.

Art. 193. Jeżeli zostało zajęte prawo, z mocy którego dłużnik może żądać podziału majątku, zajęcie obejmuje wobec dłużnika także ruchomości, nieruchomości, wierzytelności i prawa, które przy podziale dłużnikowi przypadną. Jeżeli wierzyciel w ciągu dni czternastu po dokonaniu podziału nie rozpocznie egzekucji z mienia, przypadłego dłużnikowi, stają się wolnemi od zajęcia ruchomości, nieruchomości, wierzytelności i prawa, z których egzekucji nie zażądał.

Art. 194. § 1. Jeżeli egzekucja skierowana jest do prawa, które ma być wciągnięte do księgi hipotecznej, lecz jeszcze na imię dłużnika wciągnięte nie zostało, wierzyciel może żądać wciągnięcia tego prawa na imię dłużnika, a równocześnie może zabezpieczyć swoją należność w drodze hipoteki sądowej.

§ 2. O odebranie dłużnikowi dokumentów, potrzebnych do wpisu, wierzyciel zwraca się do komornika.

§ 3. Władza hipoteczna zawiadomi o wpisie komornika, komornik zaś zawiadomi o tem innych wierzycieli, którzy zajęli prawo. Hipoteki sądowe wierzycieli, którzy zajęli prawo, o ile będą zgłoszone przed upływem dni czternastu od daty doręczenia ostatniemu z nich powyższego zawiadomienia, korzystać będą z pierwszeństwa wpisu w kolejności, w jakiej dokonane było zajęcie prawa. Wierzyciele, którzy zajęli prawa w jednym dniu, korzystać będą z równego pierwszeństwa.

Art. 195. Jeżeli z mocy zajętego prawa osoba obciążona obowiązkiem ma według wyboru dłużnika albo zapłacić sumę pieniężną, albo spełnić inne świadczenie, prawo wyboru przechodzi na wierzyciela, jeżeli dłużnik, wezwany przez komornika do dokonania wyboru, w ciągu dni siedmiu z swego prawa nie skorzysta.

Art. 196. Jeżeli upoważnienie wierzyciela do wykonania praw dłużnika nie jest możliwe, lub wykonanie tych praw przez wierzyciela albo kuratora natrafia na znaczne trudności, sąd może na wniosek wierzyciela wprowadzić przymusowy zarząd zajętego prawa albo jego wydzierżawienie, bądź w drodze publicznej licytacji, bądź z wolnej ręki.

Art. 197. Do zarządu praw majątkowych stosować należy odpowiednio przepisy o zarządzie dla zabezpieczenia w myśl przepisów działu o zabezpieczeniu.

Art. 198. § 1. Zarządca obejmuje swe obowiązki z chwilą otrzymania zawiadomienia, że został ustanowiony zarządcą.

§ 2. W razie potrzeby przymusowego wykonania postanowienia o ustanowieniu zarządcy, wykonanie należy do komornika.

Art. 199. § 1. Jeżeli sąd postanowi, że zajęte prawo ma być wydzierżawione, wierzyciel ułoży projekt warunków dzierżawy, a sąd ustali je po wysłuchaniu stron.

§ 2. Do wydzierżawienia w drodze publicznej licytacji stosować należy odpowiednie przepisy o licytacji ruchomości, przyczem sumę wywołania oznacza sąd.

Art. 200. § 1. Egzekucję z udziału w statku, zapisanym do rejestru okrętowego (z udziału okrętowego), prowadzi komornik sądu, w którego okręgu znajduje się port ojczysty lub miejsce ojczyste statku.

§ 2. O zajęciu komornik zawiadomi, oprócz wierzyciela i dłużnika, także pełnomocnika spółki okrętowej i władzę rejestrową. Zajęcie jest dokonane z chwilą zawiadomienia pełnomocnika spółki.

§ 3. Do wniosku o rozpoczęcie egzekucji należy dołączyć wyciąg z rejestru okrętowego, zawierający wszystkie wpisy, dotyczące udziału; wyciąg nie może być dawniejszy, jak z przed tygodnia. Jeżeli z wyciągu rejestru okrętowego okaże się, że udział jest obciążony prawem zastawu, który przysługuje nie wierzycielowi egzekwującemu, lecz innej osobie, sumę, uzyskaną z egzekucji należy złożyć do depozytu sądowego.

DZIAŁ III.

Egzekucja z nieruchomości oraz przedmiotów i praw, mających przymiot prawny rzeczy nieruchomych.

ROZDZIAŁ I.

Egzekucja z nieruchomości.

Oddział I.

Wszczęcie egzekucji.

Art. 201. Egzekucję z nieruchomości prowadzi komornik tego sadu, w którego okręgu nieruchomość jest położona.

Art. 202. § 1. Jeżeli nieruchomość jest położona w okręgach kilku sądów lub jeżeli z powodu niepewności granic

okręgów sądowych niepewnem jest, w którym okręgu ona jest położona, wierzyciel ma prawo wyboru między odnośnemi sądami.

§ 2. Sąd, którego komornik pierwszy zajął nieruchomość, jest aż do ukończenia postępowania wyłącznie właściwy do postępowania egzekucyjnego z tej nieruchomości. Komornik ten zawiadomi o zajęciu i o zakończeniu postępowania komorników tych sądów, których komornicy w razie odmiennego wyboru wierzyciela byliby powołani do przeprowadzenia egzekucji. Wnioski o rozpoczęcie egzekucji z nieruchomości, w tych ostatnich sądach podane, będą odstąpione sądowi, który pierwszy nieruchomość zajął. Egzekucja z nieruchomości podjęta przez komorników tych sądów przed otrzymaniem powyższego zawiadomienia, będzie uważana za przyłączenie się do postępowania, które toczy się na podstawie wcześniejszego zajęcia.

Art. 203. W wniosku o rozpoczęcie egzekucji z nieruchomości wierzyciel wymieni nieruchomość, z której ma być prowadzona egzekucja.

Art. 204. Komornik wyda decyzję o wszczęciu egzekucji z nieruchomości i wezwie dłużnika, aby zapłacił dług w ciągu dni czternastu pod rygorem podjęcia dalszych czynności egzekucyjnych.

Art. 205. O wszczęciu egzekucji z nieruchomości komornik zawiadomi zakład, w którym nieruchomość, jej części składowe, płody lub przedmioty przynależności są ubezpieczone, skoro tylko z wniosku wierzyciela, z protokółu opisania lub w inny sposób, dowie się, w którym zakładzie pomienione przedmioty są ubezpieczone.

Art. 206. § 1. Na podstawie decyzji o wszczęciu egzekucji z nieruchomości winien wierzyciel uzyskać wciągnięcie do księgi hipotecznej ostrzeżenia o wszczęciu egzekucji.

§ 2. Jeżeli nieruchomość nie ma urządzonej hipoteki, komornik poda swą decyzję do publicznej wiadomości przez obwieszczenie, które będzie wywieszone na tablicy sądowej i ogłoszone w dzienniku poczytnym, w danej miejscowości rozpowszechnianym.

Art. 207. Nieruchomość, mająca urządzoną hipotekę, jest zajęta z chwilą ostrzeżenia o wszczęciu egzekucji, zaś nieruchomość, niemająca urządzonej hipoteki, z chwilą doręczenia dłużnikowi decyzji o wszczęciu egzekucji.

Art. 208. Każda osoba, która po zajęciu nieruchomości rozpocznie egzekucję z tej samej nieruchomości, ma jako wierzyciel przyłączający się te same prawa, co pierwszy wierzyciel, nie może jednak żądać powtórzenia czynności już dokonanych.

Art. 209. Postępowania egzekucyjne z kilku nieruchomości tego samego dłużnika można przed ukończeniem opisu połączyć na wniosek jednej z stron w jedno postępowanie, jeżeli połączenie przyczyni się do uproszczenia postępowania albo korzystniejszego zbycia nieruchomości lub zmniejszenia kosztów, a niema przeszkód natury prawnej lub gospodarczej.

Art. 210. Jeżeli postępowanie egzekucyjne z kilku nieruchomości należy do różnych sądów grodzkich, połączenie postępowania może na wniosek wierzyciela lub dłużnika zarządzić sąd okręgowy, któremu te sądy podlegają, a jeżeli nieruchomości położone są w okręgach różnych sądów apelacyjnych, sąd apelacyjny, w którego okręgu leży nieruchomość wcześniej zajęta.

Art. 211. Komornik, który po zajęciu idealnej części nieruchomości zajął całą nieruchomość lub inną idealną część tej nieruchomości, albo po zajęciu całej nieruchomości zajął później jej część idealną, może postępowania te połączyć w jedno.

Art. 212. Celem dopilnowania praw osoby, której miejsce pobytu nie jest znane i której z tego powodu nie można doręczyć przeznaczonych dla niej decyzyj, sąd ustanowi kuratora w myśl art. 157 kod. post. cyw. na wniosek komornika, który w razie potrzeby wniosek ten zgłosi z urzędu. Kurator obowiązki swe sprawować będzie także w interesie wszystkich innych osób, w stosunku do których w dalszym toku postępowania doręczenia nie będą mogły być dokonane. Kurator może zastępować tylko osoby, których prawa nie są między sobą sprzeczne.

Oddział II.

Skutki zajęcia.

Art. 213. Zajęcie obejmuje nieruchomość wraz z budowlami i innemi jej urządzeniami, z płodami nieodłączonemi, z przynależnością to jest z ruchomościami potrzebnemi do prawidłowej gospodarki na nieruchomości, jak w gospodar-

stwie rolnem sprzętami i bydłem potrzebnem do prowadzenia gospodarstwa, płodami rolnemi potrzebnemi do czasu najbliższych zbiorów i t. p., obejmuje wreszcie prawa, do nieruchomości przywiązane, i prawa, wynikające z umów ubezpieczenia.

Art. 214. § 1. Zajęcie obejmuje także urządzenia wprowadzone po zajęciu, wszystko to, co po zajęciu będzie zasiane lub zasadzone, przedmioty stanowiące przynależność, jeżeli zostały wciągnięte do protokółu opisu, a także ruchomości, wprowadzone w miejsce wciągniętych do protokółu opisu, wreszcie prawa, po zajęciu dla nieruchomości nabyte, i prawa z umów ubezpieczenia, po tej chwili zawartych.

§ 2. Zajęcie obejmuje także sumy odszkodowania ubezpieczeniowego, jeszcze dłużnikowi nie wypłacone, a już należne za przedmioty uszkodzone lub zniszczone przed zajęciem, jednak tylko wtedy, gdy odszkodowanie według treści umowy przeznaczone jest na przywrócenie do poprzedniego stanu.

Art. 215. § 1. Na wniosek strony lub osoby, która ma prawo do zaspokojenia z sumy uzyskanej na licytacji za nieruchomość (uczestnika), komornik wezwie zakład ubezpieczeń, aby przypadającą sumę odszkodowania złożył niezwłocznie do depozytu sądowego.

§ 2. Na wniosek dłużnika sąd orzeknie o tem, czy suma odszkodowania, złożona w depozycie, ma mu być w miarę wykazanej potrzeby wydana na przywrócenie zajętej nieruchomości do poprzedniego stanu.

Art. 216. § 1. Akty prawne, któremi dłużnik rozporządził nieruchomościami lub prawami, objętemi zajęciem, ulegają unieważnieniu, jeżeli osoba, z którą dłużnik ten akt zawarł, działała w złej wierze.

§ 2. Powództwo wytacza się przed sąd właściwy według siedziby sądu, którego komornik prowadzi egzekucję.

§ 3. Do wytoczenia powództwa uprawniony jest wierzyciel, uczestnik i nabywca licytacyjny. Jeżeli proces o unieważnienie aktu nie został ukończony przed prawomocnością sprzedaży licytacyjnej, nabywca ma prawo objąć proces w miejsce dotychczasowego powoda.

Art. 217. Dłużnik zachowuje prawo zarządu i użytkowania nieruchomości, oraz korzystania z praw, do nieruchomości przywiązanych, w granicach prawidłowej gospodarki.

Art. 218. § 1. Wierzyciel może bądź w wniosku o rozpoczęcie egzekucji, bądź w dalszym toku postępowania, żądać ustanowienia zarządu nieruchomości, jeżeli uprawdopodobni, że wskutek gospodarki dłużnika nieruchomość, poddana egzekucji, może stracić na wartości. Prawo to służy także uczestnikom.

§ 2. Zarząd trwa do czasu oddania nieruchomości nabywcy licytacyjnemu lub umorzenia postępowania. Dochody w czasie zarządu do dnia przybicia należą do dłużnika, dalsze zaś do nabywcy.

§ 3. Koszty zarządu będą pokryte z sumy, uzyskanej na licytacji za nieruchomość. W razie umorzenia postępowania może wierzyciel, który koszty początkowo poniósł, zgłosić w ciągu dni siedmiu u komornika wniosek, aby komornik nakazał dłużnikowi, by sumę tych kosztów wierzycielowi zapłacił.

Art. 219. Ani przejście własności lub posiadania nieruchomości na inną osobę, dokonane po zajęciu, ani obciążenie jej po tej chwili jakiemkolwiek innem prawem, nie stoją na przeszkodzie dalszemu postępowaniu.

Art. 220. § 1. W razie przejścia własności lub posiadania nieruchomości po zajęciu na inną osobę, nowonabywca może zająć miejsce dłużnika w postępowaniu egzekucyjnem. Zwolnienie dotychczasowego dłużnika od postępowania może nastąpić tylko na jego wniosek.

§ 2. Bez względu na to, czy komornik miał świadomość o przejściu własności lub posiadania na inną osobę, i czy dłużnik zwolniony został od postępowania, akty postępowania mają prawną skuteczność tak wobec dłużnika, jak i wobec nowonabywcy.

Oddział III.

Opis i oszacowanie nieruchomości.

Art. 221. Opis i oszacowanie nieruchomości może odbyć się dopiero po upływie dni trzydziestu po doręczeniu dłużnikowi decyzji o wszczęciu egzekucji z nieruchomości.

Art. 222. Dla przygotowania opisu i oszacowania wierzyciel winien złożyć komornikowi:

1) przy nieruchomościach, mających urządzoną hipotekę, wyciąg z wykazu hipotecznego;

2) przy nieruchomościach, nie mających urządzonej hipoteki, poświadczenie władzy samorządowej lub administracyjnej władzy państwowej, że dłużnik jest właścicielem lub posiadaczem nieruchomości, oraz poświadczenie praw rzeczowych do nieruchomości przywiązanych, i obciążeń rzeczowych tej nieruchomości;

3) adresy osób, którym ma być doręczone obwieszczenie o terminie opisu i oszacowania.

Art. 223. Opis i oszacowanie nieruchomości przeprowadza komornik.

Art. 224. Do opisu i oszacowania będzie przybrany jeden, a w razie potrzeby kilku biegłych.

Art. 225. § 1. W obwieszczeniu komornika o terminie opisu i oszacowania należy zamieścić wezwanie, aby osoby mające prawa, uzasadniające zwolnienie nieruchomości od egzekucji, i osoby, mające prawa rzeczowe na nieruchomości, zgłosiły komornikowi te prawa przed ukończeniem opisu.

§ 2. Obwieszczenie to będzie ogłoszone na tablicy sądowej i przesłane zwierzchności komunalnej miejscowości, gdzie nieruchomość jest położona, celem wywieszenia go na tablicy, oraz ogłoszenia w sposób, w tej miejscowości zwyczajem przyjęty, a nadto będzie doręczone:

1) stronom;

2) uczestnikom i osobom, posiadającym rzeczowo skuteczne prawo wykupu (odkupu) lub pierwokupu (pierwszeństwa w kupnie);

3) osobom, które według przedłożonego wyciągu lub poświadczenia, są obowiązane z tytułu praw rzeczowych, do nieruchomości przywiązanych.

Art. 226. § 1. Dłużnik może, jednak nie później jak w dniu siódmym przed terminem opisu i oszacowania żądać, aby na licytację wystawiona została tylko wskazana przez niego część nieruchomości, której cena wywołania wystarcza na zaspokojenie egzekwującego wierzyciela. Wniosek nie będzie przyjęty, jeżeli osoby, mające na nieruchomości prawa rzeczowe, przed zajęciem nabyte, na podział nieruchomości nie zgodzą się. Zgoda egzekwującego wierzyciela, o ile nie jest wierzycielem rzeczowym, nie jest potrzebna.

§ 2. Komornik rozstrzygnie wniosek po oszacowaniu nieruchomości. Jeżeli komornik uzna podział za dopuszczalny, natenczas dalszem postępowaniem będzie objęta zarówno

część wydzielona, jak i całość, a sposób sprzedaży będzie oznaczony w terminie licytacji.

Art. 227. Protokół opisu i oszacowania będzie zawierał:

1) stwierdzenie komornika, że obwieszczenie przesłał władzy komunalnej do ogłoszenia;

2) granice nieruchomości, i w miarę możności, jej obszar;

3) budowle i inne urządzenia, z wskazaniem ich przeznaczenia gospodarczego;

4) przynależność;

5) stwierdzone prawa i ciężary, przywiązane do nieruchomości;

6) umowy ubezpieczenia;

7) w czyjem posiadaniu znajdują się zajęte przedmioty;

8) jakie prawa zostały zgłoszone;

9) czy nieruchomość oddana została w najem lub dzierżawę, oraz na jaki czas i za jaką cenę;

10) podstawy i wyniki oszacowania;

11) inne dla danej nieruchomości istotne szczegóły.

Art. 228. § 1. W oszacowaniu biegły poda osobno wartość nieruchomości, jej urządzeń, przynależności i praw do niej przywiązanych, a osobno wartość całości.

§ 2. Biegły poda również w razie potrzeby wartość pieniężną każdego z praw, które w podziale sumy, uzyskanej na licytacji za nieruchomość, mają być zaspokojone przez przyznanie odszkodowania pieniężnego, osobno zaś poda wartość pieniężną świadczeń z tytułu tych praw.

Art. 229. W przypadku, gdy zostały zgłoszone prawa osób trzecich do nieruchomości, jej urządzeń albo przynależności, lub gdy przedmioty takie znajdują się w posiadaniu osób trzecich, biegły poda osobno wartość części spornej, osobno wartość całości po wyłączeniu części spornej, wreszcie osobno wartość całości wraz z tą częścią.

Art. 230. Minister Sprawiedliwości może w drodze rozporządzenia oznaczyć techniczne sposoby opisu i oszacowania.

Art. 231. Jeżeli nieruchomość przed dniem zajęcia była już w innem postępowaniu egzekucyjnem opisana i oszacowana, komornik może po wysłuchaniu stron zaniechać ponownego opisu i oszacowania lub ograniczyć je do opisu zaszłych zmian i sprostowania oszacowania.

Art. 232. § 1. Na podstawie ustaleń, poczynionych przy opisie i oszacowaniu, sąd wyda postanowienie ustalające, co stanowi przedmiot egzekucji, i ustali wartość tego przedmiotu, oraz wartość praw, które w podziale sumy, uzyskanej na licytacji z nieruchomości, mają być zaspokojone przez przyznanie odszkodowania pieniężnego.

§ 2. Postanowienie to będzie doręczone tym osobom, którym winno być doręczone obwieszczenie o terminie opisu i oszacowania.

Art. 233. § 1. Jeżeli osoba trzecia zgłosiła prawa do nieruchomości, jej części, jej urządzeń albo przynależności, lub jeżeli ma w swem posiadaniu przynależność, a przy nieruchomościach, mających urządzoną hipotekę, ma w posiadaniu całą nieruchomość, jej część lub jej urządzenia, komornik wezwie ją, aby w ciągu dni czternastu wykazała, że wniosła pozew o zwolnienie tych przedmiotów od egzekucji oraz uprzedzi, że w razie zaniedbania tego terminu przedmioty sporne zostaną wraz z całością sprzedane bez względu na pozew później wniesiony.

§ 2. O zawieszeniu postępowania na skutek pozwu, wniesionego na czas, rozstrzyga sąd, przed którym wytoczono powództwo.

Art. 234. Przedmioty ruchome, stanowiące przynależność nieruchomości, o ile są w posiadaniu osoby trzeciej, mogą być objęte sprzedażą na podstawie wyroku sądowego, przyznającego własność tych przedmiotów dłużnikowi.

Oddział IV.

Obwieszczenie o licytacji.

Art. 235. Obwieszczenie o licytacji zawierać będzie:

1) oznaczenie komornika;
2) oznaczenie nieruchomości;
3) czas i miejsce licytacji;
4) wysokość sumy oszacowania i sumy wywołania;
5) oświadczenie, że podstawą licytacji będą ustawowe warunki licytacyjne, o ile dodatkowem publicznem obwieszczeniem nie zostaną podane do wiadomości odmienne warunki;

6) wysokość rękojmi którą przystępujący do licytacji winien złożyć;

7) wezwanie, aby osoby trzecie najpóźniej na licytacji, a przed wezwaniem do czynienia postąpień wykazały, że wniosły pozew o zwolnienie całej nieruchomości lub jej części od egzekucji, i że uzyskały zawieszenie postępowania egzekucyjnego, inaczej bowiem prawo tych osób nie będzie przeszkodą licytacji i nabywca w każdym razie uzyska prawo własności;

8) wzmiankę o możności przeglądania akt;

9) oznajmienie, że zamierzający licytować mogą w ciągu ostatnich siedmiu dni przed licytacją oglądać nieruchomość codziennie od godziny ósmej do osiemnastej, z wyjątkiem niedziel i świąt.

Art. 236. W obwieszczeniu o licytacji nieruchomość będzie oznaczona przez wskazanie jej przeznaczenia gospodarczego, miejsca jej położenia, nazwiska dłużnika oraz przez wskazanie księgi hipotecznej i miejsca jej przechowania.

Art. 237. Licytacja może się odbyć dopiero po upływie dwóch miesięcy po ukończeniu opisu i oszacowania.

Art. 238. § 1. Licytacja odbędzie się w sadzie, w którym toczy się egzekucja.

§ 2. Umowa stron, mająca na celu dokonanie licytacji przez komornika innego sądu, nie ma mocy prawnej.

Art. 239. Obwieszczenie o licytacji będzie doręczone:

1) stronom;

2) uczestnikom i osobom, posiadającym rzeczowo skuteczne prawo wykupu lub pierwokupu;

3) organom władzy publicznej i instytucjom publicznym, powołanym do zgłaszania należności z tytułu podatków i innych opłat publicznych;

4) właściwemu okręgowemu urzędowi ziemskiemu i Państwowemu Bankowi Rolnemu, stosownie do art. 93 ustawy o wykonaniu reformy rolnej z 28 grudnia 1925 Dz. U. R. P. Nr. 1 z r. 1926 poz. 1.

Art. 240. § 1. Obwieszczenie o licytacji będzie przynajmniej na miesiąc przed licytacją ogłoszone na tablicy sądowej i w dzienniku poczytnym, w danej miejscowości rozpowszechnianym, oraz będzie przesłane zwierzchności komunalnej miejscowości, gdzie nieruchomość jest położona, celem

wywieszenia na tablicy i ogłoszenia w sposób, w tej miejscowości zwyczajem przyjętym.

§ 2. Na żądanie strony lub uczestnika nastąpi także ogłoszenie w innych dziennikach, na koszt żądającego.

Art. 241. W przypadku licytacji nieruchomości, położonej w różnych okręgach sądowych, i w przypadku licytacji, gdy egzekucje z nieruchomości, położonych w różnych okręgach, zostały połączone, obwieszczenie będzie ponadto wywieszone na tablicy, oraz ogłoszone w dziennikach poczytnych, rozpowszechnianych w okręgach innych właściwych sądów.

Art. 242. Licytacje kilku nieruchomości mogą być ogłoszone przez komornika także w jednem zbiorowem obwieszczeniu w dzienniku.

Art. 243. Licytacyj nieruchomości, oszacowanych niżej niż na dwa tysiące złotych, nie ogłasza się w dziennikach.

Art. 244. Na cztery tygodnie przed licytacją komornik przedstawia akta sędziemu, a sedzia na trzy tygodnie przed licytacją stwierdza prawidłowość postępowania, w razie zaś spostrzeżenia braku poleca komornikowi jego usunięcie.

Oddział V.

Warunki licytacyjne.

Art. 245. Najniższa suma, za którą nieruchomość można nabyć na licytacji, wynosi dwie trzecie sumy oszacowania (cena wywołania).

Art. 246. § 1. Każdy przystępujący do licytowania obowiązany jest uprzednio złożyć rękojmię w wysokości jednej dziesiątej sumy oszacowania.

§ 2. Rękojmia złożona będzie w gotówce lub w papierach wartościowych, które wedle obowiązujących przepisów nadają się do lokowania funduszów osób małoletnich.

§ 3. Kurs, według którego papiery wartościowe mogą być przyjmowane na rękojmię, określi Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 247. Rękojmię licytującego, który utrzymał się na licytacji, zatrzymuje się.

Art. 248. Jeżeli rękojmię złożono w papierach wartościowych, sąd w razie potrzeby nakaże komornikowi, by sprzedał je według przepisów o sprzedaży egzekucyjnej takich papierów.

Art. 249. Nie składają rękojmi: Skarb Państwa, okręgowy urząd ziemski, Państwowy Bank Rolny, wierzyciel egzekwujący, o ile jego wierzytelność mieści się w cenie wywołania, oraz instytucje kredytowe, którym prawo to będzie przyznane rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości, wydanem w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 250. Licytant, któremu udzielone zostało przybicie (nabywca), złożył cenę zaofiarowaną najpóźniej do dni czternastu po uprawomocnieniu się postanowienia o przybiciu, za potrąceniem rękojmi złożonej w gotówce.

Art. 251. Nabywca obowiązany jest prócz ceny zaofiarowanej uiścić odsetki ustawowe za czas od dnia przybicia do dnia zapłaty ceny.

Art. 252. Za zgodą wierzyciela, którego wierzytelność zabezpieczona jest na nieruchomości i mieści się w cenie zaofiarowanej, może nabywca tę wierzytelność zaliczyć na poczet ceny.

Art. 253. § 1. Jeżeli nabywca nie zapłacił ceny w terminie, traci rękojmię, a jego prawa i obowiązki, wynikające z przybicia, wygasają.

§ 2. Wierzyciel może w tym przypadku żądać wyznaczenia na nowo licytacji.

Art. 254. § 1. Z rękojmi, utraconej przez nabywcę, pokrywa się zaraz koszty postępowania, należności pracowników, zatrudnionych w nieruchomości, oraz podatki i inne opłaty publiczne, przypadające z tej nieruchomości, resztę zaś dolicza się do sumy, uzyskanej na ponownej licytacji.

§ 2. Jeżeli w ciągu sześciu miesięcy po terminie, w którym nabywca miał uiścić cenę, nie zgłoszono wniosku o wyznaczenie na nowo licytacji, nastąpi podział reszty rękojmi.

Art. 255. Własność sprzedanej nieruchomości przechodzi przez przybicie na nabywcę.

Art. 256. § 1. Na wniosek strony, uczestnika lub nabywcy, sąd ustanowi zarząd nieruchomości.

§ 2. Nabywca, który prócz rękojmi złożył w gotówce dwie dziesiąte ceny licytacyjnej, ma prawo, aby sąd ustanowił go zarządcą.

§ 3. Jeżeli zarząd nieruchomości ustanowiony został jeszcze przed licytacją, nabywca ma prawo, aby sąd dotychczasowego zarządcę zwolnił i nabywcę ustanowił zarządcą.

§ 4. Nabywca wolny jest od składania rachunku z zarządu od dnia udzielonego mu przybicia, jeżeli uzyska przysądzenie własności.

Art. 257. Jeżeli postanowienie, udzielające przybicia, utraciło swą moc, a postępowanie nie ma być umorzone, zarząd będzie utrzymany, lecz sąd może z stanowiska zarządcy zwolnić nabywcę i zarządcą ustanowić inną osobę.

Art. 258. § 1. Złożone przez nabywcę dwie dziesiąte zaofiarowanej ceny służą na zabezpieczenie sum, które nabywca będzie miał zwrócić z tytułu zarządu.

§ 2. W razie uchylenia postanowienia o przybiciu w wyższej instancji, nabywca składa rachunek z zarządu, a sąd po sprawdzeniu rachunku orzeka o zwrocie złożonej przez niego sumy.

Art. 259. § 1. Pożytki nieruchomości należą od dnia przybicia do nabywcy.

§ 2. Powtarzające się świadczenia prawa publicznego, należne za czas od dnia przybicia, ponosi nabywca. Świadczenia niepowtarzające się nabywca ponosi tylko wtedy, gdy ich płatność przypada w dniu przybicia lub po tym dniu.

Art. 260. Nabywca wstępuje od dnia przybicia w stosunek dzierżawy w miejsce dłużnika, jeżeli nieruchomość została oddana dzierżawcy w użytkowanie przed zajęciem nieruchomości, zaś w stosunek najmu, jeżeli nieruchomość oddana została najemcy w użytkowanie przed przybiciem.

Art. 261. Tak nabywca, jak i najemca lub dzierżawca, mogą po prawomocności postanowienia o przysądzeniu własności wypowiedzieć stosunek, jednak najem tylko przed początkiem pierwszego, po tej chwili rozpoczynającego się, kwartału kalendarzowego z ważnością na koniec tego kwartału, zaś dzierżawę tylko przed początkiem roku dzierżawnego z ważnością na koniec tego roku.

Art. 262. Dłużnik nie odpowiada za dotrzymanie obowiązków nabywcy wobec najemcy lub dzierżawcy, ani za rozwiązanie stosunku wskutek wypowiedzenia z strony nabywcy.

Art. 263. § 1. Dyspozycje czynszem najmu lub dzierżawy, odbierające nabywcy prawo pobrania tego czynszu, są wobec nabywcy tylko wtedy skuteczne, gdy dokonane zostały przed zajęciem licytacyjnem i za czas nie dłuższy, jak przy najmach za kwartał kalendarzowy, w którym nastąpiło przybicie, a przy dzierżawach za półrocze.

§ 2. To samo odnosi się do egzekucyjnego zajęcia czynszu.

Art. 264. § 1. Nabywca wstępuje od dnia przybicia w stosunek prawny, jaki istniał między dłużnikiem a służbą lub innymi funkcjonarjuszami gospodarstwa na nieruchomości.

§ 2. Choćby umowa ustalała dłuższe terminy wypowiedzenia, nabywca może stosunek wypowiedzieć przed początkiem pierwszego, po prawomocności postanowienia o przysądzeniu własności rozpoczynającego się, kwartału kalendarzowego, z ważnością na koniec tego kwartału.

§ 3. Jeżeli ustawa wprowadza krótsze terminy wypowiedzenia, obowiązują te terminy.

Art. 265. Niebezpieczeństwo pogorszenia lub zaginięcia przedmiotu przetargu przechodzi przez przybicie na nabywcę.

Art. 266. § 1. Jeżeli zajęte przedmioty uległy w ostatnich trzech dniach przed licytacją pogorszeniu w wartości wyższej, jak jedna dziesiąta sumy oszacowania, nabywca może żądać obniżenia ceny licytacyjnej. Żądanie obniżenia nie zwalnia od złożenia całej ceny licytacyjnej.

§ 2. Jeżeli pogorszenie przewyższa wartość połowy sumy oszacowania, nabywca może zrzec się nabycia.

§ 3. Tak żądanie obniżenia ceny licytacyjnej, jak i zrzeczenie się nabycia, może być złożone tylko w ciągu dni siedmiu po licytacji.

§ 4. Nabywca nie ma prawa do obniżenia ceny licytacyjnej, ani do zrzeczenia się nabycia, jeżeli w chwili zaofiarowania ceny wiedział o pogorszeniu, lub jeżeli uszkodzone albo utracone przedmioty były od szkody ubezpieczone.

§ 5. Sumę, jaką przedstawia pogorszenie, ustali sąd w postepowaniu egzekucyjnem po wysłuchaniu stron i uczestników.

§ 6. Obniżenie zaofiarowanej ceny może nastąpić w takim tylko stopniu, w jakim cena pozostaje do sumy oszacowania.

Art. 267. Suma odszkodowania ubezpieczeniowego, należna dłużnikowi za szkodę, powstałą po oszacowaniu, przechodzi przez przysądzenie własności na nabywcę, sumę zaś należną za szkodę, powstałą przed oszacowaniem, dolicza się do sumy, uzyskanej z sprzedaży nieruchomości, chyba że została wydana na przywrócenie nieruchomości do poprzedniego stanu.

Art. 268. Poza przypadkiem pogorszenia, jakiemu zajęte przedmioty uległy w ostatnich trzech dniach przed licytacją, nabywca nie może domagać się zmniejszenia ceny z powodu wad przedmiotu przetargu, wadliwości aktu opisu lub oszacowania, postanowienia o ustaleniu przedmiotu licytacji i jego wartości, obwieszczenia o licytacji lub innych aktów postępowania poprzedzających licytację.

Art. 269. § 1. Na wniosek strony lub uczestnika, zgłoszony w ciągu dni siedmiu po doręczeniu postanowienia o wyznaczeniu licytacji sąd może obniżyć rękojmię nie więcej jednak, jak do jednej dwudziestej części sumy oszacowania, i może ustalić dłuższe terminy spłaty ceny licytacyjnej, jednak nie dłuższe, jak trzy miesiące po prawomocności przybicia.

§ 2. Od postanowienia sądu niema zażalenia.

Art. 270. § 1. Na wniosek nabywcy sąd wyda postanowienie o przysądzeniu mu własności, skoro nabywca wykaże, że postanowienie, udzielające mu przybicia, stało się prawomocne, i że dopełnił swych zobowiązań pieniężnych.

§ 2. Postanowienie o przysądzeniu własności jest tytułem wpisu prawa własności w księdze hipotecznej na rzeczy nabywcy i jest tytułem egzekucyjnym, na podstawie którego nabywca może żądać oddania sobie posiadania nieruchomości.

Art. 271. Postanowienie o przysądzeniu własności wraz z odpisem planu podziału są tytułem wykreślenia w księdze hipotecznej praw, które według planu podziału wygasły.

Oddział VI.

Licytacja.

Art. 272. Licytacja odbywa sie publicznie.

Art. 273. Po wywołaniu sprawy komornik poda do wiadomości:

1) przedmiot przetargu wraz z istotną treścią protokółu opisu;

2) sumę wywołania;

3) sumę rękojmi;

4) treść warunków licytacyjnych, ustalonych odmiennie od warunków ustawowych;

5) wierzytelności, które wedle ustawy muszą być w planie podziału zaspokojone w gotówce.

Art. 274. Akta postępowania licytacyjnego można przeglądać aż do chwili rozpoczęcia przetargu. Komornik na żądanie udzieli potrzebnych wyjaśnień faktycznych.

Art. 275. Przedmiotem przetargu jest to, co w chwili przetargu jest objęte zajęciem. Komornik poda do wiadomości znane mu z aktów zmiany, jakie zaszły po chwili zajęcia.

Art. 276. Jeżeli licytacyjnie ma być sprzedanych kilka nieruchomości lub kilka części tej samej nieruchomości, dłużnik ma prawo wskazać porządek, w jakim przetarg poszczególnych nieruchomości lub części ma być przeprowadzony. Jeżeli dłużnik tego nie uczyni, lub jeżeli jest kilku dłużników, a ci dłużnicy nie są między sobą zgodni, porządek oznaczy komornik.

Art. 277. § 1. Wezwanie do licytowania następuje po upływie pół godziny po wywołaniu.

§ 2. Stawienie się jednego licytanta wystarcza do odbycia licytacji, byleby on ofiarował sumę wywołania.

Art. 278. § 1. Licytowanie odbywa się ustnie.

§ 2. W licytowaniu nie mogą uczestniczyć sędzia, komornik, dłużnik, pierwszy nabywca, który nie złożył zaofiarowanej ceny, wreszcie osoby, które mogą nieruchomość nabyć tylko za zezwoleniem władzy, a tego zezwolenia nie przedstawiły.

Art. 279. § 1. Zgłaszający się do licytowania imieniem innej osoby, winien złożyć pełnomocnictwo, udzielone mu dokumentem publicznym lub publicznie uwierzytelnionym.

§ 2. Uwierzytelnienie pełnomocnictwa udzielonego adwokatowi nie jest wymagane.

Art. 280. W toku licytowania komornik winien zaofiarowaną cenę natychmiast odrzucić, jeżeli nie może być ona przyjęta. Jeżeli ani licytujący, ani strona lub uczestnik nie sprzeciwią sie zaraz odrzuceniu zaofiarowanej ceny, odrzucenie staje się ostateczne.

Art. 281. Zaofiarowana cena przestaje wiązać, jeżeli komornik dwóch wyższych zaofiarowanych cen nie odrzucił, chyba że licytujący, strona lub uczestnik wnieśli natychmiast umotywowany sprzeciw przeciwko wyższej zaofiarowanej cenie.

Art. 282. Postąpienie nie może wynosić mniej, jak jedną setną część sumy oszacowania, w każdym jednak razie wystarcza postąpienie o sto złotych.

Art. 283. § 1. Jeżeli w tem samem postępowaniu ma być sprzedanych kilka nieruchomości lub kilka części tej samej nieruchomości, komornik zawiesi licytację jeszcze niesprzedanych nieruchomości lub części nieruchomości, których sprzedaż nie jest potrzebna z tej przyczyny, że cena ofiarowana za inne zlicytowane nieruchomości lub części nieruchomości pokrywa wierzytelność egzekwującego wierzyciela.

§ 2. Komornik umorzy zawieszone postępowanie, jeżeli wierzyciel nie zażąda podjęcia zawieszonego postępowania w ciągu dwóch tygodni po prawomocności planu podziału, z którego wynika, że on nie uzyskał zaspokojenia lub jego zaspokojenie jest wątpliwe.

Art. 284. Komornik ogłosi zamknięcie przetargu, jeżeli po dwukrotnem ogłoszeniu ostatniej zaofiarowanej ceny oraz wezwaniu do podawania postąpień, tudzież ostrzeżeniu, że przetarg zostanie zamknięty, przez dziesięć minut nie podano postąpienia.

Art. 285. Po skończonym przetargu komornik zapyta interesowanych, jakie mają zarzuty przeciwko przyjęciu najwyższej zaofiarowanej ceny, poczem sędzia wyda postanowienie o przybiciu po wysłuchaniu obecnych stron i uczestników.

Art. 286. Jeżeli dłużnik lub osoba trzecia, która według prawa cywilnego uprawniona jest zaspokoić wierzyciela, złoży komornikowi przed ogłoszeniem przybicia sumę pieniężną na zaspokojenie poszukiwanej wierzytelności i kosztów, komornik egzekucję umorzy.

Art. 287. § 1. Jeżeli na licytacji żadnemu z licytujących nie zostało udzielone przybicie, komornik z urzędu wyznaczy na nowo licytację.

§ 2. Licytacja ta co do swych skutków będzie miała znaczenie pierwszej licytacji.

Art. 288. § 1. Jeżeli na licytacji nikt nie przystąpił do licytowania, komornik z urzędu wyznaczy drugą licytację.

§ 2. Najniższa suma, za którą nieruchomość można nabyć na drugiej licytacji, wynosi połowę sumy oszacowania.

Art. 289. § 1. Jeżeli na drugiej licytacji nie zaofiarowano żadnej ceny lub żadnemu z licytantów nie udzielono przybicia, wierzyciel egzekwujący ma prawo w ciągu dni siedmiu po licytacji oświadczyć, że chce tę nieruchomość nabyć na własność. Ofiarowana suma nie może być niższa od połowy sumy oszacowania.

§ 2. Równocześnie z wnioskiem musi być złożona rękojmia.

Art. 290. Jeżeli wniosek objęcia nieruchomości na własność podało kilku wierzycieli, pierwszeństwo służy temu, który zaofiarował cenę wyższą, a przy równej cenie temu, który ma wyższą wierzytelność.

Art. 291. Jeżeli na drugiej licytacji nie doszło do sprzedaży nieruchomości, a także nie doszło do objęcia nieruchomości na własność przez wierzyciela, nowa egzekucja z tej nieruchomości może być wszczęta dopiero po upływie sześciu miesięcy.

Oddział VII.

Przybicie.

Art. 292. Sąd udzieli przybicia licytującemu, który zaofiarował najwyższą cenę.

Art. 293. § 1. Sąd z urzędu odmówi przybicia z powodu pogwałcenia prawa, zaszłego w czasie licytacji, a mającego istotne znaczenie dla wyniku przetargu.

§ 2. Ponadto sąd z urzedu odmówi przybicia, jeżeli postępowanie winno być umorzone lub zawieszone, albo jeżeli strona lub uczestnik nie otrzymali zawiadomienia o licytacji. Jednak brak takiego zawiadomienia nie może być przyczyną odmówienia przybicia, jeżeli nie mogło zajść naruszenie praw tej osoby, której nie zawiadomiono, albo ona wytknięcia tego braku zrzekła się w dokumencie publicznym lub publicznie

uwierzytelnionym, albo wreszcie, stanąwszy na licytacji, mimo wezwania do niej przez sędziego skierowanego, braku nie wytknęła.

§ 3. Sąd na wniosek odmówi przybicia, jeżeli obwieszczenie o licytacji nie czyni zadość postanowieniom o treści obwieszczenia o licytacji i o jego ogłoszeniu, lub między dniem obwieszczenia a dniem licytacji nie upłynął jeszcze jeden miesiąc.

Art. 294. § 1. Postanowienie o udzieleniu lub odmówieniu przybicia będzie ogłoszone niezwłocznie po ukończeniu przetargu.

§ 2. Jeżeli powzięcie postanowienia o udzieleniu lub odmówieniu przybicia zależy od przeprowadzenia dowodu, a dowód ten zaraz przeprowadzony być nie może, sędzia wyznaczy osobny termin do ogłoszenia postanowienia o przybiciu i dzień tego terminu ogłosi. Ogłoszenie postanowienia o przybiciu nie może nastąpić później, jak w ciągu siedmiu dni po ukończeniu przetargu.

§ 3. Jeżeli decyzja o wszczęciu egzekucji z nieruchomości lub obwieszczenie o licytacji jeszcze się nie uprawomocniły, sąd odroczy postanowienie o udzieleniu przybicia, aż do uprawomocnienia się tych aktów.

Art. 295. W postanowieniu, którem sąd udziela przybicia, wymieni sąd nieruchomość, datę przetargu, nabywcę, przyjętą cenę i warunki licytacyjne, które odbiegają od warunków ustawowych.

Art. 296. Wskazane w ustawie skutki przybicia wchodzą w życie z początkiem dnia, w którym ogłoszono o udzieleniu przybicia, a jeżeli przybicie zostało udzielone w wyższej instancji, z początkiem dnia, w którym postanowienie o przybiciu zostało doręczone nabywcy, — w obu przypadkach pod warunkiem, iż nabywca uzyska przysądzenie własności.

Art. 297. Postanowienie o udzieleniu przybicia doręcza się stronom, uczestnikom i nabywcy, postanowienie o odmówieniu przybicia — stronom i licytującemu, który zaofiarował najwyższą cenę, o ile nie odebrał rękojmi.

Art. 298. Zażalenie przeciwko postanowieniu o przybiciu nie będzie uwzględnione, jeżeli wytknięte w niem pogwałcenie prawa nie narusza praw żalącego się.

Art. 299. Sąd rozstrzygający zażalenie uwzględni z urzędu, że postępowanie winno było być umorzone lub zawieszone, albo że decyzja rozpoczynająca postępowanie lub obwieszczenie o licytacji nie uzyskały jeszcze mocy prawa.

Art. 300. § 1. Postanowienie sądu wyższego, zmieniające lub uchylające postanowienie sądu pierwszej instancji o udzieleniu lub odmówieniu przybicia, będzie doręczone tym samym osobom, którym ma być doręczone postanowienie sądu pierwszej instancji o udzieleniu lub odmówieniu przybicia.

§ 2. Postanowienie oddalające zażalenie będzie doręczone tylko żalącemu się.

ROZDZIAŁ II.

Egzekucja z własności górniczej i z prawa wydobywania żywic ziemnych.

Art. 301. Egzekucja z własności górniczej i z prawa wydobywania żywic ziemnych odbywa się według odpowiednio stosowanych przepisów o egzekucji z nieruchomości.

Art. 302. Do wniosku o rozpoczęcie egzekucji wierzyciel winien dołączyć uwierzytelniony odpis dokumentu nadania własności górniczej lub zaświadczenie urzędu górniczego, jakie minerały obejmuje własność górnicza dłużnika.

Art. 303. Obwieszczenie o licytacji zawierać będzie oprócz innych wzmianek także wymienienie minerałów, na które nadano własność górniczą.

Art. 304. Jeżeli kopalnia nie jest jeszcze uruchomiona lub nie jest w ruchu, ceną wywołania jest trzecia część sumy oszacowania. Na drugiej licytacji wolno kopalnię sprzedać za cenę niższą od ceny wywołania.

ROZDZIAŁ III.

Egzekucja z kolei.

Art. 305. Każda z należących do jednego właściciela kolei, wybudowana na podstawie osobnej koncesji, stanowi, jako jednostka kolejowa, odrębny przedmiot, do którego może być skierowana egzekucja.

Art. 306. § 1. Egzekucję z jednostki kolejowej, mającej urządzoną hipotekę, prowadzi komornik sądu, w którego okręgu prowadzi się księgę, zaś egzekucję z jednostki kolejowej, nie mającej urządzonej hipoteki, komornik sądu, w którego okręgu kolej jest położona.

§ 2. Jeżeli księgi prowadzi się w kilku okręgach lub kolej, nie mająca urządzonej hipoteki, jest położona w kilku okręgach, należy postąpić tak, jak w przypadku, gdy nieruchomość położona jest w okręgach kilku sądów.

Art. 307. § 1. Egzekucji z jednostki kolejowej nie można wszcząć po wygaśnięciu koncesji, a wszczete postępowanie ulega umorzeniu z chwilą wygaśnięcia koncesji.

§ 2. Wierzyciel może w tym przypadku rozpocząć według ogólnych przepisów egzekucję z należących do dłużnika nieruchomości, ruchomości, wierzytelności i praw, które stanowiły jednostkę kolejową.

Art. 308. Na podstawie wniosku o rozpoczęcie egzekucji z jednostki kolejowej, komornik zwróci się do Ministerstwa Komunikacji o objęcie zarządu przymusowego tej kolei.

Art. 309. Jeżeli po upływie dwóch lat nie zostanie z dochodów, osiągniętych przez zarząd, zaspokojona jedna trzecia część poszukiwanej wierzytelności, wierzyciel może do komornika wystąpić z wnioskiem o wszczęcie postępowania, mającego na celu licytację. Postępowanie to odbywa się według odpowiednio stosowanych przepisów o egzekucji z nieruchomości, z zmianami, wskazanemi w następujących artykułach.

Art. 310. Sąd ustala wartość jednostki kolejowej w trybie przepisanym dla oszacowania nieruchomości, po zasięgnięciu nadto opinji kolejowej władzy nadzorczej.

Art. 311. W obwieszczeniu o licytacji należy podać datę aktu udzielenia koncesji i numer dziennika urzedowego, w którym był ogłoszony.

Art. 312. Jeżeli na jednostce kolejowej ciąży hipoteka dla obligacyj pożyczki kolejowej, obwieszczenie o licytacji będzie zamieszczone także w dzienniku, który według statutu lub warunków wypuszczenia obligacyj jest przeznaczony do obwieszczeń.

Art. 313. Jeżeli w toku postępowania, mającego na celu licytację jednostki kolejowej, ma być ustanowiony zarząd, zarządca może być ustanowiony tylko z pośród osób, wskazanych przez władzę nadzorczą kolejową.

Art. 314. § 1. Nabywcą jednostki kolejowej może być tylko ten, kto otrzyma od właściwej władzy zezwolenie na nabycie.

§ 2. W ciągu dni siedmiu od daty licytacji nabywca obowiązany jest złożyć sądowi dowód, iż wniósł podanie do właściwej władzy o zezwolenie na nabycie; jeżeli w pomienionym terminie dowodu tego nie złoży, traci rękojmię, a jego prawa i obowiązki, wynikające z przybicia, wygasają.

§ 3. Jeżeli władza odmówi nabywcy zezwolenia, rękojmia będzie mu zwrócona, a licytacja będzie unieważniona; w tym przypadku wierzyciel może żądać ponownego odbycia tejże licytacji.

ROZDZIAŁ IV.

Egzekucja z statków morskich i statków żeglugi śródlądowej.

Art. 315. Egzekucja z statków morskich i statków żeglugi śródlądowej, wpisanych do rejestru statków, odbywa się według odpowiednio stosowanych przepisów o egzekucji z nieruchomości, z zmianami, wskazanemi w następujących artykułach.

Art. 316. Egzekucje prowadzi komornik sądu, w którego okręgu statek znajduje się w chwili rozpoczęcia egzekucji.

Art. 317. Wierzyciel winien do wniosku o wszczęcie egzekucji dołączyć dowód, że statek jest wpisany do rejestru statków.

Art. 318. Dłużnik może żądać zawieszenia egzekucji z statku handlowego morskiego, jeżeli w chwili zajęcia statek gotowy jest do ruszenia w podróż. Prawo to nie służy dłużnikowi, jeżeli egzekucja została wszczęta w poszukiwaniu długu, zaciągniętego w celu dokonania zamierzonej podróży.

Art. 319. Egzekucja z statku może być wszczęta nie tylko na podstawie tytułu, uzyskanego przeciwko właścicie-

lowi statku, lecz także na podstawie tytułu, uzyskanego przeciwko innym osobom, jeżeli ustawa uznaje te tytuły za wystarczające do egzekucji z statku. Egzekucja na podstawie tytułu, uzyskanego przeciwko innej osobie, jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy klauzula wykonalności wyraźnie na to zezwala.

Art. 320. § 1. O egzekucji, wdrożonej na podstawie tytułu, uzyskanego przeciwko innej osobie, należy zawiadomić właściciela statku, wpisanego do rejestru. Właściciel, wpisany do rejestru, jak również właściciel, do rejestru niewpisany, lecz składający dowód swego prawa własności, może wziąć udział w postępowaniu w charakterze dłużnika w miejsce osoby, przeciwko której egzekucja została wszczęta.

§ 2. Czynności egzekucyjne są prawnie skuteczne wobec właściciela, chociażby w postępowaniu nie wziął udziału.

Art. 321. Jeżeli po wszczęciu egzekucji przeciwko innej osobie, zostanie wszczęta egzekucja przeciwko właścicielowi statku, będzie to miało znaczenie przyłączenia się do egzekucji, poprzednio wszczętej.

Art. 322. O ile według ustawy egzekucja z statku jest dopuszczalna przeciwko kierownikowi statku, wierzyciel może w razie zmiany kierownika statku przed wszczęciem egzekucji przeciwko niemu, otrzymać na podstawie tytułu, uzyskanego przeciwko kierownikowi statku, klauzulę wykonalności przeciwko nowemu kierownikowi, jeżeli zmianę kierownika wykaże dokumentem publicznym lub dokumentem prywatnym uwierzytelnionym. W razie zmiany kierownika statku po wszczęciu egzekucji, nowy kierownik może wziąć udział w postępowaniu w charakterze dłużnika, jeżeli w taki sam sposób udowodni swoje upoważnienie do kierownictwa statku.

Art. 323. Równocześnie z doręczeniem dłużnikowi decyzji o wszczęciu egzekucji z statku komornik zarządzi przytrzymanie i dozorowanie statku.

Art. 324. Decyzja komornika o wszczęciu egzekucji z statku będzie wywieszona na tablicy sądowej i ogłoszona w dzienniku poczytnym, w danej miejscowości rozpowszechnianym.

Art. 325. Statek jest zajęty z chwilą przytrzymania go.

Art. 326. Wpisy, jakie przy egzekucji z nieruchomości mają być dokonane w księdze hipotecznej, winny być przy egzekucji z statku dokonywane w rejestrze statku.

Art. 327. Opis i oszacowanie statku morskiego winny odbyć się po upływie dni czternastu po doręczeniu dłużnikowi decyzji o wszczęciu egzekucji, opis i oszacowanie statku żeglugi śródlądowej, o ile to jest możliwe, wraz z przytrzymaniem.

Art. 328. § 1. Licytacja winna odbyć się po upływie jednego miesiąca po ukończeniu opisu i oszacowania, a obwieszczenie o licytacji winno być przynajmniej na dni czternaście przed licytacją ogłoszone w dzienniku poczytnym, rozpowszechnianym w okręgu sądu, którego komornik przeprowadza egzekucję; obwieszczenie będzie ponadto ogłoszone nie tylko na tablicy sądowej, lecz będzie także przesłane władzy portowej miejsca, gdzie statek się znajduje, celem ogłoszenia w rejestrze.

§ 2. Jeżeli port ojczysty lub miejsce ojczyste statku znajduje się w okręgu innego sądu, obwieszczenie o licytacji winno być ogłoszone także w dzienniku poczytnym, rozpowszechnianym w okręgu sądu, w którym znajduje się port ojczysty lub miejsce ojczyste statku i przesłane władzy portowej portu ojczystego celem ogłoszenia w porcie.

Art. 329. Obwieszczenie licytacji musi zawierać wezwanie, skierowane do wierzycieli i innych uprawnionych osób, aby swe prawa, o ile one nie są z rejestru widoczne, zgłosili najpóźniej w ciągu dni czternastu po licytacji, gdyż w przeciwnym razie nie będą uwzględnione w podziale sumy, uzyskanej z statku.

Art. 330. Egzekucja z statków morskich i śródlądowych, niewpisanych do rejestru statków, odbywa się według przepisów o egzekucji z ruchomości.

Art. 331. § 1. Statki zagraniczne ulegają egzekucji, jeżeli znajdują sie na terytorjum Polski i wód przybrzeżnych polskich. Statki, które czynią zadość wymaganiom, uzasadniającym wpis do rejestru statków polskich, ulegają egzekucji według przepisów o egzekucji z statków polskich, wpisanych w rejestrze, z tą zmianą, że nie są wymagane wpisy do rejestru, że sąd na doniesienie komornika zawiadomi o egzekucji zagraniczną władzę rejestrową o postępowaniu, oraz

że o licytacji zawiadomione będą osoby, mające prawo do zaspokojenia z sumy uzyskanej z statku na licytacji, o ile miejsce ich zamieszkania oraz ich prawa wskazane są w dokumentach statku.

§ 2. Egzekucja z innych statków zagranicznych odbywa się według przepisów o egzekucji z ruchomości.

ROZDZIAŁ V.

Egzekucja z prawa zabudowy.

Art. 332. Egzekucja z prawa zabudowy odbywa się według odpowiednio stosowanych przepisów o egzekucji z nieruchomości.

DZIAŁ IV.

Podział sumy uzyskanej z egzekucji.

ROZDZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

Art. 333. § 1. Podział sumy, uzyskanej z majątku ruchomego, dokonany będzie przez komornika, przez sąd zaś wtedy, kiedy suma ta nie wystarcza na zaspokojenie wszystkich uczestniczących w tym podziale. W tym przypadku komornik przedkłada sądowi akta postępowania oraz złożone tytuły egzekucyjne i inne dokumenty, usprawiedliwiające udział w postepowaniu działowem.

§ 2. Podział sumy, uzyskanej z majątku nieruchomego, dokonany będzie zawsze przez sąd.

Art. 334. § 1. W podziale sumy, uzyskanej z majątku ruchomego, uczestniczą wierzyciel egzekwujący, dalej wierzyciele, którzy nie przyłączyli się do postępowania egzekucyjnego, ale swe tytuły egzekucyjne, zaopatrzone klauzulą wykonalności, złożyli komornikowi celem dopuszczenia do podziału, wreszcie osoby, które zgłosiły komornikowi swe prawo zastawu i udowodniły je dokumentem publicznym lub dokumentem prywatnym uwierzytelnionym.

§ 2. W podziale, dokonywanym przez komornika, uczestniczą ci, którzy złożyli swe tytuły lub zgłosili swe prawo zastawu przed dokonaniem przez komornika pierwszej wypłaty. W podziale, dokonywanym przez sąd, uczestniczą ci, którzy uczynili to w ciągu dni siedmiu od daty sprzedaży ruchomości lub od daty, kiedy wpłynęła suma uzyskana z wierzytelności albo z prawa majątkowego, a w przypadku, gdy przedmiotem podziału są sumy wpływające perjodycznie, ci, którzy zgłoszenie uczynili w ciągu dni siedmiu od daty, kiedy wpłynęła suma, która ma być podzielona.

Art. 335. Zgłaszający się winien wskazać sumę żądanego kapitału, odsetek i innych należności; w przeciwnym razie przyznana mu będzie suma, wykazana w złożonych dokumentach lub w aktach postępowania.

Art. 336. § 1. Jeżeli uzyskana suma wystarcza na pełne zaspokojenie wierzytelności i praw zastawu osób, uczestniczących w podziale, komornik, nie wyczekując upływu siedmiu dni do zgłoszeń, dokona niezwłocznie wypłaty, a resztę wyda dłużnikowi.

§ 2. Kwoty przypadające wierzycielowi, który nie zgłosił się do komornika po odbiór, komornik przesyła wierzycielowi na jego koszt, jeżeli jego adres jest mu znany; w przeciwnym razie składa je do depozytu sądowego. Również do depozytu komornik składa kwoty, co do których wypłacenia zachodzą przeszkody.

§ 3. Wypłata sum przypadających wierzycielom, którzy nie przyłączyli się do postępowania egzekucyjnego, ale złożyli swe tytuły dla uczestniczenia w podziale, może nastąpić dopiero po upływie dni siedmiu po zawiadomieniu dłużnika o złożonych tytułach.

§ 4. Wypłata sum, należnych z tytułu prawa zastawu, może nastąpić tylko za zgodą dłużnika; jeżeli dłużnik swej zgody nie wyraził, komornik składa kwotę przypadającą z tytułu zastawu, do depozytu sądowego; kwota ta będzie wydana dłużnikowi, jeżeli zastawnik w ciągu dni czternastu nie złoży dowodu, że wytoczył powództwo o zaspokojenie swego prawa zastawu.

Art. 337. § 1. W podziale sumy, uzyskanej z majątku nieruchomego, uczestniczą wierzyciele egzekwujący, wierzyciele, którzy nie przyłączyli się do postępowania egzekucyjnego, ale swe tytuły egzekucyjne, zaopatrzone klauzulą wy-

konalności złożyli w ciągu dni czternastu od daty uprawomocnienia się postanowienia o przybiciu, osoby, które mają prawo wciągniete do księgi hipotecznej, osoby, które mają prawa bez wpisu na nieruchomości ciążące, o ile je udowodniły dokumentem publicznym albo dokumentem prywatnym uwierzytelnionym, wreszcie pracownicy co do swych należności, wykazanych książeczką obrachunkową.

§ 2. W braku zgłoszenia, wyszczególniającego żądane sumy, wierzytelności i inne prawa będą uwzględnione w podziale tylko o tyle, o ile ich istnienie i wysokość są udowodnione wpisem w księdze albo są wykazane w aktach lub w złożonych dokumentach.

Art. 338. Po przedstawieniu przez komornika akt egzekucji z majątku ruchomego, a w razie egzekucji z majątku nieruchomego po upływie dni czternastu po dacie uprawomocnienia sie postanowienia o przybiciu, sąd sporządzi plan podziału, w którym:

1) ustali sumę, która ma ulec podziałowi;

2) wymieni wierzytelności i inne prawa, które w podziale uwzględnia, oraz te, które pomija;

3) wskaże sumy, które zgłoszone zostały przez uczestników podziału, a w braku takiego zgłoszenia, sumy, które wynikają z akt lub z złożonych dokumentów;

4) poda sumę, która w podziale na każde prawo przypada;

5) wskaże kategorję, w której każde prawo umieszcza;

6) postanowi, czy suma przyznana ma być wypłacona, czy też pozostawiona w depozycie sądowym; wreszcie, o ile to w danym stanie sprawy będzie możliwe, postanowi

7) jak suma, złożona do depozytu sądowego, ma być w przyszłości użyta w przypadku, gdy się okaże, że nie będzie wydana temu, dla kogo została złożona.

Art. 339. Po sporządzeniu planu sąd zawiadomi strony i osoby uczestniczące w podziale, że w ciągu dni czternastu mogą przegladać plan i wnosić zarzuty przeciwko niemu; zarzuty powinny być umotywowane.

Art. 340. Jeżeli nie wniesiono żadnych zarzutów w terminie przepisanym, sąd plan podziału zatwierdzi i zarządzi jego wykonanie.

Art. 341. Wniesienie zarzutów w terminie przepisanym, wstrzymuje wykonanie planu podziału w tej części, której zarzuty dotyczą.

Art. 342. W przedmiocie zarzutów sąd wyda postanowienie po wysłuchaniu stron oraz osób, które wniosły zarzuty, i osób, których zaspokojenie zostało wstrzymane wskutek wniesionych zarzutów. W razie uwzględnienia zarzutów w całości lub w części, sąd odpowiednio sprostuje plan podziału, w przeciwnym razie plan zatwierdzi.

Art. 343. § 1. Jeżeli z zarzutów wynika, że zachodzi spór co do istnienia lub nieistnienia w całości lub w części prawa, umieszczonego w planie albo w nim pominiętego. sąd wyznaczy osobie, która wniosła zarzuty, termin czternastodniowy do złożenia dowodu, iż wytoczyła przed sądem właściwym powództwo o sporne prawo, lub że zgłosiła odpowiedni wniosek do władzy administracyjnej. W razie niezłożenia takiego dowodu w pomienionym terminie, plan podziału będzie wykonany.

§ 2. Wszelkie inne zarzuty rozstrzyga sąd w postępowaniu działowem.

§ 3. Zarzuty, wskazujące na widoczne pomyłki, rozstrzyga sąd w postepowaniu działowem bez względu na to, jakiego pytania dotyczą.

Art. 344. W razie porozumienia sie wszystkich interesowanych sąd postąpi w myśl ich żądania.

ROZDZIAŁ II.

Sposób podziału sumy, uzyskanej z majątku ruchomego.

Art. 345. § 1. Z sumy uzyskanej z majątku ruchomego będą należności zaspokojone w następującej kolejności:

1) koszty opisu, oszacowania, przechowania ruchomości i ogłoszeń oraz należności komornika;

2) przy podziale sum, wpływających z czynszu najmu lub dzierżawy nieruchomości, konieczne koszty remontu, dokonanego po zajęciu wykazane dokumentem;

3) podatki i inne opłaty publiczne, przypadające z sprzedanej ruchomości;

4) wierzytelności zabezpieczone prawem zastawu, wpisanem do rejestru;

5) wierzytelności, przypadające od najemcy lub dzierżawcy z umowy najmu lub dzierżawy,a wynikłe w ostatnim roku;

6) prawa zastawu, niewpisane do rejestru;

7) należności pracowników dłużnika, zaległe za ostatni rok;

8) niezbytkowne koszty pogrzebu dłużnika;

9) podatki osobiste dłużnika za ostatni rok;

10) inne wierzytelności, uczestniczące w podziale.

§ 2. Wskazane powyżej rok i dwa lata liczy się wstecz przy egzekucji z ruchomości od dnia sprzedaży ruchomości, przy egzekucji zaś z wierzytelności i praw majątkowych od dnia złożenia sumy, która ma być podzielona.

Art. 346. Jeżeli suma, ulegająca podziałowi, nie wystarcza na zaspokojenie w całości wszystkich wierzytelności tej samej kategorji, wierzytelności te będą zaspokojone proporcjonalnie do wysokości każdej z nich, jednak wierzytelności wpisane do rejestru będą zaspokojone w kolejności pierwszeństwa wpisu, a wierzytelności zabezpieczone prawem zastawu, niewpisanem do rejestru, w kolejności daty powstania prawa zastawu.

Art. 347. Prawa rzeczowe, nabyte na majątku ruchomym po chwili, w której ten majątek został zajęty, nie mają wpływu na zaspokojenie praw wierzycieli egzekwujących, którzy uzyskali zajęcie przed powstaniem owego prawa rzeczowego.

Art. 348. W równym stopniu z kapitałem będą zaspokojone także odsetki, koszty procesu i egzekucji, nie wyłączając kosztów udziału w postępowaniu działowem. Jeżeli suma, ulegająca podziałowi, na to nie wystarcza, zaspokojone będą przedewszystkiem koszty procesu, egzekucji i udziału w postępowaniu działowem, następnie odsetki, a na końcu kapitał.

ROZDZIAŁ III.

Sposób podziału sumy uzyskanej z majątku nieruchomego.

Art. 349. Z sumy, uzyskanej z majątku nieruchomego, wciągniętego do księgi hipotecznej, należności zaspokojone będą w następującej kolejności:

1) koszty opisu, oszacowania i ogłoszeń, oraz należności komornika, a jeżeli w toku egzekucji wprowadzony został zarząd nieruchomości, także koszty tego zarządu;

2) za ostatni rok przed licytacją zaległe należności pracowników, zatrudnionych w sprzedanej nieruchomości lub w przedsiębiorstwach na tej nieruchomości istniejących, a do dłużnika należących;

3) za ostatnie dwa lata przed licytacją zaległe podatki i inne opłaty publiczne, przypadające z sprzedanej nieruchomości;

4) wierzytelności i prawa, wciągnięte do księgi hipotecznej;

5) prawa rzeczowe, ciążące na nieruchomości, mającej urządzoną hipotekę, ale do księgi hipotecznej nie wciągnięte, o ile ustawy tym niewpisanym prawom nie przyznają innego stopnia w stosunku do praw wpisanych;

6) za ostatni rok przed licytacją zaległe należności pracowników dłużnika, niewymienionych pod l. 2;

7) niezbytkowne koszty pogrzebu dłużnika;

8) za ostatnie dwa lata przed licytacją zaległe podatki i inne opłaty państwowe, nie należące do kategorji wymienionych pod l. 3, a także komunalne i kościelne;

9) wierzytelności osobiste oraz te od wierzytelności poprzednich kategoryj przypadające odsetki i inne należności, którym nie służy równe pierwszeństwo z kapitałem;

10) kary za zwłokę w uiszczeniu podatków i innych opłat publicznych, podwyżki stemplowe, kary pieniężne i grzywny.

Art. 350. § 1. W równym stopniu z kapitałem, zabezpieczonym hipoteką, będą zaspokojone kary umowne i inne należności do księgi wciągnięte, dalej wciągnięte odsetki, jednak za czas nie dłuższy jak dwa lata przed licytacją, wreszcie koszty procesu, o ile nie przekraczają jednej dziesiątej części kapitału, oraz koszty egzekucji, nie wyłączając kosztów udziału w postepowaniu działowem.

§ 2. Wierzytelności osobiste będą zaspokojone w kategorji dziewiątej wraz z wszystkiemi należnemi odsetkami i innemi należnościami.

Art. 351. § 1. Jeżeli suma, ulegająca podziałowi, nie wystarcza na zaspokojenie w całości wszystkich wierzytelności

tej samej kategorji, wierzytelności te będą zaspokojone proporcjonalnie do wysokości każdej z nich.

§ 2. Wierzytelności i prawa zabezpieczone wpisem do księgi hipotecznej, będą zaspokojone w kolejności pierwszeństwa hipotecznego, a prawa rzeczowe, ciążące na nieruchomości, mającej urządzoną hipotekę, ale do księgi niewciągnięte, będą zaspokojone w kolejności ich powstania, o ile ustawy nie nadają im innego stopnia.

Art. 352. Jeżeli suma, ulegająca podziałowi, nie wystarcza na zaspokojonie w całości tak kapitału jak i innych obok niego należności, zaspokojone będą przedewszystkiem koszty procesu, egzekucji i udziału w postępowaniu działowem, następnie odsetki, a na końcu kapitał.

Art. 353. Prawa rzeczowe, wciągnięte do księgi hipotecznej po ostrzeżeniu licytacyjnem, nie mają wpływu na zaspokojenie praw wierzyciela egzekwującego, który to ostrzeżenie uzyskał.

Art. 354. Wierzytelności hipoteczne będą zaspokojone w gotówce, atoli jeżeli wierzyciel hipoteczny lub nabywca nieruchomości przed upływem terminu do zgłoszenia zarzutów przeciwko planowi podziału udowodni, że na podstawie ich porozumienia wierzytelność ma pozostać na hipotece, sąd sumę przypadającą na daną wierzytelność wypłaci nabywcy, o ile nie była już potrącona przy uiszczeniu ceny licytacyjnej, a hipotekę utrzyma na rzecz dotychczasowego wierzyciela. Odpowiedzialność dłużnika w tym przypadku gaśnie.

Art. 355. § 1. Nabywca, który, uiszczając cenę licytacyjną, potrącił sumę, która według planu podziału nie ulega zaspokojeniu z pomienionej ceny, obowiązany jest sumę tę złożyć do depozytu sądowego w ciągu dni siedmiu od daty, kiedy plan ulega wykonaniu. Postanowienie sądu w tym przedmiocie umieszczone będzie w planie.

§ 2. Postanowienie to, w którem nadto wymienione będą osoby, uprawnione do podjęcia powyższej sumy, będzie stanowiło tytuł egzekucyjny przeciwko nabywcy.

§ 3. Do czasu złożenia do depozytu lub uiszczenia bezpośrednio uprawnionym rzeczonej sumy, prawa, które z niej mają być zaspokojone, utrzymane będą w mocy w całości, nie wyłączając osobistej odpowiedzialności dłużnika.

Art. 356. Jeżeli do księgi hipotecznej wciągnięta jest hipoteka kaucyjna, sąd przyzna wierzycielowi w planie podziału sumę jego udowodnionej, a do dnia sporządzenia planu powstałej wierzytelności. Suma kapitału i należności ubocznych, nie wyłączając kosztów procesu, nie może przekraczać sumy wciągniętej kaucji. Jeżeli cała suma kaucji nie została jeszcze wyczerpana, pozostała reszta złożona zostanie w depozycie aż do czasu ustania stosunku prawnego uzasadniającego korzystanie z kaucji.

Art. 357. § 1. Jeżeli wierzytelność zabezpieczona jest hipotecznie na kilku nieruchomościach łącznie, a podzielona ma być tylko suma, uzyskana z jednej nieruchomości, wierzyciel może żądać zaspokojenia bądź całej swej wierzytelności, bądź części dowolnie przez niego wskazanej. Jeżeli w terminie czternastodniowym od daty uprawomocnienia się postanowienia o przybiciu wierzyciel nie złożył żadnego oświadczenia, jego wierzytelność będzie przyjęta do rozrachunku w całości.

§ 2. Także wtedy, gdy w jednym planie ma być podzielona suma, uzyskana z licytacji kilku nieruchomości, może wierzyciel dowolnie wskazać, z którego funduszu chce być w całości zaspokojony, a może także żądać zaspokojenia dowolnie przez siebie wskazanej sumy z każdego z tych funduszów. Jeżeli wierzyciel nie zgłosił takiego oświadczenia w terminie czternastodniowym od daty uprawomocnienia się postanowienia o przybiciu, wierzytelność będzie z każdego funduszu przyjęta do rozrachunku w takim stosunku, w jakim suma znajdująca się w tym funduszu po zaspokojeniu poprzedzających wierzytelności i praw, pozostaje do sumy, znajdującej się w innych funduszach, po zaspokojeniu tam poprzedzających wierzytelności i praw.

Art. 358. § 1. Jeżeli wierzytelność nie jest jeszcze w dniu zatwierdzenia lub sprostowania planu płatna, a wierzycielowi nie służy prawo do odsetek, wypłacona mu będzie suma, która po doliczeniu odsetek ustawowych, nie wyższych jednak jak sześć od sta, narastających od pomienionego dnia do dnia płatności, będzie równa sumie wierzytelności.

§ 2. Jeżeli wierzycielowi służy prawo do odsetek, wierzytelność, choć nie jest jeszcze płatna, zaspokojona będzie tak, jak gdyby była płatna.

Art. 359. § 1. Jeżeli uiszczenie wierzytelności zależy od warunku zawieszającego, a wierzycielowi należą się odsetki

jeszcze przed dniem spełnienia się warunku, sąd przyzna mu prawo do odsetek od sumy złożonej w depozycie, gdy mu zaś takie odsetki nie należą się, zużyje narastające odsetki na zaspokojenie dalszych uprawnionych.

§ 2. Jeżeli suma, jaka pozostaje po zaspokojeniu poprzedzających praw, jest niższa od kapitału wierzytelności zależnej od warunku zawieszającego, a wierzycielowi nie należą się odsetki przed spełnieniem się warunku, odsetki od złożonego w depozycie kapitału będą uzupełniały sam kapitał aż do wysokości pełnej sumy wierzytelności warunkowej i dopiero odsetki od pełnej sumy kapitału będą użyte na zaspokojenie dalszych uprawnionych.

Art. 360. Suma przypadająca na wierzytelność, której uiszczenie zależne jest od warunku rozwiązującego będzie wydana wierzycielowi. Sąd w planie podziału tylko wtedy uczyni wydanie tej sumy wierzycielowi zależnem od zabezpieczenia jej zwrotu na przypadek spełnienia się warunku, kiedy obowiązek zabezpieczenia zwrotu ciąży na wierzycielu z mocy istniejącego stosunku prawnego.

Art. 361. § 1. Wciągnięte do księgi hipotecznej prawo wykupu lub pierwokupu, niewykonane w postępowaniu egzekucyjnem gaśnie. Uprawnionemu nie należy się żadne odszkodowanie.

§ 2. Prawo wykupu lub pierwokupu, istniejące z mocy ustawy, będzie zawsze utrzymane bez odszkodowania nabywcy.

Art. 362. Nie oparty na prawie służebności, ale w rzeczywistości istniejący stan rzeczy, polegający na widoku, oparcia budynku, wpuszczeniu belki, oraz inne stany rzeczy, które nie uszczuplają możności korzystania z nabytej na licytacji nieruchomości, będą utrzymane bez odszkodowania nabywcy, ale tylko w tem znaczeniu, iż nabywca nie może dowolnie żądać ich uchylenia, może natomiast każdej chwili na nabytym gruncie wystawić budynek, zasłaniający widok, rozebrać dom, o który inny dom się opiera, i wogóle dokonywać wszelkich zmian, nie licząc się z owym stanem rzeczy i nie będąc obowiązanym sąsiada odszkodować.

Art. 363. Podział sumy uzyskanej z majątku nieruchomego niemającego urządzonej hipoteki, odbywa się według powyższych przepisów, ale z tą zmianą, że:

1) prawa zastawu dla kapitału, innych należności i odsetek zalegających za dwa lata przed licytacją, oraz prawa rzeczowe, ciążące na nieruchomości, będą zaspokojone w kategorji, przeznaczonej dla wierzytelności i praw wpisanych do księgi hipotecznej, w kolejności ich powstania, o ile ustawy nie przyznają im innego pierwszeństwa w stosunku wzajemnym;

2) prawa zastawu i inne prawa rzeczowe, nabyte na nieruchomości po doręczeniu dłużnikowi decyzji o wszczęciu egzekucji, nie mogą uszczuplać zaspokojenia wierzyciela egzekwującego; jeżeli do egzekucji przyłączyli się dalsi wierzyciele, rozstrzyga chwila, w której zawiadomienie o przyłączeniu się ich do licytacji zostało doręczone dłużnikowi.

Art. 364. Podział sumy, uzyskanej z własności górniczej, prawa wydobywania żywic ziemnych, lub prawa zabudowy, albo sumy, uzyskanej z jednostki kolejowej na licytacji, odbywa się według odpowiednio stosowanych przepisów o podziale sumy, uzyskanej z nieruchomości z tą atoli zmianą, że z ceny, uzyskanej z jednostki kolejowej będą przed prawami rzeczowemi, ciążącemi na całej jednostce, zaspokojone prawa rzeczowe, ciążące na poszczególnych gruntach, a po nich będą zaspokojone należności z tytułu rozrachunku za przewóz z innemi kolejami, o ile zalegają za rok ostatni przed licytacją.

Art. 365. Podział sumy, uzyskanej z wpisanego do rejestru statku handlowego morskiego lub statku, podlegającego ustawie o stosunkach prywatno-prawnych żeglugi śródlądowej, odbywa się według odpowiednio stosowanych przepisów o podziale sumy, uzyskanej z nieruchomości, z tą atoli zmianą, że po należnościach kategorji pierwszej będą zaspokojeni wierzyciele statku według pierwszeństwa, wskazanego w kodeksie handlowym lub w ustawie o stosunkach prywatno-prawnych żeglugi śródlądowej, potem wierzytelności, wciągnięte do rejestru statków, a następnie należności, które w podziale sumy, uzyskanej z nieruchomości, mają być zaspokojone po prawach rzeczowych.

KSIĘGA TRZECIA.

EGZEKUCJA ROSZCZEŃ NIEPIENIĘŻNYCH.

DZIAŁ I.

Egzekucja celem zmuszenia dłużnika do spełnienia lub zaniechania czynności i przymus osobisty.

ROZDZIAŁ I.

Egzekucja celem zmuszenia dłużnika do spełnienia lub zaniechania czynności.

Art. 366. § 1. Jeżeli wierzyciel ma prawo odebrać od dłużnika rzeczy ruchome zamienne lub indywidualnie oznaczone, albo dłużnik ma takie rzeczy wierzycielowi wydać lub przesłać, komornik sądu, w którego okręgu rzeczy się znajdują, odbierze je dłużnikowi i wyda wierzycielowi, albo osobie lub władzy, wskazanej w tytule egzekucyjnym.

§ 2. Jeżeli zachodzą trudności niezwłocznego fizycznego odebrania, komornik postąpi tak, jak prawo cywilne wymaga dla objęcia posiadania.

Art. 367. Jeżeli odebranej rzeczy nie można wydać wierzycielowi, komornik złoży ją w depozycie albo odda na skład na koszt i niebezpieczeństwo wierzyciela.

Art. 368. § 1. Jeżeli osoba trzecia nie zgadza się na oddanie rzeczy, należących do dłużnika, a znajdujących się u niej, wierzyciel może żądać, aby sąd zajął roszczenie, któ-

re służy dłużnikowi wobec tej osoby, i upoważnił wierzyciela do wykonania praw dłużnika.

§ 2. W tym przypadku będą odpowiednio stosowane przepisy o egzekucji z praw majątkowych.

Art. 369. Jeżeli wierzyciel żąda, aby komornik dokonał odebrania rzeczy w jego obecności, komornik zawiadomi wierzyciela o terminie, wyznaczonym do spełnienia tej czynności, i w razie niestawienia się wierzyciela nie przystąpi do jej wykonania.

Art. 370. § 1. Jeżeli komornik nie znalazł u dłużnika rzeczy indywidualnie oznaczonej lub takiej rzeczy zamiennej, której nabycie nastręcza wierzycielowi trudności, sąd na wniosek wierzyciela nakaże dłużnikowi, aby oświadczył, gdzie te rzeczy się znajdują, lub oświadczył, że nie wie, gdzie te rzeczy się znajdują, i nakaże mu złożenie przysięgi, że oświadczenie swe złożył zgodnie z prawdą.

§ 2. Sędzia, a za zgodą sędziego także wierzyciel, mogą dłużnikowi zadawać przed przysięgą inne jeszcze pytania, które służą do wykrycia prawdy.

§ 3. W tym przypadku będą odpowiednio stosowane przepisy o przysiędze wyjawienia całego majątku.

Art. 371. Jeżeli dłużnik złożył przysięgę lub był uwięziony w pełnym wymiarze sześciu miesięcy, wierzyciel może żądać nowej przysięgi tylko wtedy, gdy uprawdopodobni, że dłużnik ma rzecz w swojem władaniu.

Art. 372. § 1. Jeżeli dłużnik ma wydać lub opróżnić w całości albo w części nieruchomość lub statek, komornik sądu, w którego okręgu one się znajdują, dokona potrzebnych czynności w celu oddania posiadania wierzycielowi. W razie potrzeby komornik usunie osoby i rzeczy, tam się znajdujące.

§ 2. Usunięte z tych przedmiotów rzeczy komornik pozostawi dłużnikowi do rozporządzenia, w razie zaś jego nieobecności pozostawi je osobie dorosłej, należącej do jego rodziny lub służby. Gdyby takiej osoby nie było lub ta osoba rzeczy przyjąć nie chciała, komornik odda rzeczy na koszt dłużnika dozorcy, przez siebie ustanowionemu.

§ 3. Jeżeli dłużnik z odebraniem rzeczy zwleka, sąd na wniosek dozorcy, a po wysłuchaniu dłużnika, zarządzi sprzedaż rzeczy przez licytację.

Art. 373. § 1. Tytuł egzekucyjny, stwierdzający, że wierzyciel nabył już prawo, które według obowiązujących ustaw może być wciągnięte do księgi hipotecznej, do rejestru lub innej księgi publicznej, stanowi tytuł do wpisu tego prawa do księgi.

§ 2. Jeżeli prawa dłużnika nie są ujawnione w księdze, wierzyciel może na podstawie swego tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego klauzulą wykonalności, oraz na podstawie dokumentu, jaki jest potrzebny do wpisu na rzecz dłużnika, uzyskać równocześnie z wpisem prawa dłużnika także wpis swego prawa.

§ 3. Komornik, w którego okręgu dłużnik mieszka lub przebywa, odbierze dłużnikowi na wniosek wierzyciela dokumenty, potrzebne do wpisu na rzecz dłużnika i złoży je władzy właściwej prowadzącej odnośne księgi.

Art. 374. Jeżeli z mocy tytułu egzekucyjnego dłużnik ma spełnić czynność, którą za niego może spełnić także inna osoba, sąd, w którego okręgu czynność ma być spełniona, po bezskutecznym wezwaniu dłużnika do wykonania, upoważni wierzyciela, by czynność tę na koszt dłużnika spełnił, i przyzna wierzycielowi sumę potrzebną na wykonanie robót.

Art. 375. § 1. Jeżeli dłużnik ma spełnić czynność, której inna osoba za niego spełnić nie może, a której spełnienie zależy wyłącznie od jego woli, sąd na wniosek wierzyciela, po wysłuchaniu stron zakreśli dłużnikowi termin do spełnienia i zagrozi mu grzywną lub przymusem osobistym na wypadek, gdyby w zakreślonym terminie czynności nie spełnił

§ 2. Jeżeli spełnienie czynności zależy od wydatków pieniężnych lub od dostarczenia materjałów, a obowiązek ich dostarczenia cięży na wierzycielu, sąd zagrozi dłużnikowi grzywną lub przymusem osobistym dopiero wtedy, gdy wierzyciel złoży w sądzie sumę potrzebną lub dostarczy dłużnikowi potrzebnych materjałów.

Art. 376. Nie można zmuszać do spełnienia czynności, do której dłużnik jest obowiązany na podstawie umowy najmu usług.

Art. 377. Po upływie terminu, w którym dłużnik czynność miał spełnić, sąd na wniosek wierzyciela nałoży na dłużnika grzywnę lub nakaże go uwięzić i równocześnie wyznaczy nowy termin, oraz zagrozi surowszą grzywną lub przymusem osobistym.

Art. 378. § 1. Grzywna w jednem zarządzeniu nałożona nie może przekraczać sumy tysiąca złotych, a uwięzienie okresu dwóch tygodni. Ogólna suma grzywien nie może przekraczać sumy dziesięciu tysięcy złotych, a ogólny czas trwania uwiezienia okresu sześciu miesięcy.

§ 2. Zastosowanie jednego środka nie wyklucza stosowania drugiego środka, jednak oba środki nie mogą być stosowane jednocześnie.

Art. 379. § 1. Jeżeli dłużnik po uwięzieniu oświadczy gotowość spełnienia czynności, sąd zwolni go niezwłocznie i zawiadomi o tem wierzyciela.

§ 2. Gdyby dłużnik po zwolnieniu ociągał się z spełnieniem czynności, sąd na wniosek wierzyciela po wysłuchaniu stron, wyda nakaz uwięzienia dłużnika do końca wyznaczonego poprzednio czasu.

§ 3. Ponownego wstrzymania uwięzienia sąd może odmówić.

Art. 380. § 1. Jeżeli dłużnik ma zaniechać pewnej czynności lub ma obowiązek nie stawiać przeszkód czynnościom wierzyciela, sąd na wniosek wierzyciela, po wysłuchaniu stron, i po stwierdzeniu, że dłużnik działał wbrew obowiązkowi, nałoży na dłużnika grzywnę do tysiąca złotych lub nakaże uwięzić go na czas do dwóch tygodni. Na każdy dalszy wniosek wierzyciela, sąd po stwierdzeniu, że dłużnik znowu działał wbrew swemu obowiązkowi, nałoży na dłużnika znowu grzywnę lub nakaże uwięzienie.

§ 2. Zastosowanie jednego środka nie wyklucza stosowania drugiego, jednak oba środki nie mogą być stosowane jednocześnie.

Art. 381. § 1. Jeżeli dłużnik, obowiązany do zaniechania czegoś lub do niestawiania przeszkód czynnościom wierzyciela, dokonał po powstaniu tytułu egzekucyjnego zmiany, sprzecznej z prawem wierzyciela, sąd na wniosek wierzyciela po wysłuchaniu stron upoważni wierzyciela, aby postarał się o usunięcie zmiany.

§ 2. W razie oporu z strony dłużnika wierzyciel może żądać, aby sąd polecił komornikowi usunięcie oporu i ochronę roboty, która ma być dokonana.

§ 3. W tym przypadku będą odpowiednio stosowane przepisy o egzekucji czynności, którą za dłużnika może spełnić inna osoba.

Art. 382. Na wniosek wierzyciela sąd może nakazać dłużnikowi, który naruszył swój obowiązek zaniechania lub niestawiania przeszkód czynnościom wierzyciela, gdy złożył zabezpieczenie wynagrodzenia szkody, jaka może być wyrządzona wierzycielowi wskutek dalszych naruszeń. W postanowieniu sąd oznaczy sumę pieniężną tego zabezpieczenia i czas, na którego przeciąg ma być dane.

Art. 383. Grzywny ściągnięte przypadają na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 384. § 1. Umorzenie egzekucji prowadzonej w celu wymuszenia czynności zależnej od woli dłużnika, lub w celu przyniewolenia dłużnika do zaniechania pewnych czynności lub niestawiania przeszkód czynnościom wierzyciela, umarza grzywny jeszcze niezapłacone i uwięzienie jeszcze niewykonane.

§ 2. Grzywny, choćby już prawomocnie nałożone, nie obciążają spadkobierców dłużnika.

Art. 385. § 1. Jeżeli według tytułu egzekucyjnego dłużnik ma złożyć oświadczenie pewnej treści, oświadczenie uważa się za złożone z chwilą prawomocności wyroku.

§ 2. Jeżeli oświadczenie dłużnika zależy od wzajemnego świadczenia, sąd na wniosek wierzyciela i po wykazaniu, że wierzyciel swoje świadczenie spełnił lub jego spełnienie zabezpieczył, wyda postanowienie, stwierdzające, że oświadczenie wskazane w tytule egzekucyjnym uważa się za złożone.

§ 3. Postanowienie to wyda sąd, w którego okręgu dłużnik ma zamieszkanie, a jeżeli zamieszkania nie ma, sąd, w którego okręgu przebywa, jeżeli zaś dłużnik w Polsce ani nie mieszka, ani nie przebywa, sąd właściwości ogólnej wierzyciela.

ROZDZIAŁ II.

Przymus osobisty.

Art. 386. Przymus osobisty wykonywa się przez uwięzienie i osadzenie dłużnika w więzieniu, oddzielnie od więźniów, pozbawionych wolności w trybie postępowania karnego lub administracyjnego.

Art. 387. § 1. Na podstawie prawomocnego postanowienia, zarządzającego przymus osobisty, sąd wyda komornikowi pisemny nakaz uwięzienia. W nakazie musi być podana przyczyna zarządzenia przymusu osobistego.

§ 2. Komornik doręczy nakaz dłużnikowi oraz bezzwłocznie doprowadzi go do pomieszczenia, przenaczonego do wykonywania przymusu osobistego, i odda go właściwemu organowi nadzorczemu.

Art. 388. O wykonaniu przymusu osobistego wobec dłużnika, pełniącego czynną służbę wojskową, sąd zwraca się do właściwej władzy wojskowej, przesyłając jej równocześnie pisemny nakaz wykonania przymusu.

Art. 389. Sąd nie może wydać nakazu uwięzienia:

1) posłów i senatorów w czasie trwania mandatu, jeżeli Sejm lub Senat uprzednio na wykonanie przymusu osobistego nie zgodził się;

2) sędziów, jeżeli na wykonanie przymusu osobistego nie zgodził się uprzednio sąd właściwy;

3) wojskowych, należących do zmobilizowanej części wojska lub marynarki wojennej.

Art. 390. § 1. Przymus osobisty posła lub senatora przerywa się, jeżeli Sejm lub Senat tego zażąda.

§ 2. Przymus osobisty dłużnika przerywa się z chwilą i na czas jego należenia do tej części wojska lub marynarki wojennej, która otrzymała rozkaz mobilizacyjny.

§ 3. Przymus osobisty osób, których zdrowie może być przez dalsze trwanie aresztu narażone na poważne niebezpieczeństwo, przerywa się na czas trwania tego niebezpieczeństwa.

Art. 391. § 1. Komornik nie wykona nakazu uwięzienia dłużnika, jeżeli stwierdzi:

1) że dłużnik jest posłem lub senatorem, a w nakazie niema wzmianki o zezwoleniu Sejmu lub Senatu;

2) że dłużnik jest sędzią, a w nakazie niema wzmianki o zezwoleniu właściwego sądu;

3) że dłużnik należy do zmobilizowanej części wojska lub marynarki wojennej;

4) że dłużnik należy do załogi statku handlowego morskiego, który ma odpłynąć;

5) że zdrowie dłużnika byłoby przez uwięzienie narażone na poważne niebezpieczeństwo.

§ 2. Komornik złoży o tem sądowi sprawozdanie.

§ 3. Sąd może na wniosek wierzyciela nakazać zbadanie stanu zdrowia dłużnika przez lekarza.

Art. 392. § 1. O uprawomocnieniu się postanowienia, zarządzającego przymus osobisty wobec duchownych, wobec osób, zostających w służbie państwowej lub samorządowej, albo wobec osób, pełniących służbę w przedsiębiorstwie kolejowem, samolotowem lub przedsiębiorstwie żeglugi morskiej i śródlądowej, sąd zawiadomi przełożonego władzy lub przedsiębiorstwa i uprzedzi go, że po upływie pięciu dni sąd wyda komornikowi nakaz uwięzienia dłużnika.

§ 2. Jeżeli w nakazie niema wzmianki o tem, że przełożony został zawiadomiony, a komornik stwierdzi, że idzie o osoby w ustępie pierwszym wymienione, winien wstrzymać się z wykonaniem nakazu i złożyć sprawozdanie sądowi.

§ 3. Minister Sprawiedliwości może w drodze rozporządzenia wskazać inne przedsiębiorstwa użyteczności publicznej, do których przepis niniejszego artykułu będzie stosowany.

Art. 393. W przypadku ważnej potrzeby sąd może dłużnikowi pozwolić na przerwanie uwięzienia, jednak nie na dłużej, jak na tydzień.

Art. 394. Wierzyciel składa zgóry komornikowi sumę potrzebną na wyżywienie dłużnika w miejscu uwięzienia przez cały czas trwania przymusu.

Art. 395. Jeżeli wierzyciel zgodził się na zwolnienie dłużnika, pozostały okres zarządzonego przymusu osobistego będzie umorzony z mocy samego prawa.

DZIAŁ II.

Postępowanie celem zniesienia współwłasności majątku nieruchomego w drodze publicznej sprzedaży.

Art. 396. W postępowaniu egzekucyjnem, mającem na celu zniesienie współwłasności majątku nieruchomego w drodze publicznej sprzedaży, stosuje się odpowiednio przepisy o egzekucji z nieruchomości z zmianami, poniżej wskazanemi.

Art. 397. Na podstawie tytułu egzekucyjnego, nakazującego sprzedaż, postępowanie może być wszczęte na wniosek każdego ze współwłaścicieli, wymienionych w tytule.

Art. 398. Wniosek o wszczęcie postępowania musi zawierać zaświadczenie władzy hipotecznej, że tak żądający egzekucji, jak i osoby, przeciwko którym egzekucja ma być wszczęta, są w księdze hipotecznej wpisani za właścicieli, a jeżeli nieruchomość nie ma urządzonej hipoteki, zaświadczenie administracyjnej władzy państwowej lub samorządowej, że osoby te są współwłaścicielami lub współposiadaczami nieruchomości.

Art. 399. Postanowienie o wszczęciu postępowania, ostrzeżenie i obwieszczenie o wszczęciu postępowania, wreszcie obwieszczenie licytacji muszą zawierać wzmianke, że postępowanie ma na celu zniesienie wspólności.

Art. 400. Ostrzeżenie o wszczęciu postępowania ma ten skutek, że nabywca obejmuje tylko obciążenia, istniejące przed ostrzeżeniem. Jeżeli nieruchomość nie ma urządzonej hipoteki, nabywca obejmuje tylko obciążenia, istniejące przed doręczeniem dłużnikowi decyzji o wszczęciu egzekucji.

Art. 401. Współwłaściciele mogą za wzajemna zgodą oznaczyć wartość nieruchomości i najniższą cenę, za którą nieruchomość może być sprzedana. Jeżeli zgoda nie nastąpi albo jeżeli sprzeciw zgłosi jedna z osób, posiadających prawa rzeczowe na nieruchomości, oszacowanie będzie dokonane przez biegłych i na tej podstawie będzie oznaczona najniższa cena, za która może być nabyta nieruchomość.

Art. 402. Współwłaściciele mogą ułożyć warunki licytacyjne według swego uznania, niedopuszczalne są jednak warunki, których nie wolno umieszczać w umowie dobrowolnej sprzedaży.

Art. 403. Współwłaściciele mogą w przypadkach dwóch poprzednich artykułów porozumieć się tak co do wszystkich, jak i co do poszczególnych warunków. W braku porozumienia obowiązuja warunki, przewidziane w niniejszej ustawie przy egzekucji z nieruchomości.

Art. 404. Przy sprzedaży majątku nieruchomego celem zniesienia współwłasności osoby trzecie nie tracą swych uprawnień, chociażby przed wezwaniem do czynienia postąpień nie złożyły dowodu, że wniosły pozew o zwolnienie ca-

łej nieruchomości lub jej części od sprzedaży, albo że uzyskały zawieszenie postępowania egzekucyjnego.

Art. 405. Prawo wykupu i prawo pierwokupu może być tak samo wykonane, jak w przypadku dobrowolnej sprzedaży.

Art. 406. Prawa współwłaścicieli we wzajemnych ich stosunkach i w stosunku do osób trzecich, tak w toku postępowania jak i po sprzedaży, a także prawa nabywcy, ocenia się według prawa cywilnego.

Art. 407. Koszty postępowania obciążają wszystkich współwłaścicieli.

Art. 408. Uzyskana cena licytacyjna ulega podziałowi celem zaspokojenia obciążeń, których nabywca nie obejmuje, i wydania reszty współwłaścicielom stosownie do ich udziałów.

Art. 409. Egzekucja z nieruchomości i postępowanie celem zniesienia wspólności mogą się toczyć równocześnie. W razie wcześniejszej sprzedaży nieruchomości w drodze egzekucji, postępowanie celem zniesienia współwłasności ulega zawieszeniu, a po prawomocności postanowienia o przysądzeniu własności umorzeniu. W razie wcześniejszej sprzedaży w drodze postępowania celem zniesienia współwłasności, wchodzą w życie te same skutki, co w przypadku dobrowolnej sprzedaży nieruchomości w toku egzekucji z nieruchomości.

Art. 410. Powyższe przepisy obowiązują także przy sprzedaży własności górniczej celem zniesienia współwłasności.

KSIĘGA CZWARTA.

ZABEZPIECZENIE

(ZABEZPIECZENIE POWÓDZTWA, ARESZT, TYMCZASOWE ZARZĄDZENIA).

Przepisy o zabezpieczeniu nie były jeszcze przedmiotem obrad Komisji Kodyfikacyjnej.

USTAWA

z dnia . . . . . .

Przepisy wprowadzające prawo egzekucyjne.

ROZDZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. § 1. Z dniem wejścia w życie ustawy o prawie egzekucyjnem tracą moc przepisy egzekucyjne, zawarte w dotychczasowych ustawach.

§ 2. W szczególności tracą moc obowiązujące dotychczas w tym zakresie:

1) przepisy o wykonaniu wyroków i zabezpieczeniu powództwa, zawarte w art. 126, 157 do 161, 184, 593, 594, 596 do 652^{3}, 924 do 1222^{20}, 1273 do 1281, 1296, 1527 do 1538, 1544 do 1597 ustawy postępowania cywilnego z dnia 20 listopada 1864 tom XVI cz. 1 Zwodu praw, które przepisem art. XVII § 1 L. 3 przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego zostały utrzymane w mocy, dalej przepisy art. 2210 do 2217 kod. cyw. Nap., wreszcie przepisy art. 566 do 570 ust. post. cyw. z r. 1864, o ile pozostają w związku z postępowaniem egzekucyjnem i zabezpieczającem powództwa;

2) austrjacka ustawa z dnia 27 maja 1896 Nr. 79 Dz. u. p. o postępowaniu egzekucyjnem i zabezpieczającem, ustawa zaprowadzająca z dnia 27 maja 1896 Nr. 78 Dz. u. p., oraz art. XII ust. 1 ustawy zaprowadzającej normę jurysdykcyjną z dnia 1 sierpnia 1895 Dz. u. p. Nr. 110; tracą także moc prze-

pisy § 7 ust. 3 i § 44 ustawy z dnia 1 sierpnia 1895 Nr. 111 Dz. u. p. (normy jurysdykcyjnej), o ile pozostają w związku z postępowaniem egzekucyjnem i zabezpieczającem;

3) księga ósma niemieckiej ustawy o postępowaniu cywilnem z dnia 30 stycznia 1877 Dz. U. Rzeszy z r. 1877, ustawa o przymusowej licytacji i przymusowym zarządzie z dnia 24 marca 1897 Dz. U. Rzeszy z r. 1897 Nr. 14 str. 97 i nast. i z r. 1898 Nr. 25 str. 713 i nast.

Art. 2. Ilekroć przepisy prawne powołują się na dotychczasowe ustawy o postępowaniu w sprawach egzekucji i zabezpieczenia, należy zamiast tych przepisów stosować odpowiednio przepisy ustawy o prawie egzekucyjnem i przepisy ustawy niniejszej.

Art. 3. Pozostają w mocy przywileje egzekucyjne banków oraz towarzystw kredytowych ziemskich i miejskich, zawarte w statutach nadanych lub zatwierdzonych ustawą.

Art. 4. Publiczną sprzedaż, o której mowa w art. 6 i 45 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1924 r. o prawie o domach składowych Dz. U. R. P. Nr. 114 poz. 1020, przeprowadzać będzie na obszarze całego Państwa komornik.

Art. 5. Organy gminne są obowiązane na polecenie władzy sądowej do egzekwowania na zasadach rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 marca 1928 o postępowaniu przymusowem w administracji Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 342 grzywien, kosztów świadków, biegłych i tłumaczów, wreszcie opłat sądowych i wydatków, które Skarb Państwa poniósł za osobę, korzystającą z prawa ubogich.

Art. 6. § 1. Minister Sprawiedliwości może oznaczyć okręgi sądów grodzkich, w których egzekucję z ruchomości celem zaspokojenia wierzytelności pieniężnych, nieprzekraczających sumy dwustu złotych, przeprowadza samorządowa władza miejska lub gminna, jeżeli egzekucja ma być przeprowadzona poza siedzibą komornika.

§ 2. W zakresie tych czynności egzekucyjnych władza samorządowa podlega sądowi.

Art. 7. Na podstawie tytułu egzekucyjnego, uzyskanego przeciwko jawnej spółce handlowej albo spółce komandytowej, można w czasie trwania spółki prowadzić egzekucję

z majątku każdego osobiście odpowiedzialnego spólnika. Wierzyciel musi dla uzyskania klauzuli wykonalności udowodnić wyciągiem z rejestru handlowego, że osoba, przeciwko której chce wszcząć egzekucję, jest spólnikiem osobiście odpowiedzialnym.

Art. 8. Akty powstałe przed wejściem niniejszej ustawy w życie, posiadające moc tytułów egzekucji sądowej według dotychczasowych ustaw, zachowując moc tytułów egzekucyjnych; jednak tytuły egzekucyjne, które nie uzyskały klauzuli wykonalności przed wejściem niniejszej ustawy w życie, winny być zaopatrzone w klauzulę wykonalności według przepisów ustawy o prawie egzekucyjnem.

Art. 9. § 1. Pozostają w mocy przepisy prawne, wydane przez władze polskie, uznające pewne przedmioty majątkowe za nie ulegające egzekucji w całości lub części, albo pozwalające na egzekucję tylko w pewnych warunkach.

§ 2. Z przepisów polskich tracą moc przepisy o egzekucji z płac, emerytur, pensyj wdowich i sierocych, lub z wynagrodzenia, a zwłaszcza dotyczące tego przedmiotu przepisy ustawy o państwowej służbie cywilnej z 17 lutego 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 21 poz. 164, ustawy o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych z 2 kwietnia 1925 r. Dz. U. R. P. Nr. 45 poz. 312, ustawy o stosunkach służbowych nauczycieli z 1 lipca 1926 r. Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 530, rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ustroju sądów powszechnych z 6 lutego 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 12 poz. 93, rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o stosunku służbowym profesorów państwowych szkół akademickich i pomocniczych sił naukowych tych szkół z 24 lutego 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 24 poz. 204, rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o umowie o pracę pracowników umysłowych z 16 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 35 poz. 323 i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o umowie o pracę robotników z 16 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 35 poz. 324.

Art. 10. W egzekucji z nieruchomości zachowuje moc przepis art. 41 ustawy o scalaniu gruntów w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Ministra Reform Rolnych z 29 września 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 833.

Art. 11. Postępowanie celem zniesienia współwłasności majątku nieruchomego w drodze publicznej sprzedaży może

być wszczęte na zgodny wniosek wszystkich współwłaścicieli, choćby nie przedłożyli tytułu egzekucyjnego.

Art. 12. Do wniosku o wszczęcie sprzedaży w razie odebrania lub dobrowolnego zrzeczenia się własności górniczej winien właściciel dołączyć egzemplarz Monitora Polskiego, zawierający ogłoszenie orzeczenia o odebraniu własności górniczej lub o zrzeczeniu się.

Art. 13. Postanowienie o wszczęciu sprzedaży, ostrzeżenie i obwieszczenie o wszczęciu sprzedaży, wreszcie obwieszczenie licytacji muszą zawierać wzmiankę, że egzekucja ma na celu sprzedaż z powodu odebrania własności górniczej lub z powodu zrzeczenia się.

Art. 14. Na drugiej licytacji wolno własność górniczą sprzedać za cenę niższą od ceny wywołania.

Art. 15. Zarządca masy upadłości może żądać sprzedaży nieruchomości upadłego, jeżeli złoży dowód, że jest zarządcą upadłości i wykaże, że upadły dłużnik jest wpisany za właściciela nieruchomości, mającej urządzoną hipotekę, albo jest właścicielem lub posiadaczem nieruchomości, niemającej urządzonej hipoteki.

Art. 16. W tym przypadku nie jest potrzebne wezwanie dłużnika o zapłatę, a ostrzeżenie o wszczęciu sprzedaży, obwieszczenie o wszczęciu sprzedaży i obwieszczenie o licytacji zawierać będą wzmiankę, że sprzedaż ma nastąpić na żądanie zarządcy upadłości.

Art. 17. Wszczęcie egzekucji z nieruchomości nie wyklucza przyłączenia się do postępowania zarządcy upadłości, a wszczęcie postępowania na żądanie zarządcy upadłości nie wyklucza przyłączenia się wierzyciela egzekwującego.

Art. 18. § 1. Powyższe przepisy obowiązują także przy sprzedaży własności górniczej lub statku, wpisanego do rejestru statków, należących do upadłego dłużnika.

§ 2. Do wniosku o sprzedaż statku należy dołączyć zaświadczenie władzy rejestrowej, że statek jest wpisany do rejestru.

Art. 19. § 1. Podział ceny uzyskanej na licytacji za nieruchomość, sprzedaną na żądanie zarządcy masy upadłości, następuje według ogólnych przepisów ustawy o prawie egzekucyjnem.

§ 2. Resztę, pozostającą po zaspokojeniu uczestniczących w podziale przelewa się do masy upadłości.

Art. 20. Tytuł egzekucyjny, zaopatrzony klauzulą wykonalności, jest tytułem dla hipoteki sądowej.

Art. 21. Wypuszczający w najem lub dzierżawę może na podstawie pozwu o zapłacenie zaległego czynszu żądać stwierdzenia swego ustawowego prawa zastawu przez spisanie i opisanie ruchomości najemcy lub dzierżawcy, znajdujących się w pomieszczeniach najętych lub na nieruchomości dzierżawionej.

ROZDZIAŁ II.

Przepisy szczególne dla okręgów sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Art. 22. Akty zarejestrowane według przepisów ustawy notarjalnej z r. 1866 (art. 146), są tytułami egzekucyjnemi w tych samych granicach, jak akty notarjalne.

Art. 23. Pozostaje w mocy przepis art. 58 dekretu o rejestrze handlowym z 7 lutego 1919 Dz. R. P. Nr. 14 poz. 164.

Art. 24. Na wniosek spadkobiercy beneficjalnego, komornik zawiesi wypłatę do czasu prawomocnego orzeczenia o porządku i sposobie zaspokojenia wierzycieli (art. 808 ust. 1 kod. cyw. Nap).

Art. 25. Jeżeli nieruchomość jest wpisana do rejestru dóbr nieruchomych, egzekucja z nieruchomości odbywa się tak, jak z nieruchomości, posiadających urządzoną hipotekę, z tem, że ostrzeżenie o wszczęciu egzekucji, wpis prawa własności nabywcy, wreszcie wykreślenie wpisów na podstawie prawomocnego planu podziału, winny być dokonane zgodnie z przepisami rosyjskiej ustawy notarjalnej z r. 1866 i przepisami rozporządzenia Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich, dotyczącego wprowadzenia ustroju hipotecznego, z 31 sierpnia 1919 r. Dz. Urz. Z. W. Nr. 18 poz. 167.

Art. 26. Przy wszczęciu egzekucji z nieruchomości, nie mającej urządzonej hipoteki, komornik oprócz czynności nakazanych prawem egzekucyjnem zawiadomi ponadto o wszczęciu egzekucji sąd i właściwych notarjuszów. Za-

wiadomienie to ma te same skutki, co ostrzeżenie licytacyjne w księdze hipotecznej.

Art. 27. Zakaz ustępowania praw, nabytych przez przybicie, przewidziany w art. 1509 Zbioru Praw Ces. Ros. T. X uchyla się.

Art. 28. Służebności, ciężary realne oraz prawa najmu i dzierżawy, wciągnięte do księgi hipotecznej wpisem, zatwierdzonym przez zwierzchność hipoteczną, lub ciążące na nieruchomości, niemającej urządzonej hipoteki, udowodnione aktem notarjalnym, będą utrzymane bez potrącenia ich wartości z ceny licytacyjnej.

Art. 29. Na obszarze, na którym obowiązuje tom X cz. 1 Zwodu praw, prawo zabudowy, obciążające sprzedaną nieruchomość, będzie utrzymane. W razie sprzedaży prawa zabudowy, należności za prawo zabudowy zalegające za trzy lata przed dniem sprzedaży, będą zaspokojone przed wszystkiemi prawami rzeczowemi, obciążającemi to prawo zabudowy.

Art. 30. Sprzedaż nieruchomości celem zniesienia współwłasności na zgodny wniosek współwłaścicieli, może w przypadku , gdy choćby jeden z nich jest małoletni lub ubezwłasnowolniony, nastąpić tylko wówczas, jeżeli opiekun będzie upoważniony do wyrażenia zgody uchwałą rady familijnej, zatwiedrzoną przez sąd.

ROZDZIAŁ III.

Przepisy szczególne dla okręgów sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie, oraz sądu okręgowego w Cieszynie.

Art. 31. Na wniosek spadkobiercy, komornik zawiesi postępowanie do czasu prawomocnego ukończenia wszczętego zwołania wierzycieli (§ 813 ust. cyw. austr. §§ 133 do 136 pat. niesp.).

Art. 32. Jeżeli nieruchomość nie ma urządzonej hipoteki, w miejsce wpisu do księgi hipotecznej. potrzebnego do zajęcia wierzytelności lub prawa, zabezpieczonego na takiej nieruchomości, wchodzi przyjęcie tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego klauzulą wykonalności, przez właściwy sąd i je-

go postanowienie, że pozwala na złożenie w celu zajęcia wierzytelności lub prawa.

Art. 33. § 1. Jeżeli wpis prawa własności na rzecz dłużnika nie jest wpisem stanowczym, albo w księdze istnieją wpisy, które nie pozwalają na wpis ostrzeżenia licytacyjnego, władza hipoteczna odmówi wciągnięcia ostrzeżenia i zawiadomi o tem tak wierzyciela, jak i komornika. Wierzycielowi służy prawo zażalenia w ciągu dni siedmiu do sądu, rozpoznającego zażalenie przeciwko postanowieniom tej władzy hipotecznej.

§ 2. O prawomocności postanowienia, odmawiającego wciągnięcia ostrzeżenia, władza hipoteczna zawiadomi komornika, a komornik po wysłuchaniu stron albo postępowanie umorzy, albo upoważni wierzyciela do wykonania praw dłużnika w celu usunięcia przeszkody. Komornik postępowanie umorzy, jeżeli wierzyciel w zakreślonym terminie nie wykaże, że poczynił kroki, zmierzające do usunięcia przeszkody.

Art. 34. Obwieszczenie o licytacji nieruchomości, wpisanej do księgi hipotecznej, zawierać będzie oprócz innych wzmianek, także wezwanie, aby osoby, posiadające prawa rzeczowe, do księgi niewpisane, zgłosiły te prawa przed dniem licytacji, inaczej bowiem nabywca nie będzie obowiązany do objęcia prawa, a uprawniony będzie mógł żądać tylko odszkodowania pieniężnego z funduszu podziału.

Art. 35. Ani nabywcy, ani najemcy lub dzierżawcy, nie służy prawo wypowiedzenia umowy najmu lub dzierżawy, wpisanej do księgi hipotecznej, jeżeli odszkodowanie za utrzymanie umowy znajduje pokrycie w funduszu podziału.

Art. 36. Sędzia może na wniosek strony lub uczestnika, postawiony w ciągu dni siedmiu po doręczeniu postanowienia o wyznaczenie licytacji, postanowić, że nabywca ma pewne służebności objąć bez odszkodowania; może również postanowić, że służebność albo ciężar realny będzie zaspokojony w pieniądzach zamiast objęcia przez nabywcę, jeżeli uprawniony na to się zgadza.

Art. 37. § 1. Za wpisane do księgi hipotecznej renty pieniężne o ściśle oznaczonym czasie trwania, sąd przyzna uprawnionemu odszkodowanie ustalone w oszacowaniu, a w przypadku, gdy w księdze wpisana jest suma wykupu renty, przyzna tę sumę.

§ 2. Jeżeli prawo do renty służy uprawnionemu na czas jego życia lub czas z innej przyczyny nie jest oznaczony ści-

śle, sąd umieści na procent sumę, ustaloną w oszacowaniu, oraz postanowi, jakie kwoty i w których dniach uprawniony będzie pobierał. Jeżeli fundusz podziału nie wystarcza na umieszczenie na procent pełnej tej sumy, uprawniony będzie pobierał nieuszczuplone raty renty aż do wyczerpania całej sumy lub wcześniejszego wygaśnięcia jego prawa.

Art. 38. Służebności, ciężary realne i wymowy będą utrzymane na nieruchomości, jeżeli fundusz podziału wystarcza na pełne odszkodowanie nabywcy. Nabywca otrzyma tytułem odszkodowania sumę, jaką według oszacowania prawo to przedstawia. Jeżeli jednak prawo takie służy uprawnionemu na czas jego życia, albo z innej przyczyny czas nie jest oznaczony ściśle, prawo przestanie obciążać nieruchomość, a sąd umieści na procent sumę wartości tego prawa i odsetki od tej sumy będzie wydawał nabywcy aż do chwili wygaśnięcia prawa.

Art. 39. Jeżeli fundusz podziału nie wystarcza na pełne odszkodowanie nabywcy za przyjęcie służebności, ciężaru realnego lub wymowy, prawo przestanie obciążać nieruchomość. W miejsce tego wchodzi odszkodowanie ustalone w oszacowaniu. Jeżeli takie prawo służy uprawnionemu na czas jego życia albo czas z innej przyczyny nie jest oznaczony ściśle, sąd sumę pozostałą jeszcze w funduszu podziału umieści na procent i uprawnionemu wydawać będzie corocznie sumę, równającą się wartości należnych mu świadczeń rocznych aż do wyczerpania całej sumy lub wcześniejszego wygaśnięcia prawa.

Art. 40. Służebności, z mocy ustawy ciążące na nieruchomości bez wpisu do księgi hipotecznej, utrzymują się z pierwszeństwem, przez ustawę im przyznanem.

Art. 41. Dziedziczne prawo zabudowy, obciążające sprzedaną nieruchomość, będzie utrzymane bez odszkodowania nabywcy.

Art. 42. W razie sprzedaży dziedzicznego prawa zabudowy, wynagrodzenie za to prawo utrzymuje się na hipotece.

Art. 43. Za utrzymanie nadal w mocy umowy najmu lub dzierżawy, wpisanej do księgi hipotecznej, nabywca otrzyma odszkodowanie, ustalone w oszacowaniu, jeżeli atoli fundusz podziału nie wystarcza na pełne odszkodowanie nabywcy, nabywca może umowę wypowiedzieć, a wtedy najemca lub dzierżawca otrzyma tytułem odszkodowania su-

mę, jaka jeszcze w funduszu podziału pozostaje na zaspokojenie tego odszkodowania.

Art. 44. Prawa zastawu i inne prawa, wpisane przez prenotację, uwzględnione będą w podziale tylko wtedy, gdy najpóźniej w terminie do zgłaszania zarzutów przeciwko planowi podziału złożony będzie dowód, że postępowanie w celu usprawiedliwienia prenotacji zostało już rozpoczęte.

Art. 45. Jeżeli istnieją warunki umorzenia prawa hipotecznego, sąd na wniosek osoby, której zaspokojenie zależne jest od umorzenia tego prawa, upoważni ją do wniosku o umorzenie, a sumę przypadającą na prawo ulegające umorzeniu, złoży do depozytu sądowego. Jeżeli w ciągu dni czternastu po prawomocności planu podziału nie będzie sądowi wykazane, że wniosek o umorzenie został zgłoszony, suma złożona w depozycie będzie wydana dalszym osobom, które według planu podziału z kolei są uprawnione.

Art. 46. Egzekucja z nieruchomości, nie mającej urządzonej hipoteki, odbywa się tak, jak z nieruchomości, mających urządzoną hipotekę, z tem, że:

1) wierzyciel winien uwierzytelniony przez komornika odpis decyzji o wszczęciu egzekucji z nieruchomości złożyć w właściwym sądzie; sąd pozwalając na złożenie, winien postanowić, iż złożenie ma skutki ostrzeżenia o wszczęciu egzekucji z nieruchomości;

2) wypis z wykazu dokumentów, w sądzie złożonych, odnoszących się do danej nieruchomości, oraz zaświadczenie treści każdego z złożonych dokumentów, wstępują w miejsce wyciągu z wykazu hipotecznego;

3) dla nabycia prawa własności, nabywca winien złożyć w właściwym sądzie uwierzytelniony przez sąd odpis postanowienia o przysądzeniu własności; pozwalając na złożenie w celu nabycia własności, sąd postanowi z urzędu, że złożenie postanowienia o przysądzeniu własności ma skutek uchylenia ostrzeżenia o wszczęciu egzekucji.

Art. 47. Z sumy, uzyskanej ze sprzedaży własności górniczej, należności kasy brackiej z tytułu wpłat posiadacza kopalni do kasy brackiej, i wpłat, przez posiadacza kopalni zatrzymanych robotnikom na cele kasy brackiej, zaspokojone będą po podatkach i innych opłatach publicznych, należnych z kopalni, a przed hipotekami i prawami, wpisanemi do księgi górniczej.

Art. 48. § 1. Wykonanie tytułów w przedmiocie podziału w naturze nieruchomości lub innego majątku, albo w przedmiocie sprostowania granic nieruchomości, należy do sądu, w którego okręgu one się znajdują. W razie potrzeby, sąd wezwie jednego lub kilku biegłych.

§ 2. Przy dokonaniu podziału, sąd stosuje przepisy ustawy cywilnej.

ROZDZIAŁ IV.

Przepisy szczególne dla okręgów sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz sądu okręgowego w Katowicach.

Art. 49. Akty sądowe, stojące na równi z aktami notarjalnemi, są tytułami egzekucyjnemi w tych samych granicach, jak akty notarjalne.

Art. 50. Egzekucję z nieruchomości można prowadzić przeciwko spadkobiercom wpisanego właściciela, chociażby ci spadkobiercy nie byli jeszcze wpisani jako właściciele.

Art. 51. § 1. Wyrokowi, zapadłemu wobec spadkobiercy uprzedniego, a skutecznemu według § 326 pr. cyw. niem. wobec dziedzica następnego, może być nadana klauzula wykonalności na rzecz spadkobiercy następnego lub przeciwko niemu, jeżeli następstwo udowodnione jest dokumentem publicznym lub dokumentem prywatnym uwierzytelnionym.

§ 2. To samo stosuje się przy nadaniu klauzuli wykonalności na rzecz spadkobiercy lub przeciwko niemu z wyroku, który zapadł wobec wykonawcy testamentu, a według § 327 pr. cyw. niem. skuteczny jest wobec spadkobiercy. Przeciwko spadkobiercy można nadać klauzulę wykonalności nawet wtedy, gdy zarząd majątku spadkowego sprawuje wykonawca testamentu.

Art. 52. § 1. Przeciwko temu, kto majątek drugiej osoby przejął na podstawie umowy, zawartej z nią po prawomocnem ustaleniu jej długu, może być wydana klauzula wykonalności, jeżeli przejęcie majątku będzie udowodnione dokumentem publicznym lub dokumentem prywatnym uwierzytelnionym.

§ 2. To samo obowiązuje przy wydaniu klauzuli wykonalności przeciwko temu, kto pod dotychczasową firmą pro-

wadzi dalej przedsiębiorstwo handlowe, nabyte przez umowę między żyjącymi, jeżeli tytuł dotyczy zobowiązania, za które nabywca odpowiada według § 25 ust. 1 zd. 1 i ust. 2 kod. handl., o ile to zobowiązanie zostało prawomocnie ustalone przeciwko zbywcy przed nabyciem przedsiębiorstwa.

Art. 53. Dla egzekucji z majątku stowarzyszenia, niemającego zdolności prawnej, wystarcza wyrok zapadły przeciwko temu stowarzyszeniu.

Art. 54. Dla egzekucji z majątku spółki cywilnej według kodeksu cywilnego potrzebny jest wyrok wydany przeciwko wszystkim spólnikom.

Art. 55. § 1. Jeżeli majątek obciążony jest użytkowaniem, natenczas egzekucja z rzeczy, podlegających użytkowaniu, jest dla zaspokojenia długów osoby, która ustanowiła użytkowanie, a które powstały przed ustanowieniem użytkowania, dopuszczalna bez względu na istniejące użytkowanie, jeżeli osoba, która użytkowanie ustanowiła, została zasądzona na świadczenie, a użytkownik na poddanie się egzekucji.

§ 2. To samo stosuje się do zobowiązań spadkowych przy użytkowaniu spadku.

Art. 56. § 1. Jeżeli ustanowienie użytkowania nastąpiło po prawomocnem ustaleniu długu osoby, która ustanowiła użytkowanie, do wydania klauzuli wykonalności przeciwko użytkownikowi dla egzekucji z przedmiotów, podlegających użytkowaniu, należy dokumentem publicznym lub prywatnym uwierzytelnionym udowodnić, że ustanowienie użytkowania nastąpiło po prawomocności wyroku. W klauzuli wykonalności musi być zawarte ograniczenie, że egzekucja jest dopuszczalna tylko z przedmiotów, podlegających użytkowaniu.

§ 2. To samo stosuje się przy użytkowaniu spadku dla uzyskania klauzuli wykonalności z wyroku zapadłego przeciwko spadkodawcy.

Art. 57. W przypadku, gdy mąż ma zarząd i użytkowanie majątku żony, albo gdy między małżonkami zachodzi wspólność dorobku lub wspólność mienia ruchomego, egzekucja z majątku, wniesionego przez żonę, dopuszczalna jest tylko wtedy, gdy żonę zasądzono na swiadczenie, a męża na poddanie się egzekucji z wniesionego majątku.

Art. 58. Jeżeli żona prowądzi samodzielnie przedsiębiorstwo zarobkowe, dla egzekucji z mienia wniesionego

i mienia łącznego wystarcza wyrok wydany przeciwko żonie, chyba że w chwili zawiśnięcia sporu do rejestru małżeńskich praw majątkowych wpisany był sprzeciw męża przeciwko prowadzeniu przedsiębiorstwa zarobkowego lub odwołanie jego zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstwa.

Art. 59. § 1. Jeżeli małżeński stan majątkowy zarządu i użytkowania, wspólności dorobku lub wspólności mienia ruchomego, nastąpiły po zawiśnięciu sporu, wszczętego przez żonę lub przeciwko niej, wówczas dla udzielenia klauzuli wykonawczej na rzecz lub przeciwko mężowi z wyroku, wydanego na rzecz lub przeciwko żonie odnośnie do mienia wniesionego przez żonę, udowodnić należy, iż powyższe okoliczności zaszły po zawiśnięciu sporu. Dowodem może być tylko dokument publiczny lub dokument prywatny uwierzytelniony. W klauzuli wykonalności winien być wskazany majątek, z którego może być prowadzona egzekucja.

§ 2. To samo stosuje się do klauzuli wykonalności odnośnie do mienia wspólnego, jeżeli ogólna małżeńska wspólność majątkowa lub wspólność mienia ruchomego nastąpiły dopiero po zawiśnieciu sporu, wszczętego przez żone lub przeciwko niej.

Art. 60. Po ustaniu ogólnej małżeńskiej wspólności majatkowej, wspólności dorobku lub wspólności mienia ruchomego, można przed rozliczeniem się prowadzić egzekucję z mienia łącznego tylko z wyroku, którym zobowiązano do świadczenia obu małżonków lub jednego do świadczenia, a drugiego do poddania się egzekucji.

Art. 61. Jeżeli ogólna małżeńska wspólność majatkowa, wspólność dorobku lub wspólność mienia ruchomego ustała po ukończeniu sporu, prowadzonego przez męża, wówczas dla udzielenia przeciwko żonie klauzuli wykonalności z wyroku, dotyczącego mienia łącznego, należy ustnie wspólności wykazać dokumentem publicznym lub dokumentem prywatnym uwierzytelnionym. W klauzuli winien być wskazany majatek, z którego może być prowadzona egzekucja.

Art. 62. § 1. W wypadku trwającej nadal wspólności majatkowej do prowadzenia egzekucji z mienia łącznego wystarcza wyrok zapadły przeciwko pozostałemu przy życiu małżonkowi.

§ 2. Po ustaniu trwającej nadal wspólności majątkowej, stosować należy przepisy dwóch poprzednich artykułów

z tem, że miejsce męża zajmuje pozostała przy życiu małżonka, a miejsce żony potomkowie, mający prawo do udziału w spadku.

Art. 63. Dla prowadzenia egzekucji z majątku dziecka będącego w użytkowaniu rodziców, wystarcza wyrok zapadły przeciwko dziecku.

Art. 64. Jeżeli jest kilku spadkobierców, potrzeba do egzekucji z spadku, dopóki jeszcze nie został dokonany podział, wyroku wydanego przeciwko wszystkim spadkobiercom.

Art. 65. § 1. Jeżeli spadek podlega zarządowi wykonawcy testamentu, dla prowadzenia egzekucji z spadku, potrzebny jest wyrok wydany przeciwko wykonawcy testamentu.

§ 2. Jeżeli wykonawcy testamentu przysługuje tylko zarząd poszczególnych przedmiotów spadku, prowadzenie egzekucji z tych przedmiotów jest dopuszczalne tylko wówczas, gdy spadkobierca został zobowiązany do świadczenia, a wykonawca testamentu do poddania się egzekucji.

§ 3. Dla prowadzenia egzekucji z powodu roszczenia o zachówek, wymagany jest wyrok, wydany zarówno przeciwko spadkobiercom, jak i przeciwko wykonawcy testamentu

Art. 66. Klauzula wykonalności na rzecz wykonawcy testamentu lub przeciwko niemu będzie nadana wyrokowi, wydanemu na rzecz spadkodawcy lub przeciwko niemu, jeżeli będzie udowodnione, iż ten, przeciwko komu lub na rzecz czyja ma być wydana klauzula, jest wykonawcą testamentu. Dowodem będzie dokument publiczny lub dokument prywatny uwierzytelniony Na podstawie takiej klauzuli wykonalności, można egzekucję prowadzić jedynie z tych przedmiotów spadku które podlegają zarządowi wykonawcy testamentu

Art. 67. Nie wolno w drodze egzekucji zbywać rzeczy lub w miejsce dłużnika wykonywać praw, należących do dziedzictwa uprzedniego, jeżeli w razie nadejścia dziedzictwa następnego, zbycie lub wykonanie praw w miejsce dłużnika nie ma skutku wobec spadkobiercy następnego. Spadkobierca następny może w drodze powództwa żądać zwolnienia od egzekucji rzeczy, która egzekucji nie podlega

Art. 68 Jeżeli prowadzi się egzekucję z mienia wniesionego przez żonę lub z mienia łącznego mąż może wnieść

pozew o zwolnienie od egzekucji, jeżeli wyrok zapadły przeciwko żonie, nie ma przeciwko niemu skutku odnośnie do mienia wniesionego lub łącznego.

Art. 69. § 1. Dopóki spadkobierca spadku nie przyjął, egzekucja z powodu roszczenia skierowanego przeciw spadkowi, dopuszczalna jest tylko z spadku.

§ 2. Z powodu własnych zobowiązań spadkobiercy nie jest dopuszczalna egzekucja z spadku, dopóki nie nastąpiło przejście spadku.

Art. 70. Osoba, która jest obowiązana do świadczenia jako spadkobierca dłużnika, może żądać ograniczenia swej odpowiedzialności tylko wtedy, gdy to zastrzeżono w wyroku.

Art. 71. Nie potrzeba tego zastrzeżenia, gdy zobowiązany jest Skarb Państwa jako ustawowy następca, albo gdy wyrok został wydany z tytułu zobowiązań spadku przeciwko zarządcy spadku lub innemu kuratorowi spadku, lub też przeciwko wykonawcy testamentu, do którego należy zarząd spadku.

Art. 72. Przy egzekucji przeciwko spadkobiercy dłużnika, nie uwzględnia się ograniczenia odpowiedzialności, dopóki na jej podstawie spadkobierca nie wniesie pozwu o orzeczenie, że egzekucja ma być umorzona.

Art. 73. Spadkobierca na podstawie przysługujących mu według prawa cywilnego zarzutów, może tylko żądać, aby na czas trwania jego prawa odmowy zaspokojenia zobowiązań spadku ograniczono egzekucję do samego aktu zajęcia. Jeżeli przed upływem tego czasu zażądano otwarcia upadłości spadku, należy na wniosek utrzymać w mocy ograniczenie egzekucji również po upływie owego czasu, dopóki nie nastąpi rozstrzygnięcie co do otwarcia postępowania upadłościowego.

Art. 74. Spadkobierca może odnośnie do rzeczy, należących do spadku żądać według artykułu poprzedzającego ograniczenia egzekucji także przeciwko wierzycielom, niebędącym wierzycielami spadku, chyba że za zobowiązania spadku odpowiada bez ograniczenia.

Art. 75. § 1. Jeżeli nakazano zarząd spadku lub otwarto upadłość spadku, spadkobierca może żądać uchylenia czynności egzekucyjnych, dokonanych na korzyść wierzyciela spadku względem majątku do spadku nienależącego,

chyba że za zobowiązania spadku odpowiada bez ograniczenia.

§ 2. W razie zarządu spadku takie samo prawo przysługuje zarządcy spadku odnośnie do czynności egzekucyjnych, dokonanych względem spadku na korzyść innego wierzyciela, a nie wierzyciela spadku.

Art. 76. Żądanie ograniczenia egzekucji w przypadku poprzedzających trzech artykułów, może nastąpić tylko w drodze pozwu o orzeczenie, że egzekucja ma być umorzona.

Art. 77. Przepisy dotyczące egzekucji w przypadku ograniczonej odpowiedzialności spadkobiercy należy stosować odpowiednio do egzekucji w przypadku ograniczonej odpowiedzialności małżonka (§§ 1480 i 1489 kod. cyw. niem.), przejemcy majątku (§ 419 kod. cyw. niem.), potomków (§ 1504 kod. cyw. niem.) i zapisobierców (§ 2187 kod. cyw. niem.).

Art. 78. § 1. W celu zajęcia wierzytelności, ubezpieczonej hipoteką listową, oraz praw, wynikających z listu rentowego lub gruntowego, komornik oprócz zawiadomień potrzebnych do zajęcia wierzytelności osobistej, odbierze list dłużnikowi i złoży go do depozytu sądowego. Zajęcie jest dokonane z chwilą spisania przez komornika protokółu, stwierdzającego odebranie listu.

§ 2. W razie zajęcia części wierzytelności lub prawa, wynikającego z listu, dłużnik egzekucyjny uprawniony jest żądać utworzenia częściowych listów. Wniosek winien być zgłoszony komornikowi, który postanowi, na jakie sumy mają być utworzone częściowe listy i sprawę prześle władzy hipotecznej. Po utworzeniu listów częściowych, władza hipoteczna przesyła je komornikowi, który list, mający służyć na zaspokojenie poszukiwanej wierzytelności, złoży do depozytu sądowego, drugi zaś list częściowy wyda dłużnikowi.

Art. 79. Przepisy art. 33, 34, 38 do 42 niniejszej ustawy będą stosowane także na obszarze sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz sądu okręgowego w Katowicach.

Art. 80. Hipoteki i inne prawa, wpisane przez ostrzeżenie, uwzględnione będą w podziale tylko wtedy, gdy w terminie do zgłaszania zarzutów przeciwko planowi podziału będzie złożony dowód, że wierzyciel, który uzyskał ostrzeżenie, wszczął już dochodzenie swego prawa.

Art. 81. Przepisy o licytacji nieruchomości w celu zniesienia współwłasności nie odnoszą się do współwłasności niepodzielnej ręki.

Art. 82. Hipoteka sądowa może być wpisana tylko jako hipoteka zabezpieczająca.

ROZDZIAŁ V.

Przepisy przechodnie.

Art. 83. § 1. Jeżeli z oznaczonego majątku egzekucja została wszczęta przed dniem wejścia w życie ustawy o prawie egzekucyjnem, całe postępowanie, nie wyłączając podziału, będzie prowadzone według dotychczasowych ustaw i przez władze dotychczas właściwe.

§ 2. Jeżeli w toku egzekucji, która ma być dokonana według dotychczas obowiązujących ustaw, zajdzie potrzeba wyznaczenia komornika (organu wykonawczego), a według tych ustaw komornika ma wyznaczyć prezes sądu okręgowego albo sąd okręgowy, wyznaczenie od dnia wejścia ustawy postępowania egzekucyjnego w życie należeć będzie do naczelnika właściwego sądu grodzkiego.

Art. 84. Egzekucja, rozpoczęta według dotychczasowych ustaw, ulega z mocy prawa umorzeniu, jeżeli wierzyciel nie popierał jej należycie w ciągu lat trzech po wejściu w życie ustawy o prawie egzekucyjnem, chyba że według dotychczasowych ustaw egzekucja ulega z mocy prawa umorzeniu w krótszym czasie.

Art. 85. Jeżeli na obszarze sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie przed wejściem w życie ustawy postępowania egzekucyjnego uzyskane zostało egzekucyjne prawo zastawu w drodze egzekucji dla zabezpieczenia, a po wejściu w życie ustawy postępowania egzekucyjnego wszczęta zostanie egzekucja dla zaspokojenia, wierzyciele, którzy uzyskali ezgekucyjne prawo zastawu, zachowują swoje pierwszeństwo w zaspokojeniu.

I.

USTAWA

z dnia . . . .

O PRAWIE EGZEKUCYJNEM.

KSIĘGA PIERWSZA

PRZEPISY OGÓLNE

			art.	str.
Rozdział	I.	Właściwość w sprawach egzekucji, zakres działania i odpowiedzialność komornika . .	1— 10	7
Rozdział	II.	Ogólne przepisy o postępowaniu	11— 19	8
Rozdział	III.	Podstawa egzekucji i jej rozpoczęcie . .	20— 47	10
Rozdział	IV.	Czynności wykonawcze	48— 54	15
Rozdział	V.	Ochrona przeciwko egzekucji, jej umorzenie i zawieszenie	55— 67	16
Rozdział	VI.	Ograniczenie egzekucji ze względu na osobę dłużnika	68— 71	20
Rozdział	VII.	Mienie nie ulegające zajęciu	72— 83	20

KSIĘGA DRUGA

EGZEKUCJA CELEM ZASPOKOJENIA WIERZYTELNOŚCI PIENIĘŻNYCH

Dział	I.	*Egzekucja z ruchomości oraz płodów na pniu i drzewostanu.*		
Rozdział	I.	Egzekucja z ruchomości	84—148	25
Rozdział	II.	Egzekucja z płodów na pniu i drzewostanu	149—156	36
Dział	II.	*Egzekucja z wierzytelności pieniężnych i z praw majątkowych.*		
Rozdział	I.	Egzekucja z wierzytelności pieniężnych	157—183	37
Rozdział	II.	Egzekucja z praw majątkowych . .	184—200	42

		art.	str.
Dział III.	*Egzekucja z nieruchomości oraz przedmiotów i praw mających przymiot prawny rzeczy nieruchomych.*		
Rozdział I.	Egzekucja z nieruchomości.		
Oddział I.	Wszczęcie egzekucji	201—212	45
Oddział II.	Skutki zajęcia	213—220	47
Oddział III.	Opis i oszacowanie nieruchomości .	221—234	49
Oddział IV.	Obwieszczenie o licytacji	235—244	52
Oddział V.	Warunki licytacyjne	245—271	54
Oddział VI.	Licytacja	272—291	58
Oddział VII.	Przybicie	292—300	61
Rozdział II.	Egzekucja z własności górniczej i z prawa wydobywania żywic ziemnych	301—304	63
Rozdział III.	Egzekucja z kolei	305—314	63
Rozdział IV.	Egzekucja z statków morskich i statków żeglugi śródlądowej	315—331	65
Rozdział V.	Egzekucja z prawa zabudowy . . .	332	68
Dział IV.	*Podział sumy uzyskanej z egzekucji.*		
Rozdział I.	Przepisy ogólne	333—344	68
Rozdział II.	Sposób podziału sumy, uzyskanej z majątku ruchomego	345—348	71
Rozdział III.	Sposób podziału sumy, uzyskanej z majątku nieruchomego	349—365	72

KSIĘGA TRZECIA

EGZEKUCJA ROSZCZEŃ NIEPIENIĘŻNYCH

Dział I.	*Egzekucja celem zmuszenia dłużnika do spełnienia lub zaniechania czynności i przymus osobisty.*		
Rozdział I.	Egzekucja celem zmuszenia dłużnika do spełnienia lub zaniechania czynności	366—385	79
Rozdział II.	Przymus osobisty	386—395	83
Dział II.	*Postępowanie celem zniesienia współwłasności majątku nieruchomego w drodze publicznej sprzedaży*	396—410	85

KSIĘGA CZWARTA*)

ZABEZPIECZENIE

(zabezpieczenie powództwa, areszt, tymczasowe zarządzenia). 89

*) Przepisy o zabezpieczeniu nie były jeszcze przedmiotem obrad Komisji Kodyfikacyjnej.

II.

USTAWA

z dnia . . . .

PRZEPISY WPROWADZAJĄCE PRAWO EGZEKUCYJNE.

		art.	str.
Rozdział I.	Przepisy ogólne	1 — 21	91
Rozdział II.	Przepisy szczególne dla okręgów sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie	22 — 30	95
Rozdział III.	Przepisy szczególne dla okręgów sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie	31 — 48	96
Rozdział IV.	Przepisy szczególne dla okręgów sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz sądu okręgowego w Katowicach	49 — 82	100
Rozdział V.	Przepisy przechodnie	83 — 85	106

„Komisja Kodyfikacyjna“ ukazuje się zeszytami w miarę nagromadzonego materjału. Cenę pojedyńczego zeszytu oznacza się w stosunku do liczby arkuszy.

Ogólnego zbioru № 58.

Wydawnictwo urzędowe Komisji Kodyfikacyjnej.

Drukarnia Mazowiecka, Warszawa, Szpitalna 1, tel. 649-04

Druk ukończono dnia 8 września 1931 r.